

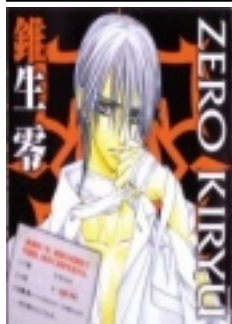
Chàng Hoàng Tử Cải Trang

Contents

Chàng Hoàng Tử Cải Trang	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	77
29. Chương 29	81
30. Chương 30	83
31. Chương 31	86
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	96
36. Chương 36	99
37. Chương 37	102
38. Chương 38	105
39. Chương 39	108
40. Chương 40	111
41. Chương 41	113

42. Chương 42	115
43. Chương 43	118
44. Chương 44	121
45. Chương 45	124
46. Chương 46	126
47. Chương 47	129
48. Chương 48	132

Chàng Hoàng Tử Cải Trang

Giới thiệu

Câu chuyện nói về Kim Jaejoong – một chàng trai giàu có nhưng quyết định sống tự lập như những n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-hoang-tu-cai-trang>

1. Chương 1

Quá khứ của Kim Jaejoong:

Năm Jaejoong lên bốn tuổi, lần đầu tiên cậu được ba nắm tay thật chặt dẫn tới trường mẫu giáo. Jaejoong nhìn quanh, cậu nhận thấy những đứa trẻ khác đều được mẹ nắm tay, còn cậu chỉ có ba. Cậu ngược nhìn lên: “Ba ơi...”.

Bố của Jaejoong dừng lại, ông quỳ xuống bên cạnh, nhìn vào đôi mắt cậu và nhẹ nhàng trả lời: “Gì vậy con yêu?”.

Jaejoong nhìn ba mình, buồn bã hỏi: “Mẹ của con đâu ạ?”

Người cha thở dài buồn bã: “Mẹ của con... bà ấy... hmmm... tối nay ba sẽ nói với con được không?”

Jaejoong mỉm cười và gật đầu, cậu hạnh phúc khi nghĩ đến tối nay sẽ được gặp mẹ của mình. Ngày đầu tiên ở trường mẫu giáo, trong suy nghĩ của cậu không có gì khác ngoài việc được gặp mẹ – người mà cậu chưa từng được nhìn thấy, thậm chí chưa bao giờ được nghe thấy giọng nói của bà... Cậu luôn cảm thấy ghen tị với những đứa trẻ khác vì chúng có mẹ, nhưng bù lại, cậu có một người anh trai (hyung) rất chu đáo và người cha yêu thương cậu hết mực, đủ để thay thế một người mẹ và mang đến niềm hạnh phúc mà Jaejoong cần.

Lúc đó vào giờ nghỉ, Jaejoong đang ngồi chơi một mình trong góc sân với một hộp cát nhỏ. Một bóng đèn xuất hiện trước mặt cậu, Jaejoong ngược lên và thấy một cậu bé đang đứng trước mặt: “Bọn tớ muốn chơi. Ra chỗ khác đi!”.

Jaejoong nhìn cậu bé ấy và ngây thơ trả lời: “Chúng ta chơi cùng nhau được không?”

Cậu bé đó đột nhiên đẩy ngã Jaejoong: “KHÔNG! Mẹ tớ bảo phải tránh xa cậu vì cậu không có mẹ...! Mẹ cậu đã bỏ cậu đi rồi. Bọn tớ không muốn chơi với cậu”.

Jaejoong nhìn xuống, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt nhợt nhạt. Cậu là một thằng bé tồi sao? Nhưng cậu luôn làm theo những gì mình đã nói, chưa bao giờ làm chuyện gì xấu cả...

Jaejoong chạy ra xa và quay về lớp học, cậu bắt đầu khóc nhiều hơn, khóc không ngừng nghỉ kể cả khi cô giáo đã cố gắng dùng kẹo để dỗ dành, cuối cùng, họ đành phải gọi ba cậu tới đón...

Về tới nhà, Jaejoong không nói lời nào với bất cứ ai, cậu cũng không ăn uống gì cả... Hai giờ sau, Jin Ho đi học về, cậu đi ngang qua phòng Jaejoong như thường lệ. Khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của em trai mình, cậu vội vã chạy lại và ôm chầm lấy Jaejoong: “Jae à, chuyện gì đã xảy ra với em vậy?”.

Jaejoong nói: “Jae là một cậu bé hư ... vì thế nên mẹ mới bỏ Jae... vì Jae hư.”

Jin Ho ôm Jaejoong chặt hơn: “Không phải thế đâu Jaejoong, đi với anh.”

Cậu đưa Jaejoong tới phòng của ba, chỉ cho cậu thấy bức tranh lớn được treo phía trên lò sưởi, Jin Ho nhìn Jaejoong và nói: “Đây là mẹ của chúng ta, Jaejoong à!”

Jaejoong nhìn vào bức tranh: “Ở đâu cơ?”

“Mẹ đi rồi Jae ạ, mẹ đã biến thành một ngôi sao trên bầu trời kia kìa”

“Một ngôi sao ạ?”

“Phải ... em nhớ chúng ta đã luôn ngắm các ngôi sao lấp lánh vào ban đêm chứ?”

Jaejoong gật đầu.

“Mẹ chúng ta đã qua đời... khi em được sinh ra và bây giờ mẹ đã trở thành một ngôi sao sáng lấp lánh và luôn dõi theo em đấy!”

Jaejoong khẽ mỉm cười: “Thật ạ?”

Jin Ho gật đầu: “Tất nhiên rồi! Jae là một đứa bé ngoan và mẹ yêu em rất nhiều... đừng khóc nữa nhé?”

Jaejoong gật đầu, bỗng một giọng nói nhẹ nhàng vang lên phía sau họ: “Jae, con lại đây”

Jaejoong chạy về phía cha mình và ôm chầm lấy, ông mỉm cười và đưa cho cậu một mặt dây chuyền, Mở nắp chiếc đồng hồ, ông chỉ cho Jaejoong thấy một bức ảnh nhỏ: “Như thế này mẹ con sẽ luôn ở bên con”

Jaejoong mỉm cười và ôm chặt lấy cha mình.

10 năm sau:

Nhiều năm đã trôi qua kể từ ngày Jaejoong biết mẹ cậu đã qua đời khi sinh cậu. Ban đầu, Jaejoong luôn tự trách mình, nhưng cha và anh trai đã an ủi rằng đó không phải lỗi của cậu...

Jaejoong được học ngay tại nhà, bởi cậu không thể đi học như những đứa trẻ bình thường khác. Cậu không có bất kỳ bạn bè nào, Jaejoong cho rằng tất cả những đứa trẻ bằng tuổi cậu đều phá phách hư hỏng, ý lại vào sự giàu có của gia đình! Cậu ghét họ nên thường chơi một mình hoặc với anh trai của cậu. Jaejoong thích đọc sách về tình yêu, tình bạn chân thành với một kết thúc có hậu.

Nhưng thật sự, Jaejoong luôn cảm thấy cô đơn, cậu muốn có một người bạn, người sẽ yêu cậu thật sự chứ không phải vì sự giàu có của gia đình cậu! Jaejoong muốn có một cuộc sống bình thường, được đi học bình thường...

Jaejoong luôn cầu xin cha cho cậu được phép đi học, nhưng cha cậu chưa bao giờ đồng ý điều đó! Thậm chí dù ông chưa bao giờ nói “Không!” với Jaejoong vì bất cứ điều gì, luôn chiều theo những gì cậu muốn. Nhưng để gửi Jaejoong đến học tại một trường công lập là điều không thể được. Quá mạo hiểm và nguy hiểm!

3 năm sau, khi Jaejoong gần 17 tuổi:

Một lần, khi đi ngang qua văn phòng của cha, Jaejoong tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa cha và anh trai cậu, họ đang nói về một người nào đó được gọi là chủ gia đình... Anh ta là người quyền lực nhất trong gia đình và không ai dám từ chối anh, bất cứ điều gì anh ta nói đều phải được thực hiện!

Jaejoong mỉm cười khi nghe được điều này! Cậu quyết định sẽ đi gặp người chủ gia đình và cầu xin anh ta giúp ước mơ của cậu trở thành sự thật – đó là có một cuộc sống bình thường dù chỉ trong vòng một năm!

Chapter 1: Một sự thay đổi lớn

Tôi mỉm cười hạnh phúc, nhìn đường phố qua cửa kính ô tô. Cuối cùng tôi được làm điều mình muốn – đó là được đến trường trung học như một học sinh bình thường, tất nhiên là với sự cho phép của chủ gia đình.

Vâng, đúng như những gì bạn thấy, tôi đến từ một trong những gia đình giàu có nhất Hàn Quốc, luôn phải học tập ngay tại nhà và không bao giờ có một người bạn nào... Khi xem phim và đọc những cuốn sách về tình bạn và tình yêu, tôi luôn mơ ước gặp một người bạn hoặc phải lòng một ai đó như những người bình thường.

Khi bước sang tuổi 17, tôi đã tới gặp người chủ gia đình, đó là một người đàn ông bí ẩn mà tôi chưa từng được gặp bao giờ. Tôi cầu xin anh ta hãy giúp tôi có được cuộc sống bình thường, tôi muốn đi học, được sống trong một căn nhà nhỏ và có thể làm một công việc bán thời gian nào đó. Khi tôi nói chuyện với cha tôi về điều này, lần nào ông cũng dứt khoát từ chối, và chỉ có anh ta mới có thể làm cha tôi đồng ý chuyện này.

Suốt hai tiếng rong rã van xin, cuối cùng anh ta cũng đồng ý viết một bức thư cho cha tôi, đóng con dấu của anh lên đó và ra lệnh cho trợ lý đưa nó cho tôi, và bảo tôi hãy mang bức thư này đưa cho cha mình.

Cha tôi cầm lá thư, ông đọc nó hai lần và thở dài, đúng là như vậy, tôi biết tôi đã thắng trận đấu này! Ông không có sự lựa chọn nào khác, ông sẽ không bao giờ làm ngược lại yêu cầu của người chủ gia đình, không một ai dám.

Tôi trở về phòng, thu xếp hai túi hành lý gồm quần áo, sách và các đồ dùng cá nhân. Bước xuống cầu thang, anh trai tôi mỉm cười: “Được rồi em trai, bắt đầu từ ngày mai em sẽ tới Seoul. Anh đã thu xếp để không ai có thể biết về gia đình của chúng ta, em có thể sống ở căn hộ nhỏ gần trường học và làm việc ở cửa hàng bán đồ ăn nhanh của anh ở cạnh đó”.

Tôi mừng rỡ ôm chầm lấy anh trai mình, anh luôn là người quan tâm giúp đỡ và ủng hộ những quyết định của tôi. Bước về phía bức tranh treo trên tường, tôi nói: “Mẹ à, hi vọng may mắn sẽ đến với con”, rồi lại nhìn về phía ba: “Con sẽ gọi cho ba sau ạ!”.

Tôi rời khỏi nhà và lên chiếc xe sang trọng đang chờ ở ngoài. Người tài xế đứng đợi, giúp tôi xách hành lý, sau đó, chúng tôi rời khỏi căn nhà duy nhất mà tôi ở từ lâu.

Và lúc này, khi nhìn ngắm những cửa hàng nhỏ bên đường, tôi mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng, mong ước của tôi đã trở thành sự thật, tôi sẽ là một chàng trai bình thường với một cuộc sống bình thường... Chiếc xe dừng lại, người tài xế bước xuống mở cửa. Tôi bước ra và nhìn xung quanh, đó là một tòa nhà, người tài xế nhìn tôi: “Cậu chủ, căn hộ đó ở đây.”

Tôi gật đầu và bước lên cầu thang, tầng 3 của tòa nhà này có hai căn hộ, một căn đã thuộc quyền sở hữu của tôi, còn căn bên trái thì vẫn chưa có ai đến ở như tài xế đã nói. Tôi mở cửa với chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc rồi bước vào, người tài xế đặt hành lý của tôi xuống sàn, cúi chào và ra ngoài.

Tôi nhìn quanh phòng khách, có một tivi màn hình phẳng cỡ lớn và hai chiếc sofa, một bàn ăn nhỏ đủ cho sáu người, một kệ sách nhỏ bên cạnh chiếc bàn với laptop ở trên nó. Tôi bước vào, mở cánh cửa đầu tiên ở phía bên phải – đó là một phòng tắm, với bồn tắm, bồn vệ sinh và một tủ đồ nhỏ. Tôi mỉm cười, ra khỏi phòng tắm và bước vào căn phòng tiếp theo – là phòng ngủ. Một căn phòng nhỏ nhưng chiếc giường ngủ thì lớn vô cùng, giống như giường của một vị vua vậy, ngoài ra còn có tủ quần áo, một chiếc gương lớn và một cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ. Tôi đi ra ngoài và quay trở lại phòng khách, bước vào phòng bếp tuy khá nhỏ nhưng sạch sẽ, mở tủ lạnh, hoàn toàn trống không. Tôi mỉm cười, tự nhủ mình cần phải đi mua sắm một chút thôi!

Mở cửa và bước ra ngoài, tôi nhìn qua những căn hộ bên cạnh trước khi xuống cầu thang. Tại cầu thang của tầng 2, tôi gặp một người thanh niên trông có vẻ trạc tuổi tôi, cậu ta mỉm cười: “Hey, cậu có phải là người mới dọn đến ở tầng 3 không?... Tôi là Kim Junsu”

Tôi mỉm cười đáp lại chàng trai ấy: “Chào, tôi là Kim Jaejoong”

Junsu cười: “Cậu định đi đâu vậy?”

“Đi mua sắm, tủ lạnh nhà tôi chẳng có gì cả”

“Tôi cũng đang định đến siêu thị, đi cùng nhé?”

Tôi gật đầu, bước đi bên cạnh Junsu: “Cậu bao nhiêu tuổi” – Junsu hỏi.

Tôi mỉm cười: “17!”

“Tôi cũng 17 tuổi nè. Cậu sinh tháng mấy? Tôi sinh tháng 12”

“Tháng 1” – tôi trả lời.

Cậu ấy gật đầu: “Vậy thì cậu phải là anh rồi”

Tôi cười và Junsu nhìn tôi: “Anh học trường nào thế?”

“Trung học Seoul”

“Được đó, em cũng vậy nè. Hi vọng chúng ta sẽ được học cùng lớp với nhau”

Tôi gật đầu, bước vào siêu thị cùng Junsu, xách một chiếc giỏ và bắt đầu nhìn xung quanh. Tôi nhanh chóng lấy sữa, đường, muối, rau, bánh mì, pho mát, một số loại trái cây, nước trái cây và bánh sô-cô-la. Bước tới bên cạnh quầy thu ngân và trông thấy một cuốn sách dạy nấu ăn, tôi cầm nó lên đặt vào trong giỏ của mình.

Sau khi trả tiền bằng thẻ tín dụng, tôi tự hứa với bản thân mình rằng đó sẽ là lần cuối cùng tôi sử dụng nó, trừ khi có trường hợp khẩn cấp. Junsu giúp tôi xách một túi đồ và chúng tôi cùng đi bộ về nhà. Junsu bước vào căn hộ của tôi và nhìn quanh: “Wow, nhà của anh thật tuyệt đấy!”

Tôi mỉm cười: “Muốn chơi game không?”

Cậu ấy gật đầu lia lịa, chúng tôi ngồi phía trước tivi và bắt đầu chơi. Sau khi chơi được vài giờ, đột nhiên điện thoại Junsu reo chuông, cậu ấy đọc tin nhắn và đứng lên: “Em phải về nhà, chúng ta cùng kết thúc game này vào ngày mai nhé. Gặp anh sau!”

Junsu bước ra khỏi nhà, tôi tự mỉm cười với mình. Tôi vừa kết bạn với một người và cậu ấy có vẻ là một người tốt. Bước vào bếp, mở cuốn sách dạy nấu ăn, tôi bắt đầu tự nấu theo công thức ở trang đầu tiên.

Cảm giác thật tuyệt khi được tự nấu ăn. Tôi thích việc nấu ăn và có thể nói là nấu khá ngon. Ăn xong, tôi để bát đĩa trong máy rửa bát và bật nút khởi động. Bỗng nhiên có một tiếng động lạ, nhưng tôi nghĩ chuyện đó là bình thường thôi, phải không nhỉ?

Quay trở lại phòng khách và nhìn quanh một lượt, tôi đi tắm thật nhanh vì đã buồn ngủ. Vừa đặt lưng xuống giường, tôi cầm điện thoại và gọi cho ba, chúng tôi nói chuyện một lát nhưng ông cứ liên tục hỏi tôi định sẽ sống thế nào và có cần ông giúp đỡ gì không.

Ngày hôm nay đã quá mệt vì phải chuyển đồ, tôi ngủ ngay sau khi nói chuyện với ba.

Nghe có tiếng gõ cửa, tôi hé mở mắt và nhìn xung quanh, chẳng thấy gì trong căn hộ sang trọng của tôi cả, cũng không có người giúp việc nào hay bất kỳ điều gì khác. Quan sát quanh phòng ngủ, tôi nhận ra đó là tiếng gõ từ cửa chính, tôi bước ra và mở cửa, Junsu trong bộ đồng phục học sinh đang ngạc nhiên nhìn tôi: “Trời ơi, anh bị trễ giờ rồi kìa!”

Tôi nhìn cậu ấy: “Hả?”

Junsu thở dài, kéo tôi vào phòng tắm: “Rửa mặt đi, nhanh lên”

Tôi làm theo lời cậu ấy nói và nhìn Junsu: “Cậu làm gì ở đây vào lúc sáng sớm thế này?”

Cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, như thể nghĩ tôi bị điên vậy: “Chúng ta sắp muộn học rồi đó, anh mau thay đồ đi”

Tôi gật đầu, nhanh chóng bước vào phòng ngủ và thay quần áo, không muốn bị đi học muộn vào ngày học đầu tiên. Mặc bộ đồng phục học sinh và bước ra ngoài, cầm lấy túi xách và nhìn Junsu: “Cảm ơn vì đã đánh thức anh, chưa bao giờ anh dậy sớm thế này cả.”

Junsu mỉm cười: “Là bạn bè thì phải thế chứ!”

Tôi mỉm cười gật đầu rồi cùng Junsu tới trường. Khi chúng tôi vừa bước vào trường, Junsu đã đưa tôi đến phòng Quản lý. Tôi gõ cửa và bước vào, thầy giáo đưa cho tôi tờ ghi thời khóa biểu của lớp. Lễ phép nhận lấy, tôi cúi chào và đi ra. Trông thấy Junsu đang chăm chú nhìn vào thời khóa biểu của tôi, cậu ấy nói: “Giờ chúng ta là bạn cùng lớp rồi đấy, tuyệt, đi nào!”

Tôi cùng Junsu trở về lớp, khi vừa bước vào, tôi nhìn thấy rất nhiều các cô gái đang vây quanh một chàng trai, tôi hỏi Junsu: “Cậu ta là ai vậy?”

Cậu ấy nhìn xuống và khẽ cười: “Park Yoochun – chàng trai giàu có nhất trường này, anh ta là một kingka nhưng xem ra có vẻ giống một tay chơi hơn.”

Tôi gật đầu, bước tới ngồi bên cạnh Junsu, vài giây sau, một chàng trai cao lớn bước tới bên cạnh chúng tôi: “Cậu đang ngồi ở ghế của tôi đó!”

Tôi nhìn cậu ta và đứng lên: “Ồ, xin lỗi!”

Junsu nhìn cậu ta và nói: “Changmin, không sao đâu. Từ giờ anh ấy sẽ ngồi ở đây...”

Cậu nhóc được gọi là Changmin bĩu môi: “Nhưng mà hyung...”

Tôi mỉm cười với cậu ta: “Chào, anh là Kim Jaejoong”

“Em là Shim Changmin”

Changmin thở dài: “Đó là chỗ của em mà”

Tôi nhìn cậu ta: “Được rồi, anh sẽ tìm một chỗ trống khác vậy”

Changmin nhìn tôi: “Bàn bên cạnh nè anh, chưa có ai ngồi đâu!”

Tôi chuyển sách vở của mình sang cái bàn gần đó, trông thấy Changmin đang cười: “Chỗ ngồi này rất tốt để giấu việc ăn quà vặt trong giờ học anh ạ, hí hí”

Tôi cười khúc khích và ngồi xuống, vừa lúc đó thì chuông reo, giáo viên bước vào, cô đi về phía tôi, hỏi: “Em là học sinh mới?”

Gật đầu và mỉm cười, tôi giới thiệu về bản thân mình rồi ngồi xuống. Đột nhiên, cánh cửa lớp học mở toang, một anh chàng đẹp trai cao lớn với mái tóc đen và đôi mắt màu socola bước vào. Cậu cúi đầu chào và đưa giấy giới thiệu cho giáo viên: “Mình tên là Jung Yunho, rất vui được gặp các bạn”.

Cô giáo mỉm cười: “Được rồi Yunho, em ngồi ở ghế trống bên cạnh Jaejoong kia!”

Anh chàng Yunho đó đi về phía tôi và ngồi xuống ghế bên cạnh. Tôi nói với cậu ấy: “Chào cậu, mình cũng mới chuyển tới đây thôi”

Yunho mỉm cười: “Thật sao?”

Tôi gật đầu, mắt không thể ngừng nhìn cậu ấy, Yunho chỉ để ý đến chuyện trường lớp còn tôi thì chú ý đến cậu ta. Trong lòng tôi có một cảm giác ấm áp kỳ lạ với anh chàng Yunho này, thật khó giải thích được cảm giác này, nhưng đó có thể là tình bạn...?

Đột nhiên chuông reo, giờ ăn trưa đã tới. Yunho nhìn tôi: “Muốn ăn trưa cùng không?”

Tôi mỉm cười và gật đầu. Chúng tôi cùng Junsu, Changmin cùng đi tới quầy ăn tự phục vụ của trường để ăn trưa...

2. Chương 2

Chapter 2: Là bạn bè hay gì khác?

Bốn người chúng tôi cùng đi bộ tới căng tin, đứng xếp hàng thật trật tự để chờ tới lượt ăn trưa. Tôi nhìn lên phía trước, các học sinh phải tự trả tiền cho bữa ăn của họ... Chết tiệt thật, tôi không có tiền! Nhìn sang Junsu đứng bên cạnh, tôi nói: “Junsu ơi, anh không đói... anh ngồi chờ em ở cái bàn phía kia nhé?”

Junsu nhìn tôi trong giây lát và gật đầu: “Thế cũng được anh ạ!”

Tôi mỉm cười, đi về phía cái bàn gần đó và ngồi xuống. 10 phút sau Yunho, Junsu và Changmin quay lại, trên tay mỗi người là một khay thức ăn, dù bây giờ tôi rất đói nhưng cũng không thể mua bữa trưa được, chỉ còn cách đợi về nhà rồi ăn sau vậy.

Các chàng trai ngồi xuống và bắt đầu ăn, Yunho nhìn tôi: “Bữa trưa của cậu đâu?”

Tôi mỉm cười với cậu ấy: “Không đói!”

Yunho nhìn tôi, cậu ấy đưa cho tôi một nửa chiếc sandwich của mình: “Mau ăn đi, cậu gầy quá đấy!”

Tôi nhìn Yunho, hơi đỏ mặt nhưng cũng nhận lấy phần sandwich đó và bắt đầu ăn. Yunho nhìn tôi và mỉm cười, nụ cười của cậu ấy làm tim tôi đập nhanh hơn... chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Một lát sau thì chuông reo, chúng tôi đứng lên và quay lại lớp học. Yunho lại ngồi xuống cạnh tôi, và một lần nữa tôi lại không thể rời mắt khỏi cậu ấy, nhưng Yunho chưa bao giờ nhìn tôi dù chỉ một lần, cậu ấy chỉ chú ý đến bài giảng của giáo viên và coi tôi như người vô hình.

Lớp học cuối của chúng tôi là P.E, bởi vậy chúng tôi đã đi đến phòng thay đồ. Tất cả bắt đầu cởi áo sơ mi đồng phục của họ... Vậy nghĩa là tôi phải thay đồ ở đây sao? Ngay trước mặt những người lạ sao? Không thể được, tôi không thể làm điều này...

Tôi trông thấy Yunho vừa cởi áo, tôi thề rằng tim mình như ngừng đập khi nhìn thấy bộ ngực trần của cậu ấy với cơ bụng sáu múi hoàn hảo và tấm lưng cơ bắp... Gì vậy? Tôi đang suy nghĩ cái quái gì vậy? Cậu ấy là một chàng trai! Và tôi cũng vậy... điều này không thể được, phải không?

Dường như Yunho cảm nhận được cái nhìn của tôi, cậu ta mỉm cười và bước về phía tôi: “Sao cậu không thay đồ?”

Tôi cúi gằm mặt xuống đất, cố gắng xua đuổi ý nghĩ ngu ngốc ấy ra khỏi tâm trí: “Tôi không thể thay đồ ở đây được!”

Yunho mỉm cười, nắm lấy tay tôi. Cậu ấy không nói lời nào, kéo tôi vào phòng tắm: “Vào đó thay đi, tớ sẽ đợi cậu ở đây!”

Tôi vội chạy vào bên trong một phòng và nhanh chóng thay đồ, sau đó bước ra ngoài. Yunho đang đứng tựa lưng vào tường và chờ đợi. Cậu mỉm cười và chúng tôi cùng nhau tới phòng tập thể dục.

Lớp P.E rất tuyệt, chúng tôi cùng chơi dodgeball, Yunho và tôi cùng đội với nhau. Tôi đã dốc hết sức mình để chơi thật tốt, cố quên đi hình ảnh bộ ngực trần của Yunho nhưng điều đó thật khó khăn.

Sau giờ học, tôi cùng Junsu đi bộ về bởi chúng tôi sống cùng một tòa nhà. Đột nhiên, chúng tôi thấy Yunho đi bộ ngay phía sau, tôi đã phải cố gắng phớt lờ cậu ta và tập trung nghe những gì mà Junsu đang nói.

Khi chúng tôi về đến nhà, bước vào nhưng vẫn thấy Yunho đang đi theo phía sau dù tôi đã cố lờ đi. Đến tầng 2, tôi và Junsu tạm biệt nhau. Cậu ấy vào nhà còn tôi đi lên tầng trên, Yunho vẫn đi theo tôi.

Lên đến tầng 3, Yunho vẫn theo đằng sau, tôi quay lại, nhìn cậu ấy và nói: “Sao cậu cứ đi theo tớ thế?”

Yunho nhìn tôi, mỉm cười: “Đâu có... tớ sống trong căn hộ bên trái mà, tớ mới chuyển đến đây vào sáng nay”

Tôi đứng nhìn cậu ấy mở cửa. Khi cánh cửa vừa hé mở, Yunho nói: “Muốn vào không?”

Tôi lắc đầu và trở về căn hộ của mình. Thay quần áo xong, tôi bước vào bếp, nhanh chóng làm gì đó để ăn tạm trước khi đi làm. Đột nhiên điện thoại reo, đó là anh trai của tôi:

“Chào anh!”

“Hey em trai, học ở trường đó thế nào?”

“Tốt anh ạ!”

“Được, vậy thì ra mở cửa đi”

Tôi cúp máy và ra mở cửa, anh trai tôi đang đứng đó, mỉm cười, tôi đứng nép người qua một bên để anh ấy bước vào: “Anh mang bữa trưa đến cho em đây”

Tôi mỉm cười: “Em không có nhiều thời gian đâu, em phải đi làm sớm”

Anh cười: “Không sao, dù sao anh cũng là ông chủ của em cơ mà”

Tôi gật đầu và đi lấy đĩa để đựng thức ăn. Sau bữa trưa, chúng tôi cùng ra khỏi căn hộ và đi bộ đến nhà hàng ở cùng khu phố. Khi chúng tôi bước vào, người quản lý vội vã cúi chào anh trai tôi. Anh mỉm cười, chỉ cho tôi thấy mọi thứ xung quanh và yêu cầu người quản lý chăm sóc tốt cho tôi trước khi đi.

Người quản lý nhìn tôi và đưa cho tôi một chiếc tạp dề: “Mặc nó vào và bắt đầu công việc nhé! Yunho sẽ cho cậu biết phải làm những gì”

Yunho ư?

Cậu ấy làm việc ở đây sao? Chắc là không phải đâu...

Tôi tới nhà bếp – nơi mà tôi sẽ chuẩn bị cho việc làm bánh sandwich và các món khác. Tôi nhìn quanh, trông thấy Yunho đang đeo tạp dề, đang làm sandwich, cậu ấy mỉm cười khi nhìn thấy tôi: “Ồ, cậu cũng làm việc ở đây hả?”

Tôi gật đầu: “Tớ mới đến làm thôi!”

Yunho cười: “Lại đây, tớ sẽ giúp cậu”

Tôi đi cùng cậu ấy: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Sandwich”

Tôi gật đầu. Yunho hướng dẫn tôi các công đoạn để làm một chiếc hamburger, tôi làm theo và chúng thật tuyệt. Tôi thích nấu ăn và làm bánh nhưng vẫn không thể gạt bỏ hình ảnh cơ bụng sáu múi của Yunho ra khỏi tâm trí.

Khoảng 4 tiếng sau, Yunho quay lại nhìn khi tôi đang làm khoai tây chiên đi kèm một số món ăn, cậu ấy nói: “Làm xong cái này thì chúng ta nghỉ nhé, có một bữa ăn miễn phí và nghỉ ngơi khoảng 30 phút”

Tôi mỉm cười. Được làm việc thật tuyệt nhưng nó quá khiến tôi quá mệt, hôm nay Yunho đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Cậu ấy đã làm hết sandwich còn tôi chỉ chuẩn bị đồ ăn nhẹ, đồ uống hoặc món tráng miệng, nhưng trông cậu ấy chẳng có vẻ gì là mệt mỏi với công việc cả.

Các món ăn được mang ra cho khách hàng sau khi hoàn thành, Yunho nhìn tôi và cười: “Ngồi xuống đi, để tớ làm bữa tối cho”

Tôi bĩu môi: “Nhưng tớ muốn giúp cậu, tớ cũng thích nấu ăn mà!”

Yunho cười khúc khích: “Được thôi, vậy thì đến đây nào”

Tôi bước tới bên cạnh Yunho và chúng tôi cùng nhau nấu ăn. Thật thú vị khi nấu ăn cùng cậu ấy bởi Yunho hướng dẫn tôi mọi thứ, thời gian cũng trôi qua thật nhanh. Chúng tôi cùng ngồi xuống để thưởng thức bữa ăn này, tôi nhìn Yunho: “Mùi vị cũng được đấy!”

Cậu mỉm cười: “Tớ vui khi cậu thích nó”

Mặt tôi tự dưng đỏ bừng, không biết tại sao nhưng tôi hay đổ mắt mỗi khi cậu ấy nhìn, nhưng với Junsu thì khác. Không biết chuyện gì đang xảy ra giữa tôi và Yunho nữa.

Một giờ sau, chúng tôi xong việc và về cùng nhau. Cả hai nói lời tạm biệt trước khi bước vào nhà của mình. Tôi vào phòng tắm, bật vòi sen nhưng không có nước nóng, dù đã cố gắng đợi một lúc nhưng nước chảy ra có màu nâu và mùi hôi khó chịu kèm theo. Tôi vội vã chạy ra khỏi phòng tắm và không biết phải làm gì nữa.

Tôi sang căn hộ bên cạnh và gõ cửa. Một lát sau, Yunho ra mở cửa: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi cúi mặt: “Nước bị làm sao ấy, tự dưng có màu nâu và mùi gì lạ lắm”

Yunho nhìn tôi: “Để tớ kiểm tra xem sao”

Tôi gật đầu, cùng cậu ấy trở vào căn hộ của tôi. Yunho mở nước vào bồn, vẫn như trước đó, vẫn là dòng nước màu nâu chảy ra với mùi hôi khó chịu. Yunho vừa thoát nước vừa nhìn tôi: “Chắc có vấn đề gì đó với đường ống rồi!”

Tôi nhìn cậu ấy: “Vậy tớ phải làm sao?”

Yunho thở dài: “Chúng ta nên gọi thợ đến sửa vào ngày mai”

“Nhưng hôm nay tớ sẽ tắm thế nào đây?”

Cậu mỉm cười: “Cậu dùng phòng tắm của tớ cũng được, tớ dùng xong rồi”

Không còn sự lựa chọn nào khác, tôi phải tắm trước khi đi ngủ... “OK” – tôi gật đầu.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, tôi sang căn hộ của Yunho. Tôi nằm dài trong bồn tắm và thư giãn, khi chuẩn bị mặc bộ pijama, tôi nghe 1 tiếng cửa nhỏ: “Cậu ổn chứ?”

Tôi mỉm cười và mở cửa: “Uh, xin lỗi cậu, tớ tắm lâu quá!”

Yunho lắc đầu: “Không sao”

Tôi nhìn cậu ấy: “Tớ phải về làm bài tập đã”

“Chúng ta có thể làm cùng nhau mà”

Tôi không thể từ chối bởi cũng cần một người giúp đỡ học môn toán. Tôi đã không chú ý nghe giảng ở lớp chỉ vì mãi... nhìn Yunho. “OK, tớ sẽ quay lại ngay” – tôi gật đầu.

Tôi về lấy cặp sách và sang căn hộ của Yunho, chúng tôi ngồi ở bàn ăn và bắt đầu làm bài tập... Tôi bắt đầu làm các câu hỏi, nhưng câu cuối quá khó, tôi không có ý tưởng nào để giải quyết nó cả.

Yunho nhìn tôi: “Có câu nào khó sao?”

Tôi bĩu môi, cậu mỉm cười và sang chỗ tôi. Yunho bước đến từ phía sau, cúi đầu xuống gần vai tôi và giải thích cách làm câu hỏi khó ấy. Tôi nghe rõ tiếng tim mình đập quá lớn, tại sao vậy? Tôi cũng không hiểu nổi nữa...

3. Chương 3

Chapter 3: Không manh mối

Yunho đã tìm được cách giải cho câu hỏi khó ấy và về chỗ của mình: “Cậu hiểu chưa?”

Tôi gật đầu: “Tớ phải về đây”

Nhanh chóng thu xếp lại sách vở và rời khỏi căn hộ của Yunho, tôi bước ra ngoài và đóng cửa lại. Bình tĩnh được một lát, tôi vào bếp, quyết định tự làm bữa trưa vào ngày mai vì không có tiền để mua chúng ở trường. Tôi chuẩn bị mọi thứ và cất vào trong tủ lạnh để dùng vào ngày mai.

Làm món trứng chiên với cơm, cùng xúc xích, một lát sau, tôi đặt hộp cơm trưa vào tủ lạnh và đi ngủ. Tôi nằm xuống giường, gọi điện cho ba mình, ông muốn tôi có mặt tại bữa trà vào Chủ nhật tuần này.

Sau khi nói chuyện với ba, tôi gác máy và chìm vào giấc ngủ tự lúc nào.

Giật mình vì tiếng đồng hồ báo thức, tôi vội mở mắt, đã đến giờ chuẩn bị để tới trường, dù vẫn còn buồn ngủ nhưng tôi phải dậy nhanh thôi. Nhanh chóng đứng lên và đi vào bếp, tôi lấy chai nước uống một hơi dài, rửa mặt đánh răng trước khi quay lại phòng ngủ thay quần áo với bộ đồng phục.

Tôi chuẩn bị cặp sách và mang theo hộp cơm trưa. Vừa bước ra khỏi nhà, tôi đã trông thấy Yunho đứng trước cửa, mỉm cười với tôi: “Chào buổi sáng, tớ nghĩ chúng ta có thể cùng nhau tới trường đây”

Tôi gật đầu: “Buổi sáng tốt lành nhé!”

Tôi bắt đầu cảm thấy nóng trở lại khi chúng tôi đi gần nhau. Một chiếc xe màu đen đang đứng chờ ở ngoài, là Park Yoochun đang đứng nói chuyện với Junsu:

Chúng tôi đi tới và nghe được cuộc nói chuyện giữa họ:

“Để anh giải thích đã”

“Không cần phải thế đâu!”

“Junsu, đợi đã...”

“Đừng gọi cho em nữa”

“Nói chuyện đã nào!”

“KHÔNG!”

Junsu quay lại, trông thấy tôi và Yunho đang đứng đó nhìn, cậu ấy đi về phía tôi và nói: “Hyung, buổi sáng tốt lành nhé!”

Tôi gật đầu, Junsu trông vẫn còn bối rối, cậu ta vội kéo tôi đi: “Đi nào, đến trường thôi”

Tôi đến trường cùng Junsu và Yunho, Yoochun tiếp tục nhìn theo chúng tôi trong chiếc xe của mình, nhưng Junsu đã phớt lờ coi như không trông thấy điều đó. Khi vừa tới trường, tôi cất tiếng hỏi Junsu: “Chuyện sáng nay là sao vậy?”

Junsu nhìn tôi: “Không có gì đâu”

Vài giây sau, khi Yoochun vừa bước vào lớp, Junsu đứng dậy và đi ra ngoài. Yoochun thở dài, ngồi xuống vị trí của mình bên cạnh cửa sổ.

Changmin cũng vừa đến: “Chào buổi sáng các anh!”

Tôi mỉm cười: “Chào”

Changmin nhìn tôi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi thở dài: “Có chuyện gì đó giữa Junsu và Yoochun ấy”

Changmin nhìn tôi: “Ồ chuyện đó... em chỉ biết là họ chơi thân với nhau từ nhỏ nhưng đột nhiên Junsu quyết định rằng anh ấy không muốn chơi với Yoochun nữa và bắt đầu phớt lờ anh ấy”

Tôi nhìn Yunho – người cũng đang bối rối như tôi, nhưng cậu ấy không nói bất cứ điều gì, chỉ thở dài và nhìn ra cửa sổ.

Junsu không quay lại lớp cho đến khi chuông reo, cậu ấy không nói chuyện với bất kỳ ai kể cả lúc ăn trưa. Cậu ấy đã chạy ra ngoài khi thấy Yoochun vào lớp.

Tôi đến sân bóng đá với Yunho và Changmin. Chúng tôi ngồi xuống nền cỏ xanh để ăn trưa cùng nhau. Tôi mở hộp cơm của mình và bắt đầu ăn, bữa trưa hôm nay rất tuyệt. Trông thấy Changmin nhìn vào hộp cơm của mình, tôi mỉm cười: “Muốn ăn không?”

Cậu nhóc khề gật đầu, bắt đầu ăn vội vã: “Ngon quá”

Tôi mỉm cười, nhìn Yunho trong khi cậu ấy đang đọc một cuốn sách: “Yunho ah, hôm nay cậu cũng đi làm phải không?”

Cậu ấy nhìn tôi: “Ừ, sau giờ học. Có gì không?”

Tôi cười: “Tớ cũng đi vào lúc đó. Chúng ta cùng đi nhé?”

Yunho gật đầu: “Chắc chắn rồi!”

Changmin nhìn chúng tôi: “Hai anh làm việc cùng nhau sao?”

Yunho gật đầu: “Ừ, ở cửa hàng bán đồ ăn nhanh gần trung tâm mua sắm ấy!”

“Ồ, chỗ đó gần nhà anh Junsu mà”

“Ừ, bọn anh sống cùng một tòa nhà”

Changmin gật đầu và tiếp tục ăn, Yunho tiếp tục đọc cuốn sách còn dang dở. Tôi ngược nhìn lên bầu trời, bỗng dưng đánh một tiếng thở dài: “Yunho à, khi nào chúng ta sẽ gọi thợ sửa ống nước?”

Yunho nhìn tôi: “Ừ nhỉ, suýt nữa thì quên đấy, sau giờ học tớ sẽ gọi cho bạn tớ, cậu ấy biết sửa nó đó”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn nhé!”

Ngày hôm đó trôi qua thật chậm, thậm chí tôi đã ngủ gật trong lớp học vào giờ Lịch sử...

Tôi cảm thấy như có ai đó đang khẽ lay vai mình, vừa mở mắt, tôi thấy Yunho đang nhìn mình: “Tỉnh ngủ chưa? Sắp đến giờ đi làm rồi kìa”

Tôi gật đầu và đỏ mặt. Yunho cúi mặt gần đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi thở của cậu ấy. Cát sách vở vào cặp, tôi bước cạnh Yunho và ra khỏi lớp. Chúng tôi đi trên phố cho tới khi nghe thấy tiếng ai đó đang tranh cãi, thì ra là Junsu và Yoochun đang cãi nhau:

“Tôi đã bảo anh là để cho tôi yên mà?”

“Cho anh giải thích đã?”

“Không cần!”

“Su...anh không có ý như vậy mà”

“Tôi không quan tâm”

“Chẳng có chuyện gì xảy ra hết!”

“Đấy không phải việc của tôi”

“Có đấy”

“Hãy nghe anh nói, chỉ 5 phút sau, sau đó em tự quyết định cũng được”

“Không!”

“Anh sẽ không đi đâu cả”

“Tôi gọi cảnh sát đấy nhé!”

“Em bảo sao cơ?”

“Cút ngay cho tôi!”

Đột nhiên Junsu bỏ chạy, hình như cậu ấy đang khóc. Yoochun cố gắng đuổi theo nhưng Junsu chạy quá nhanh. Cậu ta đứng nhìn Junsu và thở dài: “Anh sẽ khiến em phải quay lại... Su à”

Tôi nhìn Yunho – người đang đứng bên cạnh: “Chuyện gì xảy ra giữa họ vậy nhỉ?”

“Tớ cũng chịu”

Yunho nhún vai, tiếp tục đi, còn tôi vội vã bước theo cậu ấy. Chúng tôi tới nhà hàng, vào phòng thay đồ và mặc tạp dề vào. Vừa bước ra ngoài thì đã gặp anh quản lý đứng đó: “Được rồi, hôm nay Yunho làm việc ở quầy nhé. Còn Jaejoong thì dọn dẹp chỗ này!”

Tôi cau mày, hơi bực bội vì muốn được làm việc cùng Yunho, nhưng biết là điều đó không thể được. Cầm cây chổi lên, tôi bắt đầu lau sàn một cách uể oải. Tôi chẳng còn hứng thú để làm gì nữa, vả lại, tôi cũng

chưa bao giờ nhìn thấy cây chổi này thì làm sao biết cách sử dụng nó chứ? Tôi bắt đầu lau sàn theo hình vòng tròn...

Đột nhiên tôi nhìn thấy hai cánh tay của ai đó đang nắm tay mình, tôi quay lại, đó là Yunho – cậu ấy nắm lấy tay tôi: “Cậu làm thế là sai rồi”

Yunho bắt đầu lau sàn, còn tôi thì nghe rõ tiếng tim mình đập ngày một nhanh hơn, cậu ấy đứng rất gần tôi... Một phút sau, Yunho lùi lại và nhìn tôi: “Bây giờ cậu làm tiếp đi!”

Tôi gạt đầu, bắt đầu lau lại theo cách mà Yunho vừa hướng dẫn. Cậu ấy gạt đầu ra vẻ hài lòng và quay lại phía quầy bar, sau đó, tôi vò một miếng bọt biển và bắt đầu lau bàn, khiến tất cả những thức ăn thừa trên bàn vương vãi hết xuống sàn nhà.

Tôi thở một nhọc vì lại phải lau sàn một lần nữa... Đột nhiên tôi cảm thấy Yunho đang đứng bên cạnh mình: “Nhìn nhé!”

Yunho lấy một chiếc hộp màu xanh và gạt tất cả thức ăn thừa vào trong đó. Sau đó cậu ấy lấy một chiếc túi nhỏ đựng nước xà phòng, nhúng miếng bọt biển vào đó rồi lau bàn. Cuối cùng là dùng một chiếc khăn khô để lau lại lần nữa. Làm xong, Yunho quay sang nhìn tôi: “Bây giờ cậu làm được rồi chứ?”

Tôi gạt đầu và bắt đầu làm theo, bốn tiếng sau, chúng tôi được nghỉ và đến giờ ăn tối. Lúc đó, Yunho phải ngồi ăn một mình bởi tôi còn bận lau sàn...

Sau giờ làm, Yunho và tôi cùng về nhà. Cậu ấy đã gọi một người bạn tới sửa giúp tôi đường ống nước trong phòng tắm và nói rằng phải thay một số ống vì nó đã quá cũ.

Tôi nhìn cậu ấy: “Mất khoảng bao nhiêu tiền để sửa vậy?”

Yunho suy nghĩ khoảng một giây: “Khoảng 100.000 won” (Trans: ~100\$)

Tôi do dự, dù biết phải sửa đường ống nước, nhưng bây giờ tôi không có tiền. Có lẽ phải đợi đến cuối tháng khi nhận được lương thì tôi mới có thể sửa nó được...

4. Chương 4

Chapter 4: Làm bữa sáng

Yunho nhìn tôi: “Căn hộ này cậu thuê hay mua luôn vậy?”

Tôi trả lời: “Tớ thuê

Yunho gạt đầu: “Vậy người chủ nhà này phải có trách nhiệm sửa nó, chỉ cần gọi cho họ là được”

Tôi cũng không chắc về điều đó, nhưng cũng chẳng thể làm gì khác. Vì anh trai tôi nói căn hộ này chỉ là thuê nên có lẽ nên làm như Yunho nói...

Tôi gạt đầu, đi vào phòng ngủ và gọi điện cho anh trai mình, sau 2 hồi chuông, anh nhấc máy:

“Em trai yêu quý, có chuyện gì vậy?”

“Hyung, anh thuê căn hộ này hả?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“Vậy nếu có vấn đề gì, anh sẽ sửa nó phải không?”

“Phải, nhưng đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Đường ống nước trong phòng tắm có vấn đề... thợ sửa ống nói muốn thay nó phải trả 100.000 won”

“Vậy hả? Vậy anh sẽ gửi tiền cho tài xế mang qua cho em nhé!”

“Cảm ơn anh!”

“Không có gì đâu em trai, hẹn gặp lại vào Chủ nhật nhé?”

“Chắc chắn rồi, tạm biệt anh”

“Bye!”

Tôi gác máy, quay trở lại phòng khách nơi Yunho và bạn của cậu ấy vẫn ở đó: “Chủ nhà sẽ gửi tiền cho tôi ngay bây giờ, khi nào cậu có thể sửa nó được?”

Cậu ta nhìn tôi: “Tôi sửa ngay bây giờ cũng được... mất 2 tiếng là cùng”

Tôi gật đầu: “Được rồi, vậy làm ơn!”

Cậu ta mỉm cười, quay lại phòng tắm. Cậu bắt đầu làm việc trong khi đó, tôi và Yunho ở ngoài phòng khách: “Muốn uống chút gì đó không?”

Yunho gật đầu, cùng tôi bước vào bếp. Cậu ấy nhìn xung quanh lại gần chỗ máy rửa bát: “Phải có tách chứ nhỉ?”

Yunho mở ra, cầm lên một cái tách đã vỡ: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi nhún vai: “Tôi không biết

Yunho mỉm cười: “Để tôi chỉ cho

Yunho gom hết mảnh vỡ của chén bát và các món ăn bẩn từ bồn rửa chén, cậu ấy dạy tôi cách đặt bát vào máy, nơi để xả phòng, làm thế nào để đóng máy lại và bắt đầu khởi động. Tôi gật đầu: “Cái gì cậu cũng biết nhỉ?”

Cậu ấy mỉm cười: “Tôi sống một mình đã lâu rồi, những điều này cũng được học lại từ người khác mà

Tôi gật đầu: “Gia đình của cậu đâu?”

Yunho cúi đầu: “Họ ở nước ngoài, tôi phải sống một mình tại Hàn Quốc”

Tôi nhìn xuống: “Xin lỗi cậu!”

Ông mỉm cười: “Không sao đâu, tôi ổn mà”

Tôi cười, đưa cho Yunho một ly nước trái cây và quay lại phòng khách. Chúng tôi ngồi xuống và bắt đầu chơi game. Một lát sau, trò chơi bị gián đoạn khi tôi nghe có tiếng gõ cửa, đó là tài xế của anh trai tôi, ông cúi chào và đưa cho tôi một phong bì có 100.000W trong đó. Tôi mỉm cười, cảm ơn và quay vào trong.

Hai tiếng sau, bạn của Yunho bước ra: “Sửa xong rồi... cần phải lau chùi lại một chút nhưng nguồn nước đã sạch lại rồi”

Tôi mỉm cười, cảm ơn trước khi đưa 100.000W mà anh trai tôi vừa gửi tới. Cậu ấy mỉm cười, cúi đầu chào và rời đi.. Tôi bước vào phòng tắm, quả thật nước đã trong hơn rất nhiều. Mỉm cười hài lòng, tôi lấy cây chổi lau dọn lại trước khi có thể tắm.

Yunho đứng cạnh cửa phòng tắm: “Tôi về đây, ngủ ngon nhé!”

Tôi nhìn cậu ấy: “Cảm ơn cậu nhiều nhé, ngủ ngon!”

“Không có gì” – Yunho nói xong, bước ra ngoài và trở về căn hộ của mình.

Sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, tôi vội vã đi tắm. Vì ngày mai phải đến trường từ sớm nên tôi nghĩ mình nên đi ngủ thật sớm... Tôi bước đến giá sách, lấy ra hai cuốn và đọc. Một cuốn sách dạy nấu ăn và một cuốn hướng dẫn việc dọn dẹp.

Đọc xong 2 cuốn sách, nhìn đồng hồ đã 1 giờ sáng. Tôi học được rất nhiều từ những cuốn sách dạy nấu ăn, với những công thức mới khiến tôi muốn thử ngay bây giờ... Tuy nhiên, tôi phải đi ngủ mà...

Ngày thứ bảy trôi qua, chẳng có gì thú vị cả. Tôi chỉ tập trung vào việc quét dọn nhà cửa mà tôi đã học được từ những cuốn sách, nấu một bữa sáng đơn giản và làm bài tập về nhà. À quên, còn phải chuẩn bị quần áo để ngày mai đến dự buổi tiệc trà.

Sáng chủ nhật, âm thanh đáng ghét từ chiếc đồng hồ báo thức khiến tôi tỉnh giấc. Sau khi ăn sáng và tắm rửa, tôi thay một bộ đồ khá lịch sự với quần đen và áo sơ mi màu đỏ rượu. Đứng trước gương chải chuốt lại mái tóc, bỗng nhiên điện thoại reo:

“Alo?”

“Này, em đã chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ!”

“OK, xe đang đợi em trước tòa nhà đó”

“Em nhớ rồi!”

“Gặp em sau nhé! Bye!”

Tôi bước ra khỏi căn hộ của mình và đi xuống tầng dưới. Trước cửa tòa nhà là chiếc xe màu đen sang trọng của anh trai tôi. Tài xế vội vã xuống xe, mở cửa cho tôi.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự lớn, tôi xuống xe và bước vào. Những người giúp việc trong nhà cúi chào. Mới chỉ 10 giờ sáng mà mọi người trông có vẻ bận rộn.

Tôi nhìn vào một người giúp việc: “Ba và anh trai tôi đâu?”

Cô cúi đầu lễ phép: “Dạ, ở trong văn phòng ạ!”

“Họ ăn sáng chưa?”

Cô lắc đầu: “Chưa ạ!”

Tôi thở dài, ba tôi thường quên ăn sáng mỗi khi ông bận. Trong đầu tôi chợt nảy ra một ý tưởng, tôi bước vào bếp trong sự cúi chào của các đầu bếp. Mỉm cười với bếp trưởng, tôi nói: “Tôi sẽ nấu bữa sáng cho ba và anh”

Các đầu bếp nhìn tôi, nét mặt hơi do dự nhưng rồi cũng cúi đầu và đứng dẹp qua một bên. Tôi nhớ lại công thức từ cuốn sách nấu ăn và muốn thử làm bánh xèo!

Tôi bắt đầu trộn các nguyên liệu và chiên chúng trong chảo... Nấu ăn cho người khác thật thú vị, khi làm xong, tôi nhìn sang phía bếp trưởng và những người đầu bếp đang đứng cạnh mình: “Tôi làm nó đúng cách phải không?”

Các đầu bếp nhìn tôi, mỉm cười và gật đầu: “Vâng, cậu chủ làm rất tốt ạ!”

Tôi cười và nhìn quanh: “Siro ở đâu nhỉ?”

Một vị đầu bếp đưa cho tôi chai siro, tôi nhận lấy và tưới chúng lên phía trên những chiếc bánh. Chuẩn bị một ít nước trái cây, tôi đặt chúng trong một cái khay lớn và mang tới văn phòng.

Sau khi người giúp việc giúp tôi gõ cửa, vào giây sau, ba tôi bước ra. Tôi vào phòng, đặt khay đồ ăn lên bàn và chạy tới ôm ba và anh trai mình: “Con nhớ mọi người quá!”

Anh trai tôi mỉm cười và nhìn tôi: “Em sao rồi?”

Tôi cười: “Mọi thứ đều ổn ạ!”

“Cảm ơn anh, anh đã giúp em nhiều mà” – tôi vừa nói vừa ôm chầm lấy anh trai mình

Anh mỉm cười: “Đó là trách nhiệm của anh mà... Đường ống nước sao rồi?”

“Tốt anh ạ!”

Tôi mỉm cười và nhìn sang ba: “Mời ba ăn sáng”

Anh và ba tôi bước tới: “Bánh hả?”

Tôi mỉm cười: “Con đã làm chúng đó ba”

“Con làm sao?”

Tôi gật đầu và họ mỉm cười, mỗi người ném thử một miếng và đều nhận xét: “Ngon lắm”

“Vậy thì tốt ạ!”

Anh trai tôi ăn xong, quay sang nhìn tôi: “Em ăn rồi hả?”

Tôi gật đầu và nhìn ba: “Chúng ta ra sân sau ngồi đi ba”

Ba tôi gật đầu. Mọi cười bước ra sân sau và cùng ngồi xuống nói chuyện vui vẻ...

5. Chương 5

Chapter 5: Tiệc trà

Thời gian diễn ra buổi tiệc đã tới! Tôi giúp ba và hyung làm các công việc lật vớt xung quanh để hoàn thành mọi thứ và cuối cùng ra đứng đón khách – đây là điều mà tôi rất ghét. Tất cả mọi người xung quanh đều bảo tôi không biết cười, hay khen tôi đẹp trai. Dù đã lâu tôi không tham gia các buổi gặp mặt hoặc làm một điều gì đó vì những bà cô này muốn giới thiệu con gái họ cho tôi.

Xong việc của mình, tôi quay vào bữa tiệc và nhìn xung quanh. Khi bước đến nhà bếp một lần nữa để kiểm tra mọi việc lần cuối, nhưng tôi đã sốc khi không nhìn thấy đầu bếp đâu cả. Nhìn những chiếc sandwich mà họ làm, tôi thở dài, vội vã giúp họ. Bếp trưởng nhìn tôi và mỉm cười: “Cậu chủ làm bếp giỏi thật!”

Tôi mỉm cười: “Cảm ơn chú! Nhưng sao các đầu bếp khác đi đâu rồi?”

“Họ bị cảm lạnh”

Tôi gật đầu, tiếp tục làm bánh cho tới khi mọi thứ đã hoàn thành: “Có cần cháu giúp gì nữa không?”

“Ổn rồi, chúng ta đã làm xong mọi thứ. Cảm ơn cậu đã giúp đỡ!”

Tôi mỉm cười, bước ra phía sân sau. Nhìn xung quanh, tôi bị sốc khi nhìn thấy tên taychơi ParkYoochun đang nhìn tôi. Lại gần anh trai mình, tôi hỏi: “Anh à, tại sao cậu ta lại ở đây?”

“Park Yoochun hả? Cậu ta tới cùng ba mình”

“Tại sao?”

“Cậu ta là đối tác làm ăn của chúng ta”

Tôi thở dài, Yoochun bước về phía tôi và cúi đầu chào. Tôi mỉm cười, cậu ta nhìn tôi và nói: “Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Không còn lựa chọn nào khác, tôi đi cùng cậu ta tới một nơi khác vắng vẻ trong vườn và ngồi xuống nói chuyện. Yoochun nhìn tôi: “Tại sao cậu lại giả bộ nghèo khổ trong khi lại là công tử của một gia đình rất giàu có?”

Tôi nhìn xuống: “Tôi muốn có một cuộc sống bình thường, là một học sinh trong học bình thường, có thể kết bạn với người khác và thậm chí có thể yêu một ai đó...”

Yoochun gật đầu: “Tôi cũng muốn như vậy!”

Tôi nhìn cậu ta: “Chuyện gì xảy ra giữa cậu và Junsu thế?”

Yoochun nhìn xuống: “Chúng tôi chơi thân với nhau từ hồi học mẫu giáo, nhưng tôi... tôi lại yêu Junsu ... cậu ấy chưa bao giờ nói nhưng tôi chắc rằng Junsu cũng yêu tôi... Tôi đã cầu xin Junsu, và cậu ấy đồng ý hẹn hò với tôi... Rồi vào một ngày hẹn khi tôi không đến... cậu ấy đã tới nhà tôi... và đã nhìn thấy đôi đang trên giường với một cô gái khác...”

Tôi trở mắt nhìn cậu ta: “Cái gì cơ?”

Yoochun cười cay đắng: “Đêm trước đó, tôi đã ngồi uống trà với chú tôi, chú ấy... đã nói muốn tôi kết hôn với cô gái đó và tôi đã từ chối... điều tiếp theo mà tôi nhớ là ánh mắt của Junsu khi nhìn thấy tôi trên giường với cô ta, và cả hai đều không mảnh vải che thân...”

“Vậy là chú cậu...?”

“Ông ấy đã cho thuốc ngủ vào trà của tôi.... Cô gái đó, người mà ông ta muốn tôi kết hôn chính là con gái ruột của ông ta... Cậu biết đó, tôi là người thừa kế duy nhất công ty của ba tôi và chú tôi chỉ muốn tiền thôi. Ông ta không giàu bằng ba tôi nên cố gắng cho con gái ông ta kết hôn với tôi từ lâu rồi... Ông ta làm điều này để cho ba tôi thấy rằng tôi đang gặp gỡ con gái ông ta... Junsu phát hiện ra và nghĩ rằng tôi lừa dối cậu ấy... thậm chí còn không nghe tôi nói, không nói chuyện với tôi”

Tôi nhìn Yoochun, trông thấy cậu ta lấy tay gạt đi những giọt nước mắt: “Tôi xin lỗi”

“Tôi thực sự ghét cuộc sống giàu sang này”

Tôi nhìn Yoochun: “Tôi chắc là Junsu sẽ tha thứ cho cậu mà... chỉ cần cậu đừng bỏ cuộc và cố gắng đừng để rơi vào âm mưu đó”

“Tôi đã cố gắng giải thích nhưng Junsu không tin điều đó... cậu ấy nghĩ tôi cũng đồng ý làm điều đó ... tất cả là vì tiền”

“Xin lỗi nhé...”

Yoochun mỉm cười và nhìn tôi: “Thật vui khi gặp cậu tại buổi tiệc này!”

“Cảm ơn”

“Đi thôi, quay lại buổi tiệc nào”

Tôi gật đầu và cùng nhau đi dọc hành lang. Khi buổi tiệc kết thúc, tôi nhìn Yoochun và nói: “Yoochun à, làm ơn...”

Yoochun mỉm cười: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không nói cho ai biết về gia đình cậu đâu”

Tôi mỉm cười, cảm ơn Yoochun và bước đi. Thì ra là ba đã nhìn thấy tôi và Yoochun nói chuyện với nhau này giờ: “Bạn của con hả?”

Tôi gật đầu, cùng đi vào trong nhà với ba. Những người giúp việc đã quét dọn sạch sẽ khu vườn sau nhà, khi chúng tôi ngồi trò chuyện, ba đã nhấn mạnh việc muốn tôi ngủ lại nhà đêm nay và tôi đã đồng ý.

Đi lại xung quanh nhà, tôi cảm thấy thực sự rất nhớ căn phòng bé nhỏ của mình. Khi còn ở nhà, tôi đã không nhận ra rằng nó thật ấm cúng biết bao...

Đứng bên cửa sổ nhìn ngắm trời đêm, tôi thấy nhớ Yunho. Mới có 2 ngày không gặp mà tôi đã nhớ cậu ấy, tại sao vậy nhỉ? Tôi không có cảm giác nhớ như vậy với Junsu và Changmin, vì họ là bạn của tôi... Phải vậy sao? Không... điều này là không thể... chúng tôi là cả hai chàng trai... sao có thể chứ?

Tôi thở dài, nhìn vào khung ảnh nhỏ ở đầu giường: “Mẹ ơi, cảm giác này là sao ạ?”

Nhắm mắt lại... tôi chìm vào giấc ngủ...

Vừa thức dậy, tôi thấy 3 nữ giúp việc đang nhìn mình, họ đang gấp quần áo và dọn đồ đạc cho tôi. Bước ra khỏi giường, tôi đi vào phòng tắm, mặc quần áo đồng phục của trường và ra ngoài. Gật đầu lại với những người giúp việc vừa cúi đầu chào, tôi chạy xuống cầu thang và ra khỏi nhà. Chiếc xe đã đợi từ bao giờ, tôi vội vã vào xe và trở về căn hộ của mình.

Tôi chạy nhanh lên cầu thang và mở cửa căn hộ để lấy cặp sách cũng là lúc Yunho bước ra, cậu ấy mỉm cười và chúng tôi cùng nhau tới trường.

Chúng tôi bước vào lớp và ngồi xuống, vài giây sau, Yoochun cũng vào lớp: “Chào buổi sáng, Jaejoong” – Yoochun cười với tôi.

Tôi mỉm cười với cậu ta: “Chào... mọi việc đã có tiến triển gì chưa?”

Yoochun lắc đầu: “Quá tệ!”

Tôi mỉm cười: “Fighting!!!”

Yoochun gật đầu và đi về chỗ của mình. Chuông đã reo vài phút nhưng vẫn chưa thấy Junsu đến lớp, tôi đã rất lo lắng khi cậu ấy nghỉ học liên tục. Sau giờ học, tôi chạy đến chỗ Yoochun: “Này, sao hôm nay Junsu không đến lớp?”

“Tôi không biết, sáng nào cũng chờ cậu ấy chờ trước tòa nhà nhưng không thấy cậu ấy bước ra, nên tôi tưởng nếu tôi không tới nữa thì cậu ấy sẽ đi học chứ?”

Tôi thở dài: “Để tôi kiểm tra thử xem”

“Nói với tôi nếu có chuyện gì xảy ra với cậu ấy, ok?”

Tôi gật đầu: “Điều đó là chắc chắn rồi, cậu không cần lo lắng”

Yoochun mỉm cười và ra về, trong khi tôi đi cùng Yunho và Changmin. Changmin nhìn tôi: “Anh và Yoochun trở thành bạn bè từ khi nào vậy?”

Tôi ngập ngừng: “Bọn anh gặp nhau vào cuối tuần trước và đã nói chuyện với nhau”

Changmin nhún vai và bỏ đi: “Em về đây, nói với em chuyện gì đã xảy ra với anh Junsu nhé!”

Tôi gật đầu đi bên cạnh Yunho: “Cậu và tay chơi đó có mối quan hệ gì vậy?”

Tôi đã sốc, cậu ấy ghen sao? Không phải vậy đâu! Yunho chỉ hành động như một người bạn tốt và đó là tất cả: “Cậu ta không phải là một tay chơi đâu, cậu ta cũng tốt mà”

Yunho nhìn tôi: “Sao cậu biết?”

Tôi nhìn xuống: “Vì...”

“Vì sao chứ?”

“À mà... sao cậu phải quan tâm nhiều thế nhỉ?”

“Chỉ vì...”

“Vì cái gì chứ???” – tôi hỏi dồn dập

“Bởi vì... chúng ta ở cùng tòa nhà mà”

Tôi nhìn lên tòa nhà và cau mày, cậu ấy đã ghen rồi phải không? Tôi chắc chắn mà... nhưng sao lại chối chứ?

Chúng tôi cùng đến căn hộ của Junsu và gõ cửa. lát sau, một người phụ nữ trung niên bước ra...

Yunho cúi đầu: “Chào cô, chúng cháu là bạn Junsu, cháu tới để gặp cậu ấy ạ!”

“Oh... Junsu hiện đang bị sốt nhẹ... xin lỗi các cháu, giờ cô phải đi ngay nếu không sẽ lỡ chuyến bay mất”

Khi chúng tôi bước vào cũng là lúc mẹ Junsu đi. Tôi nhìn quanh, thấy căn phòng nhỏ, bèn mở cửa bước vào. Junsu đang nằm ngủ trên giường, tôi bước vào và mỉm cười với cậu ấy: “Này, em thấy sao rồi?”

Junsu mỉm cười với chúng tôi: “Không ổn lắm!”

Yunho nhìn Junsu: “Anh sẽ làm canh gà cho em nhé?”

“Phiền anh quá”

Yunho vừa bước ra khỏi phòng. Tôi nhìn Junsu: “Yoochun lo lắng lắm đấy!”

Junsu nhìn xuống sàn nhà: “Em không quan tâm”

Tôi mỉm cười: “Cậu ta yêu em mà”

“Không, không... anh ta là một kẻ ăn chơi và không quan tâm đến cảm xúc của người khác”

“Vậy sao? Anh đã nói chuyện Yoochun, cậu ta đã nói hết mọi chuyện rồi”

“Oh... anh ta đã nói với anh về vụ cá cược sao?”

“Cá cược gì cơ?” – tôi nhìn Junsu.

6. Chương 6

Chapter 6: Jaejoong say rượu

Junsu nhìn tôi: “Ồ... vậy anh ta không nói với anh sao?”

“Em đang nói đến chuyện gì vậy?”

“Lý do Yoochun yêu em là vì anh ta đã cá cược với bạn bè của mình rằng anh ta có thể làm cho em yêu anh ta... Đó là lý do tại sao Yoochun và em hẹn hò, anh ta đang yêu một cô gái khác và họ sắp kết hôn”

Tôi nhìn Junsu: “Ai đã nói điều này với em?”

“Em đã nghe anh ta nói chuyện với chú mình”

Tôi ngạc nhiên nhìn Junsu, tôi vẫn còn nhớ rõ sự chân thành của Yoochun khi trò chuyện cùng tôi tại buổi tiệc trà... nhưng Junsu... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi bước ra khỏi phòng, thấy Yunho đang nấu súp gà trong bếp. Tôi lại gần, mỉm cười với Yunho: “Tớ thấy hơi mệt!”

“Vậy cậu nghỉ ngơi một chút đi!”

“Yunho à... nếu cậu yêu một ai đó, nhưng anh ta lừa dối cậu và làm cậu đau khổ rất nhiều, cậu sẽ tha thứ cho anh ta chứ?”

Yunho nhìn tôi: “Sao vậy? Cậu đang yêu à?”

Tôi hơi gật đầu, nhưng sau đó chợt nhớ ra nên vội vàng lắc đầu ngay: “Không phải tớ, là Junsu cơ”

“Nếu cậu yêu một ai đó, tha thứ cho họ là việc nên làm!”

Tôi nhìn Yunho trong khi cậu ấy múc súp ra bát và mang tới cho Junsu: “Đi làm thôi nào!”

Tôi gật đầu. Chúng tôi chào tạm biệt Junsu và cùng nhau đi bộ đến nhà hàng, làm việc ở đó trong vòng 5 tiếng trước khi họ đóng cửa. Leeteuk một trong những đồng nghiệp của chúng tôi, anh mời tôi và Yunho đi cùng nhóm bạn anh tới một quán bar để uống rượu, tôi mỉm cười và gật đầu: “Chắc chắn rồi!”

Yunho nhìn tôi và thở dài: “Được rồi, vậy tớ cũng đi”

Chúng tôi bước vào quán bar và ngồi xuống, và đây cũng là lần đầu tiên tôi thử uống rượu... Các chàng trai khác đã gọi Whiskey với đá lạnh, nên tôi cũng gọi theo như vậy, Yunho nhìn tôi: “Này, cậu uống được chứ?”

Tôi gật đầu: “Ừ, chắc là được”

Một phút sau, cô phục vụ đặt những thứ mà chúng tôi gọi lên bàn. Tôi nhìn rượu trong chiếc ly thủy tinh, nó có mùi thật khủng khiếp, tôi thở dài và uống một hơi hết cả ly...

Tôi cảm thấy mọi thứ đang quay cuồng, tôi bắt đầu chóng mặt. Yunho nhìn tôi: “Tớ biết ngay mà, cậu không thể uống rượu”

Yunho trả tiền rượu và đỡ Jaejoong đứng lên, đưa cậu ra khỏi quán bar. Đưa Jaejoong về trước cửa nhà, Yunho tìm chìa khóa căn hộ trong túi áo khoác của Jaejoong, đưa cậu vào phòng ngủ và đặt Jaejoong nằm lên giường...

Jaejoong hé mở mắt, nhìn thấy Yunho và mỉm cười: “Yunho à...”

Yunho nhìn Jaejoong đang say rượu và ngồi trên giường, cậu kéo Yunho sát lại gần phía mình. Jaejoong nhìn đôi môi của Yunho, nghiêng người ngồi sát cậu hơn. Và không báo trước, Jaejoong đặt một nụ hôn lên môi của Yunho, cậu ngạc nhiên nhìn Jaejoong nhưng không phản ứng. Đẩy Jaejoong xuống giường, Yunho cởi áo và bắt đầu hôn Jaejoong say đắm...

Yunho say sưa nút lưỡi và môi dưới của Jaejoong, cho tới khi cậu ngừng lại và rên lên một tiếng đau đớn. Nhân cơ hội đó, Yunho đẩy lưỡi mình vào miệng Jaejoong và thưởng thức hương vị ngọt ngào của khuôn miệng nhỏ đồng trinh. Cậu đưa lưỡi của mình qua lại, như muốn độc chiếm Jaejoong, một lát sau, cả hai cảm thấy như không thể thở nổi nữa, họ ngừng lại với một chuỗi nước bọt nối giữa hai khuôn miệng.

Yunho nhìn Jaejoong và thở hổn hển, cậu cố gắng đứng lên nhưng Jaejoong đã níu lấy tay áo cậu: “Ồ lại đây đi”

Yunho gật đầu, cậu nằm xuống bên cạnh Jaejoong, kéo chăn phủ kín cơ thể họ. Jaejoong nằm xích lại gần, rúc đầu vào cánh tay của Yunho và thì thầm: “Tớ nghĩ rằng tớ yêu cậu mất rồi”

Yunho mở to mắt nhìn Jaejoong: “Cái gì?”

Jaejoong nửa tỉnh nửa mê: “Tớ yêu cậu, Yunho à”

Như bị đóng băng, Yunho chưa bao giờ nghĩ Jaejoong sẽ yêu mình. Ngồi bên cạnh giường, Yunho nghe tiếng thở nhẹ của Jaejoong và nhớ lại những điều Jaejoong đã hỏi mình trước đây: “... nếu cậu đã yêu một ai đó, nhưng họ lừa dối cậu và làm cậu đau khổ rất nhiều, cậu sẽ tha thứ cho họ chứ?”

Tại sao cậu ấy lại hỏi điều đó? Cậu ta biết gì sao? Có thể là cậu ấy đã biết sự thật? Nếu cậu ấy đã biết lý do, tại sao lại không nói gì? Tại sao cậu ấy không làm gì cả? Cậu ấy đã có kế hoạch với ai sao? Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? Cậu có nên nói cho ông chủ không? Ngày mai cậu ấy sẽ làm gì? Jaejoong sẽ nhớ điều gì đó? Kế hoạch này sẽ thất bại? Không, không thể được, có nhiều thứ phụ thuộc vào sự thành công của kế hoạch lần này... nhưng tại sao cậu ấy đáp lại nụ hôn của Jaejoong cơ chứ? Yêu rồi sao? Không... không, điều này không thể xảy ra, họ là người ở hai thế giới khác nhau mà.

Yunho lặng lẽ đứng dậy, trở về căn hộ của mình. Cậu tắm nước lạnh để tự kiểm chế bản thân trước khi ngủ.

Tôi mở mắt, từ từ ngồi lên, cảm thấy đau đầu khủng khiếp. Ngồi yên lặng một lát, nhìn hình ảnh của mình đang phản chiếu trong gương, tôi thấy môi mình bị sưng tím bầm và rõ ràng là đã có điều gì đó xảy ra vào ngày hôm qua? Làm sao tôi về được nhà nhỉ?

Tôi nhìn vào gương một lần nữa, cảm giác như vừa có ánh chớp flash xẹt qua và những gì xảy ra vào hôm qua bỗng ủa về. Tôi nhớ rằng Yunho đã đặt tôi nằm lên giường và ngồi xuống... Tôi bước ra khỏi phòng tắm, như vậy nghĩa là Yunho đã đưa tôi về nhà, có lẽ cậu ấy biết chuyện gì đã xảy ra với đôi môi của tôi...

Tôi bước vào phòng ngủ chuẩn bị sách vở vào cặp, và lại một ánh chớp flash nữa xẹt qua, với hình ảnh Yunho và tôi hôn nhau trên giường về tôi và Yunho hôn nhau trên giường...

Trời đất, vậy đó là lý do khiến môi của tôi bị thâm tím sao? Tôi bước ra khỏi phòng ngủ, lại thấy choáng váng lần nữa. Ngồi xuống chiếc ghế sofa ở phòng khách, hai tay tôi ôm lấy đầu, cố gắng thoát khỏi sự quay cuồng của mặt đất dưới chân. Tiếp tục một ánh flash thứ ba, trong tâm trí tôi bỗng nhớ như in cảnh tôi thú nhận tình cảm với Yunho, tôi đã nói rằng tôi yêu cậu ấy...

Tôi đã làm gì vậy chứ? Tại sao tôi có thể làm một điều như vậy? Nhưng cậu ấy... Yunho đã đáp lại nụ hôn của tôi? Vậy là cậu ấy cũng yêu tôi, phải không nhỉ? Nhưng tại sao sau khi tôi thú nhận, cậu ấy lại chẳng nói gì cả... Yunho đã không nói rằng cậu ấy cũng yêu tôi, vậy bây giờ phải làm sao đây? Sao tôi dám nhìn mặt Yunho chứ?

Bỗng có tiếng gõ cửa, tôi gần như không thể đứng lên nổi, phải bám vào đồ đạc và bước chậm từng bước ra mở cửa. Người đứng trước mặt tôi là Yoochun, tôi đỏ mặt, nhìn xuống, cảm thấy chóng mặt và ngã vì mất thăng bằng. Yoochun nhanh chóng đỡ lấy, vòng một cánh tay quanh người tôi thật chặt...

Yoochun diu tôi vào phòng khách, đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế dài. Cậu ta nhìn tôi và thở dài: “Cậu thấy chóng mặt hả?”

Tôi khẽ gật đầu và Yoochun bước vào bếp, một phút sau đó, cậu ta quay lại với một cốc nước trên tay: “Nước pha với mật ong đấy, uống đi, nó sẽ giúp cậu bớt nôn nao hơn”

Tôi gật đầu, uống một hơi hết cốc nước, một phút sau, tôi nhìn Yoonchun: “Cảm ơn cậu nhé!”

Yoochun mỉm cười: “Đi nào, chúng ta đến trường thôi”

Chúng tôi cùng đi bộ xuống cầu thang, Yoochun vẫn đỡ vì sợ tôi sẽ ngã. Vào trong xe của Yoochun, chúng tôi được tài xế đưa đến trường.

Bước vào lớp, chúng tôi nhìn thấy Junsu, Changmin và Yunho, ánh mắt họ nhìn thoáng chút bối rối. Tôi nhìn Yunho, nhưng cậu ấy vội quay đi chỗ khác khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau.

Tôi hỏi Yoochun: “Hôm nay tôi ngồi cạnh cậu được không... là vì...”

Yoochun ngăn tôi lại: “Không cần nói nhiều đâu, đến đây, dù sao tôi cũng ngồi một mình mà!”

Tôi và Yoochun bước về chỗ ngồi. Trong giờ nghỉ trưa, Yunho không hề rời khỏi chỗ ngồi của mình, cậu ấy chỉ nhìn tôi từ phía sau, Junsu ra khỏi lớp mà không thêm nói với tôi câu nào, chỉ có Changmin chạy lại chỗ tôi: “Anh ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tôi thở dài: “Không có gì... anh và Yoochun có vài điều cần nói thôi”

Changmin bước đi, tự lẩm bẩm với chính mình, tôi nhìn Yoochun: “À, Junsu đã nói với tôi về vụ cá cược của cậu”

“Hả? Cậu đang nói đến vụ cá cược nào cơ?”

“Cậu cá cược với bạn bè rằng sẽ làm cho Junsu yêu cậu và làm tổn thương cậu ấy!”

“Cái gì?”

“Junsu đã nghe cậu nói chuyện với chú mình, đó là lý do cậu ấy không tha thứ cho cậu”

“Chết tiệt thật!”

“Nghĩa là sao?”

“Chú của tôi đã đe dọa rằng sẽ làm tổn thương Junsu, nên tôi bắt buộc phải nói vậy để bảo vệ cậu ấy... Tôi không bao giờ làm điều này với Junsu, tôi yêu cậu ấy”

“Còn chuyện đính hôn nữa... Junsu sẽ không tin trừ khi điều đó là thật”

“Nhưng phải làm sao đây? Ba mẹ của tôi cũng không giúp tôi được”

“Vậy thì có lẽ con trai của gia đình họ Kim sẽ giúp được chứ?”

“Làm thế nào cơ?”

7. Chương 7

Chapter 7: Người bạn mới

“Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi nhờ anh trai tôi thưa chuyện vị hôn thê của cậu, rồi đợi đến khi cô ta chia tay với cậu thì anh trai tôi sẽ đá cô ta, ok?”

“Anh trai cậu sẽ làm điều đó sao?”

“Tôi sẽ nhờ anh ấy, trước đây anh ấy chưa từng từ chối tôi chuyện gì cả!”

“Ồ, vậy thì làm ơn, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để hủy bỏ cuộc hôn nhân sắp đặt này”

Tôi gật đầu, Yoochun cầm lấy bàn tay tôi và đặt một nụ hôn lên đó...

Yoochun và tôi đã dành suốt thời gian còn lại của buổi học hôm đó để bàn bạc, rồi làm sao để anh trai tôi đồng ý giúp đỡ chúng tôi thực hiện kế hoạch này.

Junsu vẫn nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, Yunho vẫn nhìn lơ đãng ra phía ngoài cửa sổ làm bộ như không quan tâm khiến tim tôi như chết lặng trong lồng ngực vậy, Changmin vẫn lén lút ăn trong giờ học và cố gắng không để bị giáo viên phát hiện...

Khi tiếng chuông báo hiệu buổi học kết thúc vang lên cũng là lúc cơn đau đầu của tôi gần như biến mất. Tôi cùng Yoochun bước ra khỏi lớp, đột nhiên Junsu đuổi theo đứng trước mặt chúng tôi: “Sao anh lại làm thế với em chứ?”

“Junsu à, không phải như em nghĩ đâu.”

Junsu dường như không quan tâm đến điều tôi vừa nói, cậu ấy quay đầu bỏ đi, Yoochun định chạy theo nhưng tôi đã ngăn lại: “Cậu ấy không nghe đâu... cho đến khi chúng ta phá bỏ được cuộc hôn nhân này”

Yoochun gật đầu và đi bên cạnh tôi: “Khi nào cậu sẽ nói chuyện với anh cậu?”

“Tôi sẽ gọi anh ấy đi ăn tối, rồi chúng ta sẽ cùng nói”

Yoochun gật đầu: “Cảm ơn cậu, Jaejoong. Cảm ơn cậu rất nhiều!”

Tôi mỉm cười, nhưng nụ cười ấy chợt tắt dần khi nhìn thấy Yunho đang đứng trước cổng trường đợi tôi. Ngay khi nhìn thấy cậu ấy, tôi lập tức quay mặt lại phía Yoochun: “Ừm, Yoochun này, cậu có thể lái xe đưa tôi đến chỗ làm thêm được không? Tôi ngại đi bộ quá!”

Yoochun gật đầu: “Chắc chắn rồi, lên xe nào!”

Chúng tôi cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe, cùng nhau tới chỗ làm thêm của tôi. Khi ở trong xe, tôi nhìn Yoochun: “Cho tôi số điện thoại của cậu đi?”

Yoochun gật đầu, lấy điện thoại của tôi vào lưu số của mình vào đó và tôi cũng vậy: “À, mà tại sao sáng nay cậu lại đến căn hộ của tôi vậy?”

“Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Junsu nhưng chưa kịp hỏi cậu đó mà!”

“À, cậu ấy bị sốt nhẹ”

“Ừ, sáng nay lúc hỏi Changmin địa chỉ nhà cậu thì cậu ấy có nói với tôi rồi... Cậu đã nói chuyện với Junsu về tôi chưa?”

Tôi gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Khi chiếc xe đến nhà hàng và dừng lại, tôi tạm biệt Yoochun, bước vào trong, nhanh chóng mặc tạp dề để bắt đầu làm việc, ít phút sau, Yunho bước vào, cậu ấy cũng mặc tạp dề của, Yunho nói với người quản lý cho cậu ấy làm việc ở bếp, trong khi tôi đang ở sau quầy bar.

Tôi thở dài khi nghe người quản lý nói, ngày hôm nay chúng tôi sẽ không được làm việc cùng nhau nên tôi cũng không cần phải cố chịu đựng và tránh mặt cậu ấy.

2 tiếng làm việc trôi qua, đã hơn 5 giờ chiều, tôi xin phép người quản lý nghỉ 5 phút để vào phòng tắm. Đóng cửa lại, tôi lấy điện thoại ra và gọi cho anh trai mình:

“Chào em trai”

“Hi anh, là em đây”

“Oh, baby. Em sao vậy? Anh tưởng em đang làm việc chứ?”

“Vâng, đúng vậy. Nhưng em có việc quan trọng muốn nói với anh!”

“Gì vậy? Em làm anh lo lắng rồi đó?”

“Hyung, chúng ta nói chuyện đó trong bữa ăn tối được không?”

“Anh sắp có một cuộc họp, nhưng anh sẽ hủy nó cũng được”

“Không gấp lắm đâu, gặp em sau khi anh làm việc xong cũng được mà”

“Jae à, có chuyện gì thế em?”

“Em không thể nói qua điện thoại được”

“Là chuyện gì vậy? Kim Jaejoong!”

“Đừng lo lắng mà anh, chỉ là một người bạn của em cần sự giúp đỡ của anh... bọn em sẽ nói rõ chuyện đó khi gặp anh mà!”

“Anh sẽ hủy cuộc họp, anh sẽ tới đón em lúc 6h, khi em làm việc xong, ok?”

“Không cần hủy bỏ cuộc họp đó đâu anh à...”

“Không sao đâu em... cũng là lần đầu tiên em nhờ anh một việc quan trọng mà. Anh sẽ đón em lúc 6h!”

Tôi mỉm cười: “Cảm ơn anh!”

“Bất cứ khi nào em cần mà... vậy gặp em sau 1 tiếng nữa nhé!”

“Vâng, tạm biệt anh!”

“Tạm biệt em!”

Tôi cúp máy, đi ra và tiếp tục làm việc. Tôi vẫn phải làm việc khoảng 1 tiếng nữa, có thể lâu hơn. Bỗng nhiên người quản lý lại gần chỗ tôi: “Jaejoong, cậu chủ vừa gọi cho anh, hôm nay em có thể về vào lúc 6h vì em có việc gì quan trọng hả?”

Tôi cúi đầu trước người quản lý: “Cảm ơn anh ạ!”

Người quản lý cười và quay đi, tôi mỉm cười với chính mình vì biết có lẽ anh trai tôi vừa gọi để xin cho tôi về sớm...

Tôi tiếp tục làm việc đến giờ, tôi đến phòng thay đồ, thay quần áo và bỏ tạp dề vào tủ đồ. Vừa bước ra ngoài, tôi đụng phải Yunho khi cậu ấy đang định bước vào.

Tôi nhìn Yunho trong 1 giây rồi ngay lập tức quay mặt đi chỗ khác, và chạy nhanh khỏi cửa hàng trước khi cậu ấy kịp nói với tôi điều gì đó. Tôi nhìn quanh, thấy anh trai mình đang đợi ở một góc phố, vừa bước vào xe, hyung nhìn tôi và mỉm cười: “Bây giờ em muốn đi đâu nào?”

“Em không biết nữa, chỉ cần một chỗ riêng tư có thể nói chuyện được”

Anh gạt đầu và lái xe, tôi nhìn anh: “Hôm nay anh tự lái xe sao?”

“Hôm nay tài xế của anh xin nghỉ, vợ anh ấy đi, là một cặp song sinh đó”

Tôi gạt đầu và mỉm cười. Anh lái xe tới một quán ăn nhỏ, tôi đi theo bên cạnh. Các nhân viên phục vụ cúi đầu trước anh trai tôi: “Mời ngài Kim, bàn cho hai người phải không ạ?”

Anh nhìn tôi: “Bạn của em có đến không?”

Tôi lắc đầu, anh trai tôi bèn nói lại với chủ nhà hàng: “Bàn cho 2 người, tôi cần một nơi yên tĩnh và không muốn bị làm phiền đâu.”

Người chủ quán cúi đầu, dẫn chúng tôi lên tầng hai của nhà hàng và nơi đó hoàn toàn không có ai: “Tôi chắc chắn rằng sẽ không để ai làm phiền ngài đâu”

Anh tôi mỉm cười, đi đến phía cái bàn gần cửa sổ và ngồi xuống. Tôi cũng đi theo và ngồi hướng đối diện với anh.

“Là chuyện gì thế?”

Tôi cười: “Để em gọi đồ ăn đã, sắp chết đói rồi đây”

Anh mỉm cười, ra hiệu cho những người phục vụ đang đứng gần cầu thang. Họ mang tới cho chúng tôi Menu và đứng chờ, tôi gọi một ly nước cam cùng món bít tết và khoai tây chiên, còn anh tôi gọi salad, cua và nước cam.

Người phục vụ cúi đầu chào, ghi lại tên các món ăn và quay đi. Anh nhìn tôi và thở dài: “Khó nói quá nhỉ?”

“Jae à, chuyện đó là gì vậy?”

“Anh còn nhớ Park Yoochun chứ?”

Anh gật đầu: “Cậu nhóc đã đến buổi tiệc trà đó hả?”

Tôi mỉm cười: “Cậu ta là bạn của em và đang cần sự giúp đỡ của anh”

“Thế chuyện gì đã xảy ra”

“Cậu ta đang yêu một người...”

“Ừ...”

“Nhưng lại bị buộc phải kết hôn với người mà cậu ta không yêu”

“Ừ...”

“Và bọn em cần sự giúp đỡ của anh để phá cuộc hôn nhân đó”

“Anh á? Làm thế nào?”

“Bọn em muốn anh tán tỉnh cô gái kia, để cô ta tự hủy hôn, rồi sau đó anh sẽ bỏ cô ta”

“Hả?”

“Em biết là nó có vẻ điên rồ... nhưng...”

Vừa nói đến đó, người phục vụ đã quay lại với các món ăn mà chúng tôi vừa đặt. Họ xếp các món ăn trên bàn và cúi chào trước khi rời đi.

Anh nhìn tôi: “Ăn đi đã rồi nói chuyện đó sau”

Tôi thở dài và bắt đầu ăn...

8. Chương 8

Chapter 8: Cảm xúc thật

Sau khi ăn xong, tôi ngồi nhìn anh trai mình, anh thở dài: “Jae à, yêu cầu của em...”

“Hyung, em biết nó hơi quá nhưng xin anh...”

“Nếu cậu ta muốn hủy hôn sao không nói với cha cậu ta? Nói rằng cậu ta không muốn có cuộc hôn nhân đó”

“Vì cậu ta bị lừa, cha cậu ta sẽ không tin những gì cậu ta nói đâu!”

“Là sao?”

“Chú của Yoochun muốn có tài sản của gia đình cậu ta, vì vậy trong nhiều năm qua ông luôn cố gắng để Yoochun kết hôn với con gái mình nhưng Yoochun không đồng ý. Khi biết Yoochun đã yêu người khác, ông ta đã mời Yoochun đến nhà uống trà và bỏ thuốc ngủ vào trong đó để ép Yoochun lên giường với con gái ông ta... Cha Yoochun nghĩ rằng họ đã hẹn hò nên thậm chí còn không thèm nghe Yoochun giải thích về những gì đã xảy ra”

“Em không cảm thấy điều đó thật khó tin sao?... Cậu ta có thể là một tay chơi luôn ve vãn xung quanh các cô gái”

“Điều đó không thể xảy ra được”

“Tại sao?”

“Vì Yoochun là người đồng tính... người cậu ta yêu là một tên con trai”

Anh nhìn tôi với một chút do dự: “Jae à... em và cậu ta.... hmmm em không phải là người yêu của cậu ta đó chứ?”

“Cái gì? Tất nhiên là không! Bọn em chỉ là bạn!”

“Vậy sao em phải lo lắng thái quá như thế?”

“Không phải đâu”

“Vậy nghĩa là em cũng đang yêu?”

“Em... em không biết nữa”

“Kể anh nghe xem nào?”

“Anh... anh nghĩ gì về con trai đồng tính?”

“Em không thể lựa chọn người mà em yêu, anh nghĩ ba sẽ bận tâm đến điều đó! Nhưng tại sao?”

“Em... chỉ là...”

“Ok... cậu ta là ai?”

“Cậu ấy sống ở căn hộ bên cạnh, học cùng lớp và cùng chỗ làm thêm với em... Em đã có những cảm giác lạ với cậu ấy kể từ lần gặp đầu tiên cho đến tối qua”

“Cái gì?”

“Bọn em đã tới một quán bar cùng bạn bè sau khi hết giờ làm... em đã bị say rượu, và cậu ấy đưa em về... Em đã nói rằng em yêu cậu ấy, và bọn em đã hôn nhau”

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Em hôn vào môi cậu ấy và đổ mặt dữ dội”

Anh cười: “Vậy ra đó là nụ hôn đầu của em hả?”

“Mấy hôm nay em không dám nhìn mặt cậu ấy... em phớt lờ tất cả... anh à, nếu cậu ấy không yêu em thì sao?”

“Ồ, đừng lo lắng. Anh nghĩ là cậu ta... à... không ai có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của em được, đừng lo lắng về nó”

Tôi mỉm cười và gật đầu: “Vậy anh nhận lời giúp bạn em nhé?”

Anh thở dài: “Jae à... anh...”

Tôi lập tức giả vờ làm khuôn mặt của một chú cún con: “Làm ơn đi mà hyung...”

Anh cười khúc khích: “Được rồi, được rồi... anh sẽ giúp... cho anh số của cậu ta nào?”

Tôi lập tức phóng ra từ chỗ ngồi của mình và chạy lại ôm anh: “Ôi cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều hyung... anh là người tuyệt nhất”

Tôi cho hyung số của Yoochun và anh hứa sẽ giúp cậu ta...

Sau khi ăn món tráng miệng, chúng tôi rời khỏi nhà hàng. Anh đưa tôi về và không quên chúc tôi ngủ ngon.

Tôi ôm lấy anh trai mình: “Ngủ ngon nhé anh!” và lên căn hộ của mình, mở cửa bước vào.

Tôi nhanh chóng bước vào phòng tắm, mở nước nóng thư giãn một lát rồi ra ngoài. Tôi phải làm xong bài tập về nhà, chuẩn bị bữa trưa ngày mai và đi ngủ nữa.

Nghe tiếng đồng hồ báo thức, tôi mở mắt và bước xuống giường. Vậy là một ngày mệt mỏi nữa lại đến, tôi lấy cặp sách rồi bước ra ngoài. Vừa bước xuống cầu thang, tôi thấy Yunho và Junsu đang đứng nhìn mình, tôi nhìn họ nhưng ngay lập tức quay mặt đi nơi khác, nhanh chóng chạy xuống gặp Yoochun trong xe của cậu ta. Tôi mỉm cười, bước vào xe và chúng tôi lái xe đi.

Yoochun nhìn tôi: “Anh trai cậu nói sao?”

“Anh ấy sẽ giúp!”

Yoochun cười lớn: “Tôi không nghe lầm chứ?”

“Tất nhiên, tôi hiểu anh trai mình chứ. Chỉ cần 1 tuần là cậu được tự do rồi”

Yoochun ôm chậm lấy tôi: “Cảm ơn cậu triệu triệu lần!”

Tôi mỉm cười: “Chúng ta là bạn bè mà”

Yoochun mỉm cười và nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ồ, chúng ta đến rồi”

Chúng tôi ra khỏi xe, cùng đi vào lớp và ngồi cạnh nhau như ngày hôm qua. Vài giây sau, Junsu và Yunho nắm tay nhau đi vào lớp, với cặp mắt của Junsu, tôi nghĩ rằng cậu ấy đang rất đau khổ và đôi mắt đỏ hoe sưng húp vì khóc cả đêm. Tôi cảm thấy rất tệ vì có thể Junsu nghĩ Yoochun và tôi có cảm tình với nhau và khóc cả đêm vì điều đó.

Tôi nhìn Yoochun, cậu ấy cũng đang nhìn Junsu. Yoochun thở dài, đột nhiên điện thoại reo, cậu ta dừng lên, cau mày lại khi nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình. Đó là người mà cậu ta không quen chăng?

Yoochun ra khỏi lớp để trả lời điện thoại, tôi nhìn ra cửa sổ, cố gắng phớt lờ ánh nhìn chết người mà Junsu dành cho tôi mọi lúc mọi nơi.

5 phút sau, Yoochun chạy vào lớp, ôm chậm lấy tôi và thì thầm vào tai: “Là anh trai cậu đó... anh ấy sẽ giúp tôi làm điều đó, đêm nay sẽ bắt đầu”

Tôi mỉm cười và đáp lại cái ôm của Junsu: “Thật tuyệt vời”

Yoochun gật đầu nhưng khi cậu ta định ôm tôi lần thứ hai, chúng tôi thấy Junsu chạy ra khỏi lớp nhanh như một cơn bão, Yoochun nhìn tôi và tôi thở dài: “Tôi sẽ đuổi theo cậu ấy!”

Tôi chạy theo Junsu đến bãi cỏ ở sân bóng, tôi lại gần cậu ấy: “Junsu, em không sao chứ?”

“Anh cút đi... quay lại với bạn trai của anh ấy!”

“Bọn anh chỉ là bạn bè thôi!”

“Vâng, vì thế nên anh ta mới ôm anh sao?”

“Junsu à, nghe anh nói đã... Yoochun rất yêu em, nhưng cậu ta buộc phải kết hôn với người mà cậu ta không yêu... Anh đang giúp cậu ta hủy bỏ cuộc hôn nhân đó mà!”

“Nói dối! Anh ta đã thú nhận đó là một vụ cá cược cơ mà!”

“Không phải vậy đâu, chú của cậu ta phát hiện ra Yoochun yêu em nên đe dọa sẽ làm tổn thương em. Yoochun buộc phải nói dối đây là vụ cá cược vì không muốn chú cậu ta làm bất cứ điều gì với em cả!”

“Tại sao em phải tin điều anh vừa nói chứ?”

“Bởi vì sâu thẳm trong lòng, em biết Yoochun yêu em và em cũng yêu cậu ấy. Đó là lý do vì sao em bị tổn thương khi thấy bọn anh ngồi cùng nhau... Nếu cậu ta nói dối thì tại sao phải cầu xin anh giúp đỡ chứ?”

“Anh giúp anh ta bằng cách nào?”

“Bạn của anh trai anh sẽ dụ dỗ để cô ta đòi chia tay với Yoochun, sau đó sẽ đá cô ta”

“Nhưng nếu cô ta lấy Yoochun vì tiền thì tại sao lại bỏ anh ta để theo bạn của anh trai anh chứ?”

“Vì bạn của anh trai anh là thiếu gia của gia đình họ Kim giàu có và quyền lực”

“Thật sao?”

Tôi gật đầu: “Em tin bọn anh được không?”

“Nhưng tại sao vừa nãy anh ta lại ôm anh?”

“À, vì lúc đó anh trai của anh gọi cho Yoochun và nói rằng kế hoạch sẽ được bắt đầu vào tối nay”

“Vậy là... anh ấy vẫn còn yêu em phải không?”

Tôi gật đầu: “Cậu ta muốn phát điên vì em luôn đó!”

Junsu nhìn xuống, thấp thoáng một nụ cười nhỏ trên khuôn mặt: “Đi thôi, quay lại lớp nào!”

9. Chương 9

Chapter 9: Đối mặt với nỗi sợ hãi

Junsu và tôi cùng quay trở lại lớp. Lúc bước vào thì không có giáo viên trong lớp nên chúng tôi đi về chỗ của mình và ngồi xuống. Tôi nhìn Yoochun và mỉm cười: “Mọi thứ ổn cả rồi!”

Yoochun gật đầu, quay lại nhìn Junsu. Ánh mắt họ gặp nhau thật lâu, Junsu đỏ mặt lung túng và ánh nhìn của họ bị gián đoạn khi giáo viên bước vào lớp.

Yoochun trông thật hạnh phúc, cậu ta dành cả giờ học chỉ để viết tên Junsu lên cuốn sách. Còn tôi thì nghĩ về Yunho, chúng tôi không nói chuyện, thậm chí không nhìn nhau từ sau đêm hôm đó. Tôi biết mình nên làm một điều gì đó nhưng lại sợ bị từ chối.

Giờ ăn trưa đến thật nhanh, Yoochun đến chỗ Junsu: “Su à... chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Junsu gật đầu và bước ra khỏi lớp học cùng Yoochun. Nhìn quanh, tôi nhận ra rằng chỉ còn duy nhất mình tôi và Yunho ở trong lớp, vội vã thu xếp đồ đạc để ra khỏi lớp, nhưng một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay tôi, và lúc đó tôi biết người đó là ai, còn có thể là ai khác chứ?

Yunho giữ chặt tôi trong vòng tay cậu ấy và quay người tôi lại để đối diện với mình. Nhìn cậu ấy sau những chuyện đã xảy ra... tôi thật sự không biết phải làm gì...

Yunho nhìn tôi và thở dài: “Tại sao cậu không dám nhìn vào mặt tớ?”

Tôi không nói bất kỳ điều gì.

“Cậu nhớ những gì xảy ra đêm đó chứ?”

Tôi vẫn không nói gì và nhìn xuống.

Yunho thở dài, lấy tay giữ lấy khuôn mặt tôi, buộc tôi nhìn vào mắt cậu ấy: “Jae à, nhìn tớ nè!”

Tôi cố gắng thoát khỏi bàn tay của Yunho, nhưng cậu ấy quá mạnh mẽ, thậm chí không dịch chuyển một centimet nào. Yunho nhìn tôi và thở dài: “Những điều cậu nói nghĩa là sao?”

Tôi không nói gì và quay mặt đi, nhưng Yunho buộc tôi nhìn cậu ấy một lần nữa: “Nói chuyện với tớ đi!”

Tôi vẫn im lặng.

“JAE! NÓI CHUYỆN VỚI TỚ ĐI!”

Tôi vẫn không nói gì, nhưng những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống trên khuôn mặt tôi...

“Jae à... làm ơn cho tớ biết những điều cậu nói nghĩa là gì?”

Yunho có vẻ như đang bị sốc... Tôi đang nghe điều gì đây? Yunho đang cầu xin tôi nói rằng tôi yêu cậu ấy? Điều này có nghĩa là gì? Cậu ấy cũng yêu tôi? Là vậy chứ?

Tôi nhìn Yunho, cậu ấy chậm rãi lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt tôi...

Yunho hơi cúi người xuống và hôn nhẹ lên trán tôi. Tôi nhắm mắt lại, cảm thấy một vòng tay ôm chặt quanh mình. Đôi môi của Yunho bắt đầu hôn lên mắt tôi, sau đó lan dần xuống má và cuối cùng dừng lại ở đôi môi mềm mại của tôi. Yunho hôn tôi từ từ nhưng rất nhiệt tình, cho đến khi tôi cảm thấy cảm giác ấm áp từ lưỡi của cậu ấy đang liếm trên môi tôi. Ngừng lại một chút, Yunho trượt lưỡi của mình vào miệng tôi và bắt đầu chơi đùa với lưỡi của tôi. Tôi cảm thấy mình như đang ở trên mây và có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn...

Một lúc sau, tôi cảm giác như không thể thở nổi, tôi bắt đầu nút lấy không khí từ miệng Yunho để giữ nhịp thở của mình.

Yunho và tôi đã hôn nhau như không có ngày mai. Đúng lúc đó, cánh cửa lớp mở ra, Junsu bước vào bên cạnh Yoochun, cả hai nhìn chúng tôi với ánh mắt mở to cực độ. Cho tới khi chúng tôi buông nhau ra, tôi nhìn xuống và đỏ mặt, còn Yunho ôm lấy tôi từ phía sau, tựa đầu lên vai tôi và thì thầm: “Em là của anh!”

Tôi càng đỏ mặt hơn và nhìn xuống, Junsu nhìn chúng tôi với một giọng nói cao vút, nghe như âm thanh của cá heo vậy: “Omo, hai người...”

Yoochun mỉm cười và ôm Junsu: “Họ cũng yêu nhau đó Su à!”

Junsu nhìn Yoochun và khẽ gật đầu: “Nhưng điều này xảy ra từ lúc nào vậy?”

Yoochun mỉm cười: “Ngay từ đầu em yêu ả, chỉ có người mù mới không nhận ra thôi!”

Junsu hơi cau mày và nói với giọng giận dữ: “Ý anh là em mù quáng và ngu ngốc hả?”

Yoochun bắt đầu hoảng sợ: “Đâu có? Không bao giờ... Anh không bao giờ nói như vậy!”

Yunho và tôi nhìn đôi YooSu, khi đó Junsu giận dữ bỏ đi còn Yoochun vội vã chạy theo sau, cố gắng xin Junsu tha lỗi...

Bỗng chúng tôi nghe thấy tiếng chuông, “Ồ, hết giờ nghỉ trưa rồi” – Junsu nói.

Tôi nhìn Yunho: “Nhưng em đói... Em chưa được ăn gì cả”, tôi hơi bĩu môi khiến Yunho bật cười.

“Giáo viên dạy toán đi rồi, chúng ta sẽ có giờ học tự quản, em có thể ăn gì đó”

Tôi nhìn Yunho: “Sao anh biết?”

“À, sáng nay anh đến sớm có nghe cô xin nghỉ vì bị bệnh”

Tôi gật đầu và ngồi vào chỗ của mình, một lát sau, giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp: “Hôm nay cô giáo dạy toán của các em nghỉ, các em có thể ra sân chơi nhưng phải giữ trật tự”

Cả lớp gật đầu và đồng loạt đứng lên, một cậu bạn nhìn ra phía cửa sổ: “Ồ nhìn kìa, đi xem mấy bạn gái lớp bên chơi bong rổ đi”

Tất cả các chàng trai khác đều chạy đi xem bong rổ, trừ Yunho, Yoochun, Junsu, Changmin và tôi đến sân bóng đá. Yoochun ôm Junsu, còn Yunho tựa đầu lên vai tôi và ngủ ngon lành, còn Changmin vẫn như mọi khi – bận rộn ăn và ăn.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy điện thoại rung, tôi lấy điện thoại từ trong túi ra, đó là ba của tôi. Tôi đứng dậy, đi đến nơi khác và nghe điện:

“Chào ba!”

“Jae à, ba cần con làm một việc quan trọng”

“Vâng”

“Ba muốn con đến gặp chủ gia đình và nhận một bức thư yêu cầu dành cho con”

Theo tôi biết thì người chủ gia đình chưa bao giờ yêu cầu điều gì.

“Jae à, con vẫn nghe chứ?”

“Vâng, con sẽ đi sau khi tan học”

“Ba nghĩ là không thể chậm trễ, con cần đi ngay bây giờ”

“Nhưng con đang ở trường...”

“Ba biết, nhưng chuyện này rất quan trọng”

“Vâng, con sẽ cố gắng”

“Xe đang đợi con ngoài cổng trường”

“Vâng, con sẽ đi ngay bây giờ ạ!”

Tôi cúp máy, giả vờ đau bụng và tới phòng y tế. Cô y tá đồng ý cho về nên tôi vội vã thu dọn sách vở và chạy khỏi trường thật nhanh mà không nói với ai. Ngoài cổng trường, một chiếc Limo mà đen đang đợi tôi,

tôi thở dài, vội bảo xe đi thật nhanh trong khi vẫn tự hỏi liệu Yunho có phát hiện ra rằng tôi đã bỏ đi? Và người chủ gia đình muốn gì từ tôi?

Một giờ sau, chiếc xe dừng lại trước một căn nhà, tôi thở dài và bước ra. Đi qua một khu vườn rộng dẫn đến cửa chính, tôi do dự vài giây rồi bấm chuông cửa. Một phút trôi qua mà cứ như một giờ, đến khi người giúp việc ra mở cửa: “Ông chủ đang đợi cậu, mời đi theo lối này ạ!”

Tôi đi theo cô giúp việc mà không nói một lời, cô đưa tôi lên tầng hai của ngôi nhà, qua một số dãy hành lang cho đến khi chúng tôi gặp hai cánh cửa kính, cô cúi chào tôi và bỏ đi... Đây là nơi mà người chủ gia đình đang ở sao?

Tôi gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời, tôi đánh liều mở cửa bước vào, và trước mặt tôi trông giống như đang ở Hawaii hay một nơi giống như vậy! Sàn nhà đầy cát và một bãi biển nhỏ... trông rất thật với cát, sóng biển và cây cọ, tất cả mọi thứ trông rất thật... giống như một phần của Hawaii đã được mang đến căn phòng này vậy.

Tôi nhìn quanh căn phòng, chỉ thấy chiếc khăn tắm màu trắng trên bãi cát với một chiếc phong bao trên đó. Chiếc phong bao được niêm phong và có đóng dấu của người chủ gia đình.

Tôi cầm chiếc phong bao lên, nó khá nặng và trông như có kim loại ở trong ... hình như là một chiếc nhẫn hay vật gì đó tương tự. Lật chiếc phong bì lên, tôi thấy tên mình (Jaejoong) được viết lên đó!

Bởi vậy, đây là gửi cho tôi, phải không nhỉ?

Tôi có nên mở nó ra không?

Tôi thở dài, quyết định mở phong bao và nhìn thấy một ghi chú và một chiếc nhẫn bạc đẹp tuyệt ở trong.

Cầm chiếc nhẫn bạc, tôi chăm chú ngắm nghía trước khi đọc tấm ghi chú.

Cậu sẽ phải đeo chiếc nhẫn này mọi lúc mọi nơi,

Cậu sẽ không bao giờ được tháo nó ra,

Cậu sẽ không được nói cho ai biết làm thế nào có được chiếc nhẫn này,

Cậu sẽ không được nói cho ai biết người đã trao chiếc nhẫn này cho cậu,

Cậu sẽ không bao giờ được tin bất kỳ ai,

Cậu sẽ không bao giờ được yêu một người đàn ông nào khác,

Tôi đọc kỹ tấm ghi chú và cảm thấy nước mắt đang chảy dài khắp khuôn mặt (Cậu sẽ không bao giờ được yêu một người đàn ông nào khác), nhưng phải làm sao đây khi tôi thật sự đang yêu một người đàn ông, tôi đã yêu Yunho và không thể chia tay với cậu ấy... không, tôi không thể làm điều này.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, một người quản gia đã già bước vào và nói với tôi: “Cậu có một sự lựa chọn, cậu có thể lấy chiếc nhẫn này ngay bây giờ hoặc để nó ở đây và quay về, nhưng sau này sẽ không được phép nhờ ngài chủ gia đình giúp cho bất kỳ điều gì, kể cả đó là sự sống hay cái chết!”

10. Chương 10

Chapter 10: Lựa chọn

Tôi nhìn vị quản gia và đưa cho ông chiếc nhẫn: “Tôi không được phép yêu nhưng tôi đã làm vậy rồi... vậy nên tôi không thể nhận chiếc nhẫn này được!”

Tôi quan sát phản ứng của vị quản gia, nhưng ông không nói bất cứ điều gì mà chỉ cúi đầu chào: “Rất tốt, mời cậu đi theo tôi”

Tôi đi ngay phía sau ông, xuống dưới đại sảnh của tầng trệt. Ông bước lại phía cửa chính, mở ra và đứng đó chờ tôi ra ngoài. Khi tôi vừa bước ra, căn nhà đột nhiên rung chuyển. Tôi không biết phải làm thế nào khi ông ta yêu cầu tôi như vậy...

Tôi không thể kiểm soát được trái tim mình, không ai có thể và thật điên rồ khi yêu cầu tôi làm điều đó, phải không?

Tôi ra khỏi căn nhà đó và ngồi tại một trạm xe bus, lấy điện thoại ra và gọi cho hyung của tôi:

“Jae à?”

Tôi lắp bắp: “A..anh ơi...”

“Jae à, có chuyện gì vậy? Giọng em sao thế?”

“Anh có thể đến gặp em ngay được không?”

“Em đang ở đâu?”

“Trạm xe bus...”

Cuộc nói chuyện bị ngắt đột ngột, nhìn vào màn hình điện thoại, tôi nhận ra pin đã cạn. Một giây sau, màn hình chuyển sang màu đen và tắt hẳn... nhưng lúc này đã qua giờ tan học một tiếng, tôi sẽ về nhà bằng cách nào đây? Tôi sẽ phải làm những gì? Tôi không thể đi bộ về nhà, cũng không thể yêu cầu người chủ gia đình giúp đỡ dù tôi đang mắc kẹt ở đây.

Tôi vòng tay ôm lấy hai chân của mình, tựa đầu vào đó và bắt đầu nghĩ đến Yunho, anh ấy có lo lắng cho tôi không? Có cố gắng liên lạc với tôi không? Có giận tôi không? Anh ấy sẽ không chia tay tôi, phải không? Và anh trai tôi nữa? Tôi chắc chắn rằng anh sẽ lo lắng cho tôi đến phát bệnh... anh có tìm được tôi không? Anh sẽ đến gặp tôi chứ? Sẽ có ai đó tìm ra tôi chứ?

Thời gian trôi qua và tôi vẫn ngồi ở vị trí này. Nhìn đồng hồ, đã một tiếng rưỡi trôi qua, tôi nên làm gì bây giờ? Tôi không thể ngồi ở đây mãi... nhưng làm thế nào để về được nhà? Tôi hoàn toàn không có tiền.

Tôi nhìn xuống mặt đất, nước mắt bắt đầu chảy qua những lồi mòn trên gương mặt. Tôi sợ tất cả mọi thứ ở đây, tôi muốn về nhà, tôi muốn Yunho lấy ôm tôi và nói với tôi rằng không sao đâu, rằng tất cả mọi thứ sẽ ổn thôi.

Đột nhiên tôi nhìn thấy một chiếc xe màu đen, tài xế chiếc xe đang lái như điên... phóng xe quá nhanh, nhưng chiếc xe đó dừng lại ngay trước mặt tôi. Đang nhìn chiếc xe, đột nhiên anh trai tôi mở cửa bước xuống và chạy nhanh về phía tôi.

Anh ôm tôi thật chặt, tôi khóc như đứa trẻ trong vòng tay anh: “Em sợ lắm”

Anh vỗ nhẹ lên đầu tôi: “Giờ thì không sao rồi... ssshhh ... đã có anh ở đây rồi mà”

Tôi bình tĩnh lại một chút: “Đưa em về nhà đi anh... làm ơn...”

Anh dìu tôi vào xe, quay lại ghế lái và đưa tôi về. Tôi chỉ nhìn qua cửa sổ và không nói một lời, anh cũng không hỏi bởi anh biết tôi chưa sẵn sàng để nói chuyện vào lúc này. Chỉ là anh không rời bỏ tôi...vì anh là anh trai của tôi.

Anh chỉ lái xe và hoàn toàn im lặng cho đến khi chúng tôi về đến nhà. Anh đậu xe trong gara, cả hai chúng tôi bước ra khỏi xe và mở cửa nhà: “Đêm nay ba sẽ không về nhà vì ông ấy có vài cuộc họp cần giải quyết gấp, về phòng em và cố gắng ngủ một giấc nhé... chúng ta sẽ nói chuyện khi nào em sẵn sàng!”

Tôi gật đầu và trở về phòng. Đặt mình trên giường và cố gắng ngủ nhưng không thể... Tôi tiếp tục suy nghĩ về những gì đã xảy ra trong căn nhà của người chủ gia đình ... tại sao? Tại sao ông ấy lại ... Tôi nghĩ rằng ông ấy sẽ giúp tôi và anh ấy thậm chí còn khiến ba tôi đồng ý cho tôi sống theo ý mình... nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao ông ấy lại yêu cầu tôi không được phép yêu ai? Ông ấy biết gì về Yunho sao? Anh ấy sẽ không bị làm tổn thương chứ?

Tôi bắt đầu xua đuổi đi ý nghĩ đó, tôi biết người chủ của gia đình Kim hùng mạnh có thể làm bất cứ điều gì... chỉ cần duy nhất một bàn tay, ông ta có thể làm cho Yunho đau đớn khôn xiết, hoặc tệ hơn là có thể tiêu diệt Yunho, làm cho anh biến mất mãi mãi!

Nhưng ông ta sẽ không làm điều đó phải không? Ông không có quyền làm tổn thương Yunho? Ông ta cũng không tàn ác đến mức sẽ làm điều đó... nhưng tôi không biết phải làm gì? Ông ta cũng có thể trở nên tàn ác

sau khi biết chuyện về Yunho, ông ta là người bí ẩn chưa từng xuất hiện, những người được nói chuyện với ông ta cũng chỉ nhìn thấy lớp mặt nạ bao phủ bên ngoài khuôn mặt. Không ai được nhìn thấy khuôn mặt thật của ông ta ngoại trừ người quản gia già trung thành của ông, và tất nhiên người quản gia đó không được phép đi đâu khỏi căn nhà khổng lồ đó.

Tiếng gõ cửa khiến tôi thoát khỏi những suy nghĩ đáng sợ vừa rồi, anh trai tôi đang đứng đó, một tay giữ nắm cửa, một tay bưng chén gì đó, anh mỉm cười với tôi: “Sữa dừa nóng đặc biệt đây, nó sẽ giúp em bình tĩnh lại!”

Tôi cầm lấy chén và nhìn nó, anh đã làm món sữa dừa nóng nổi tiếng với một lớp kem ở trên cùng các mảnh so-co-la nhỏ... Tôi khẽ cười, giữ chặt chén sữa trong tay, nhìn anh với những giọt nước mắt còn đọng lại: “Hyung... ông ta sẽ không làm anh ấy bị tổn thương chứ?”

Anh nhìn tôi: “Ai làm tổn thương ai cơ?”

“Người chủ gia đình... ông ta sẽ không làm Yunho bị tổn thương phải không?”

“Cái gì? Tại sao?”

Tôi nhìn anh và nhấp một chút sữa dừa nóng: “Em chỉ sợ ông ta sẽ làm vậy”

“Đừng lo lắng Jae à... Anh chắc ông ta sẽ không làm vậy đâu... chẳng có lý do gì để làm vậy cả”

Tôi mỉm cười một chút nhưng thực sự cảm thấy như sắp khóc đến nơi. Tôi không thể nói với anh về những chuyện đã xảy ra với người chủ gia đình, có chúa mới biết những gì ông ta sẽ làm với tôi hoặc với Yunho... vì vậy tôi phải cố che giấu cảm xúc của mình và gượng gạo nở một nụ cười với anh trai tôi.

“Đừng cười giả tạo như vậy Jae à, em đừng nói dối anh nữa ... chuyện gì đã xảy ra?”

Tôi nhìn xuống: “Em không thể nói với anh được”

Anh thở dài: “Được rồi... nhưng đừng lo lắng, anh chắc rằng Yunho sẽ không sao đâu”

Tôi gật đầu, ngồi vào lòng anh, giống như ngày xưa khi còn là một cậu bé, mỗi khi sợ hãi tôi luôn chạy tới phía hyung và ngồi vào lòng anh. Còn ai, luôn luôn làm cho tôi một chén sữa dừa còn nóng...

“Anh à...”

“Hmmm?”

“Không ai có thể tự kiểm soát được trái tim mình, nhất là với người họ yêu phải không?”

“Tất nhiên, không ai có thể kiểm soát được tình yêu Jae à”

Tôi gật đầu, uống nốt chỗ sữa dừa còn sót lại cuối cùng. Tôi nhìn anh và nói: “Em muốn về... chắc anh ấy đang lo lắng cho em lắm”

“Đêm nay ở lại đây đi... không cần lo lắng cho người yêu của em... cậu ấy không sao đâu”

Tôi nhìn anh, đỏ mặt khi anh nhắc đến hai từ “người yêu”... nhưng Yunho là người yêu của tôi và không còn gì hạnh phúc hơn khi được ở trong vòng tay anh ấy.

Anh mỉm cười: “Đi nào, bữa tối đã sẵn sàng rồi!”

Chúng tôi bước xuống cầu thang, vào phòng ăn với các món ăn đã được dọn sẵn trên bàn. Tôi và anh trai mình ngồi ăn cùng nhau, anh luôn miệng đảm bảo rằng Yunho sẽ ổn, nhưng tôi không chắc chắn mình có ổn không khi thiếu anh một đêm...

Sau khi ăn, anh nhìn đồng hồ: “Jae à, anh phải đi ngay bây giờ vì giúp bạn em đấy... nhưng anh có thể hoãn lại cũng được”

“Anh đi đi... anh phải giúp cậu ấy, đừng lo lắng cho em, em đang định ngâm mình trong bồn tắm và đi ngủ sớm sau khi gọi điện cho Yunho mà!”

Anh mỉm cười: “Được, vậy anh đi nhé!” – anh bước ra ngoài sau khi hôn lên trán tôi.

Tôi từ từ đứng lên, trở lại phòng mình. Tôi mở nước nóng đầy bồn tắm và bước vào, một tiếng sau, tôi tắm xong cũng là lúc nước đã nguội lạnh. Ra khỏi phòng tắm, tôi mặc quần áo, nằm xuống giường, lấy một chiếc điện thoại khác (Jae có rất nhiều điện thoại, nhưng khi chuyển ra ngoài sống cậu chỉ dùng cái mình thích nhất) và gọi cho Yunho:

“Alo?”

“Yunho à, là em đây”

“Jae à... trời ơi, có biết anh lo cho em thế nào không?”

“Xin lỗi anh, nhưng có một chuyện đã xảy ra ngoài ý muốn”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Em ổn không?”

“Vâng, chỉ là chuyện gia đình thôi!”

“Ồ... ừ... bây giờ em đang ở đâu?”

“Ở nhà của ba mẹ, em sẽ ở lại đây đêm nay”

“Nhưng anh sẽ nhớ em lắm”

“Em cũng sẽ rất nhớ anh”

“Em đã ăn tối chưa?”

“Rồi, em cũng vừa tắm xong”

“Ừ... vậy thì tốt”

“Yunho... hôm nay không có gì kỳ lạ xảy ra với anh chứ?”

“Em đang nói về chuyện gì vậy Jae?”

“Không có gì... thôi quên nó đi”

“Em chắc chứ?”

“Không có gì đâu ... Chắc tại em lo lắng quá nhiều nên mới thế”

“OK, vậy khi nào em về?”

“Ngày mai... em nghĩ vậy”

“Yah, tốt hơn là ngày mai và giúp em tìm lại bản thân mình”

“OK, ngủ ngon nhé”

“Ngủ ngon, anh yêu em”

“Em cũng yêu anh!”

Tôi cúp máy và khẽ thở phào, anh ấy vẫn ổn, mọi thứ vẫn tốt chưa có gì phải lo lắng cả. Trời ơi, tôi thật sự nhớ Yunho quá...

11. Chương 11

Chapter 11: Đấu tranh cho tự do (Phần 1)

Tôi thức giấc, ngược nhìn xung quanh, vẫn ở nhà của ba tôi. Anh trai tôi ngồi bên cạnh giường với một nụ cười: “Anh, buổi sáng tốt lành nhé!”

“Chúc em buổi sáng tốt lành!”

Tôi ngồi trên giường, anh đưa cho tôi một chiếc khăn: “Rửa mặt đi!”

Tôi bước ra khỏi giường, đi ngay vào phòng tắm. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, đi ra vẫn thấy anh đang ngồi trên giường với một nụ cười, tôi lại gần phía anh và ngồi xuống: “Ba ở nhà hả anh?”

“Không, ba tới Londondể giải quyết một số chuyện kinh doanh quan trọng, nhưng chắc vài ngày nữa sẽ về”

Tôi gật đầu, tốt hơn là đừng để ba nhìn thấy tôi trong bộ dạng này, tôi nhìn anh: “Anh có thể đưa em về căn hộ của em được không?”

“Đương nhiên rồi, ăn sáng xong chúng ta sẽ đi”

Tôi gật đầu, xuống nhà cùng ăn sáng với hyung. Anh lái xe đưa tôi về sau khi chúng tôi ăn cùng nhau. Tôi bước lên cầu thang, mở cửa và nhanh chóng thay quần áo, chuẩn bị sách vở. Lúc bước ra đã thấy Yunho chờ tôi ngoài cửa.

Yunho nhìn tôi và mỉm cười, anh ấy ôm tôi, khẽ thở dài: “Anh rất vui vì em đã quay lại”

Tôi mỉm cười, thoải mái vô cùng khi được ở trong vòng tay anh : “Hôm qua em đã rất sợ... em...”

Tôi không nhận ra mình đang thổn thức, nhưng anh ôm tôi thật chặt và thì thầm vào tai: “Đừng khóc, anh sẽ luôn ở bên cạnh để bảo vệ em”

Tôi mỉm cười, cố lấy lại bình tĩnh khi nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang, thì ra là Junsu và Yoochun. Junsu chạy đến tôi: “Hyung! Hôm qua em đã rất lo, anh ở đâu vậy?”

Tôi nhìn Yoochun: “Tôi có một số việc gia đình ... xin lỗi đã làm các cậu lo lắng”

“Jae à... mọi thứ vẫn ổn chứ?”

“Ừ, không có gì đâu!”

“OK, tôi nói chuyện với cậu được không?”

Tôi gật đầu, Yoochun kéo tôi đi tới một nơi khác: “Về ngày hôm qua...”

Tôi đi với Yoochun, quên mất cuộc gặp của anh trai tôi và Yoochun vào ngày hôm qua cùng người được gọi là vị hôn thê của cậu ấy.

Tôi đi cùng Yoochun, trong khi những người khác đi bên kia đường để chúng tôi có khoảng thời gian riêng tư để nói chuyện.

Hồi tưởng lại:

Yoochun thở dài, nhìn vào cánh cửa trước mặt mình, một phút do dự, nhưng cuối cùng anh đã gõ cửa. Một người hầu gái trẻ ra mở cửa, đưa anh tới phòng khách – nơi có ông chú của anh cùng đứa con gái xấu xí của ông ta, anh nhìn họ: “Đêm nay tôi muốn hẹn hò với Eun Hee”

Hai cha con họ lộ rõ vẻ bàng hoàng, trong khi Yoochun nhìn vị hôn thê của mình: “Thay đồ đi, chúng ta sẽ tới câu lạc bộ đêm”

Eun Hee đứng dậy đi vào phòng để thay đồ, nhưng vẫn không tin vào những gì đang xảy ra ngay bây giờ, Yoochun nhìn chú của mình: “Không giống những gì chú nghĩ đâu, bạn cháu muốn gặp cô ấy... đó là tất cả”

Chú của Yoochun nhếch mép cười: “Chú không quan tâm, dù sao cuối năm hai đứa cũng sẽ phải kết hôn”

Yoochun thở dài, muốn chết ngay được nhưng vẫn giữ hi vọng nhỏ nhoi trong trái tim rằng kế hoạch sẽ thành công, trong tâm trí anh biết rằng anh đưa cô gái kia đến câu lạc bộ đêm tối nay để anh trai của Jaejoong gây sự chú ý với cô ta và tán tỉnh cô.

10 phút sau, Eun Hee bước xuống cầu thang với một chiếc váy ngắn, áo quây và giày gót cao. Tất nhiên, trong mắt Yoochun cô ta chỉ như một con diêm rỏ tiền, thậm chí anh còn không thèm nhìn tới.

Họ cùng nhau đi ra xe của Yoochun, khi cô ta tỏ ý muốn ngồi ghế bên cạnh anh, Yoochun nhìn cô ta: “Cô ngồi ở phía sau đi!”

Cô ta nhìn anh, rồi quay lại và ngồi ở phía sau, Yoochun lái xe đến cầu lạc bộ đêm với tốc độ rất nhanh và hoàn toàn không nói chuyện với cô ta khi ở trong xe. Yoochun đậu xe phía trước cầu lạc bộ, đi bên cạnh cô ta nhưng vẫn im lặng, anh bước vào quán bar, gọi một chai Vodka và ngồi uống rượu. Eun Hee ngồi bên cạnh Yoochun, nhìn anh và nói như ra lệnh: “Gọi đồ uống cho tôi!”

Yoochun hành động như anh không nghe thấy cô ta nói gì, tiếp tục uống rượu trong ly của mình. Đột nhiên, một cô gái lại gần Yoochun và cũng gọi đồ uống giống hệt anh, Yoochun mỉm cười và nhìn cô ấy: “Chào người đẹp!”

Cô gái đó cũng nhìn Yoochun và mỉm cười, anh tự mãn và bắt đầu tán tỉnh cô ấy mà không thêm chú ý gì tới Eun Hee. Trông cô ta như muốn giết chết cô gái kia với ánh nhìn của mình. Cô gái kia để lại số điện thoại cho Yoochun, hôn lên má anh và bỏ đi.

“Tại sao anh lại tán tỉnh cô ta? Em là vị hôn thê của anh cơ mà! Nếu anh muốn có thể tán tỉnh và ve vãn em”

Yoochun không trả lời, thậm chí không thêm nhìn cô ta. Anh lại gần một cô gái khác đang uống rượu bên cạnh bắt đầu tán tỉnh cô ấy, thậm chí còn hôn lên môi cô, anh cảm thấy như sắp chết và ước gì cô gái này là Junsu nhưng điều đó không thể. Cũng như cô gái đầu tiên, cô này cũng để lại số điện thoại và bỏ đi.

Eun Hee điên lên, cô bước lại gần và vỗ vào mặt Yoochun: “Anh đừng có tán tỉnh mấy con điếm kia, có nghe tôi nói không?”

Yoochun chẳng thèm đáp lại, anh nhìn cô ta, cười khẩy và bước vào sàn nhảy, Eun Hee cứ nghĩ rằng Yoochun muốn khiêu vũ cùng cô nên chạy theo anh nhưng khi họ đến sàn nhảy, Yoochun nhìn quanh, bước tới bên cạnh một cô gái và hôn lên tay: “Em sẽ nhảy cùng anh chứ? Người phụ nữ của anh!”

Cô gái mỉm cười, bắt đầu nhảy cùng Yoochun và cố tình đụng chạm cơ thể vào anh. Eun Hee như muốn giết cả hai người, cô ta bị coi như đồ bỏ đi và cô biết rằng Yoochun là làm điều này để cô hủy hôn, nhưng cô ta sẽ không bao giờ làm điều đó! Cô muốn có tiền, nên dù thế nào cũng sẽ phải kết hôn với Yoochun.

Eun Hee bước lại phía Yoochun và đẩy cô gái đó: “Con điếm! Bỏ bàn tay của mày ra khỏi anh ấy ngay”

Cô gái nhìn Eun Hee và tát lên mặt cô ta: “Ồ đây mày mới là con điếm! Anh ấy không cần mày, một người mù cũng biết điều đó nữa là...”

Eun Hee nhếch mép cười: “Được thôi, tao không quan tâm anh ấy có thích hay không! Tao là vị hôn thê của anh ấy và cuối năm bọn tao sẽ kết hôn”

Yoochun cười tự mãn, kéo cô gái lạ kia vào vòng tay mình và hôn lên môi cô. Cô nàng kia cũng không ngần ngại, hôn Yoochun say đắm mặc kệ Eun Hee vẫn đứng đó nhìn với nỗi tức giận ngày một tăng dần.

Eun Hee quay lại quầy bar ngồi, gọi một ly rượu và nhìn Yoochun nhảy cùng cô gái lạ kia.

Đột nhiên, Eun Hee cảm thấy một cảm giác nhẹ nhàng trên vai mình, cô quay lại, thấy một chàng trai trẻ, trông có vẻ lớn hơn cô vài tuổi đang nhìn cô và mỉm cười: “Tôi có thể biết tại sao một cô gái xinh đẹp thế này lại tức giận không?”

Eun Hee nhìn chàng trai đó, đôi mắt cô mở to ngay lập tức khi nhận ra người đang đứng trước mặt là con trai của một trong những gia đình quyền lực nhất – gia đình họ Kim! Anh là Kim Jin Ho.

Eun Hee mỉm cười ngọt ngào với anh: “Chú của tôi muốn tôi phải lấy con trai của ông ta, giờ chỉ phải có một ai đó đồng ý lấy tôi thì mọi chuyện mới thay đổi được”

Kim Jin Ho mỉm cười và ngồi xuống bên cạnh cô: “Lại đây, người anh họ của em không quá tệ chứ?”

“Anh thấy người đang nhảy cùng cô gái tóc vàng kia chứ?”

“Nghĩa là anh ta là một tay chơi, ngủ với những cô gái tóc vàng hàng ngày sao?”

“Có thể anh ta là người như vậy đó”

“Em đang đùa phải không?”

Eun Hee lắc đầu và thở dài: “Anh ta đến nhà em và nói muốn hẹn hò với em một đêm, nhưng anh ta lại mang em đến đây và bỏ mặc em... thậm chí tán tỉnh các cô gái khác trước mặt em như thể em là người vô hình vậy”

Kim Jin Ho lắc đầu: “Anh ta bị mù sao? Sao lại phớt lờ một cô gái xinh đẹp như em để tán tỉnh mấy cô nàng rẻ tiền kia chứ?”

Eun Hee khẽ mỉm cười, có thể kế hoạch của cô đã khiến Kim Jin Ho vui lòng, và cô sẽ là cô gái may mắn nhất trên thế giới! Cô có thể tắm trong tiền nếu cô ta muốn!

Eun Hee bắt đầu khóc: “Và ông ấy buộc tôi phải lấy anh ta, chỉ vì tôi nghèo nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ mua được tôi bằng tiền”

Kim Jin Ho mỉm cười và hỏi số của cô ta, Eun Hee cho anh số điện thoại và bắt đầu để trò chuyện, kể về cho anh những đau khổ mà Park Yoochun đã gây ra cho cô ta. Để Kim Jin Ho nghĩ rằng cô ta thật trong sạch và vô tội mà không hề biết sự thật rằng chính Yoochun mới là người bị ép kết hôn với cô ta.

Eun Hee tiếp tục giả vờ đáng thương, cố gắng làm cho Kim Jin Ho thấy thương xót cho cô ta. Đến lúc cô ta cảm thấy một cánh tay mạnh mẽ kéo mình đi, Yoochun nhìn cô ta : “Đừng tán tỉnh thằng nào khác vì cô là vợ chưa cưới của tôi! Tôi sẽ khiến cuộc sống của cô là địa ngục”

Eun Hee cố gắng vùng vẫy thoát khỏi tay Yoochun: “Để tôi yên”

“Ồ không, Lily muốn về nhà nên chúng tôi phải đi ngay bây giờ”

“Lily là ai?”

“Người yêu của tôi đêm nay. Cô ấy sẽ ngủ ở nhà tôi!”

“Cái gì?”

“Không nghe tôi nói gì sao? Bây giờ thì đi mau!”

Yoochun kéo Eun Hee ra khỏi câu lạc bộ, ném cô vào ghế sau trong khi anh và Lily ngồi ghế trước không ngừng tán tỉnh nhau. Yoochun lái xe đến nhà chú mình và dừng lại: “Đến địa ngục rồi mau xuống đi, đồ chó cái như cô đừng tán tỉnh thằng nào sau lưng tôi, nếu không cô sẽ phải hối tiếc đấy!”

12. Chương 12

Chapter 12: Đấu tranh cho tự do (Phần 2)

Yoochun lái xe bỏ đi và dừng lại trước câu lạc bộ đêm đó một lần nữa: “Ra ngoài đi!”

“Tại sao chứ?” – Lily ngơ ngàng hỏi lại.

“Cô sắp làm tôi phát bệnh rồi đấy. Ra ngoài mau”

“Đồ ngớ ngẩn!” – nói xong, Lily bước khỏi xe trở lại câu lạc bộ đêm, tiếp tục tìm kiếm một con mồi khác để vui chơi đêm nay, còn Yoochun ngồi trong xe đợi Kim Jin Ho cho tới khi anh đi ra và bước thẳng lên xe.

“Tốt, hành động ngay bây giờ thôi!”

Yoochun cúi đầu: “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã giúp đỡ em, anh Ji Ho”

“Ồ, có gì đâu. Vì anh không thể từ chối chuyện gì trước khuôn mặt cún con của Jaejoong cả”

Yoochun mỉm cười: “Vâng, em cũng nghĩ không ai có thể từ chối cậu ấy được”

Kim Jin Ho mỉm cười: “Tối nay anh sẽ gọi cho cô ta, rủ rê hẹn hò vào lúc 5 giờ ngày mai tại nhà hàng mà Jaejoong đang làm việc, nên hãy chắc chắn là em sẽ ở đó với một cô gái khác vào lúc 5 giờ 30”

Yoochun gật đầu: “Cảm ơn anh nhiều ạ!”

Kim Jin Ho mỉm cười, xuống xe và đi về phía oto của anh đang đỗ, kiểm tra xem Jaejoong đang làm gì.

Yoochun lái xe về nhà và gọi cho Junsu:

“Su à?”

“Chunnie, chuyện gì vậy?”

“Anh nhớ em quá!”

“Em cũng nhớ anh”

“Anh muốn gặp em”

“Nhưng đã nửa đêm rồi...”

“Chỉ một lát thôi, làm ơn đi mà...”

“OK, được ạ!”

Yoochun mỉm cười, lái xe nhanh nhất có thể tới tòa nhà mà Junsu đang sống. Anh đi bộ lên cầu thang và gõ cửa nhà Junsu. Lát sau, Junsu ra mở cửa với bộ dạng nửa tỉnh nửa mê nhìn Yoochun.

Yoochun bước vào nhà, đóng cửa lại và ôm Junsu thật chặt, giờ thì Junsu đã hoàn toàn tỉnh táo, cậu nhìn Yoochun: “Yah, anh làm em đau đấy!”

Yoochun nói lỏng vòng tay một chút nhưng anh không buông ra mà đặt lên môi Junsu một nụ hôn: “Cho anh ở lại đây đêm nay nhé?”

“Nhưng... em...”

“Anh biết là mẹ em không có ở đây...”

“Nhưng Yoochun à...”

“Anh sẽ chỉ ôm em thôi, anh hứa... sẽ không có gì khác”

Junsu thở dài: “Được, vậy thì đi ngủ thôi”

Yoochun mỉm cười, cùng Junsu bước tới chiếc giường nhỏ. Họ nép mình vào nhau, cổ hít lấy mùi hương ngọt ngào và chìm vào giấc ngủ.

Kết thúc hồi tưởng

Jaejoong nhìn Yoochun và mỉm cười: “Kế hoạch cuối cùng đã bắt đầu, chắc Eun Hee tưởng hyung tôi đã thích cô ta rồi”

Yoochun gật đầu, ôm lấy Jaejoong: “Cảm ơn cậu Jae à”

Jae mỉm cười và ôm Yoochun: “Chúc mừng cậu, giờ thì đi nhanh lên trước khi Yunho và Junsu giết chúng ta!”

Và vừa đúng lúc đó, họ nghe tiếng Yunho hét lên: “Này! Park Yoochun, nếu muốn sống thì đừng động vào Jae của tôi nha!”

Yoochun lùi lại và nhìn Yunho – người đang chạy như bay trên phố về phía Jaejoong, Yunho ôm lấy Jae và nhìn Yoochun: “Đừng động vào baby của tôi nữa”

Yoochun thở dài: “Chúng tôi chỉ đang bàn kế hoạch làm sao để tôi và Su được tự do bên nhau thôi mà”

“Kế hoạch mà anh nói với em hả? Nó đã bắt đầu rồi sao?”

Yoochun gật đầu, mỉm cười và ôm lấy Junsu: “Sớm thôi, chúng ta sẽ được ở bên nhau”

“Thật tuyệt vời!” – Yunho reo lên

Tất cả cùng cười vang và cùng nhau đi bộ tới trường, Yunho nắm tay Jaejoong thật chặt, còn Yoochun nắm tay Junsu.

Khi họ vừa bước vào lớp, Yoochun kéo tay Junsu: “Em phải ngồi cạnh anh chứ baby?”

Yunho nhìn Jaejoong: “Còn em sẽ ngồi cạnh anh phải không?”

Jaejoong mỉm cười, bước đi bên cạnh Yunho và ngồi xuống bên cạnh anh. Vài phút sau, Changmin bước vào lớp, trông cậu có vẻ không được vui, cúi đầu xuống và đi về chỗ của mình. Changmin ngồi cúi đầu yên lặng như vậy, không nói chuyện với ai cho đến khi thầy giáo bước vào.

Đến giờ nghỉ trưa, tâm trạng của Changmin vẫn không thay đổi, cậu không đụng vào khay thức ăn dù Jaejoong đã cố gắng dỗ dành hoặc nói chuyện với cậu. Cậu bỏ chạy, lên trên sân thượng và ở đó suốt cả buổi.

Mọi người đều lo lắng về Changmin, cậu luôn luôn là một cậu nhóc vui vẻ của nhóm và không bao giờ ngừng ăn, chưa bao giờ Changmin bỏ bữa trưa với Jaejoong, nhưng ngày hôm nay họ cảm giác Changmin thật khác, giống như một người xa lạ chứ không phải là người họ từng quen biết.

Buổi học kết thúc, nhưng không ai thấy vui vì đều mệt mỏi, tất cả họ đều muốn biết những gì đã xảy ra với Changmin, muốn giúp cậu ấy giải quyết vấn đề nhưng cậu lại bỏ chạy mỗi khi họ đến gần.

Jaejoong và Yunho bước vào nhà hàng, mặc tạp dề và vào bếp làm việc

5 giờ chiều, Kim Jin Ho nắm tay Eun Hee và cùng bước vào nhà hàng, họ chọn một bàn và ngồi xuống, người quản lý đến và cúi chào: “Ôi, cậu Jin Ho, thật là một bất ngờ thú vị!”

Kim Jin Ho mỉm cười: “Cảm ơn anh, bây giờ thì cho tôi 2 phần sandwich gà tây và nước chanh nhé!”

Người quản lý gật đầu, vào bếp nói với người làm chuẩn bị đồ ăn mà Ji Ho yêu cầu. Anh nhìn Eun Hee: “Hi vọng em thích món này, đây là món ăn yêu thích của anh”

Eun Hee mỉm cười: “Điều gì về anh cũng thật ngọt ngào”

Kim Jin Ho mỉm cười và bắt đầu tán tỉnh cô ta, Eun Hee chạm lên người anh, đưa hai tay lên ngực anh và bắt đầu tán tỉnh, thậm chí còn hôn lên má Jin Ho. Kim Jin Ho cảm thấy như sắp chết, anh phải cố gắng vì đang làm điều này giúp Jaejoong...

13. Chương 13

Chapter 13: Đấu tranh cho tự do (Phần 3)

Đúng 5:30 PM, Yoochun bước vào nhà hàng cùng một cô gái, họ nắm tay nhau trong khi tay anh vòng qua eo cô. Cả hai bước vào, ngồi xuống một bàn cạnh nơi Jin Ho và Eun Hee ngồi. Nhìn thấy Yoochun đi vào, Eun Hee tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cô gái kia ngồi trên đùi Yoochun và anh bắt đầu tán tỉnh cô, ngay cả khi người phục vụ tới họ cũng không rời nhau ra. Eun Hee cố gắng kìm nén sự tức giận, cố gắng bình tĩnh nhưng không thể được khi thấy chồng sắp cưới của mình đang tán tỉnh một người phụ nữ khác.

Kim Jin Ho nhìn Eun Hee và lén mỉm cười, mọi việc tiến triển đúng theo kế hoạch, bây giờ anh cần phải thực hiện phần của mình...

Kim Jin Ho nhìn Eun Hee: “Em sao vậy?”

“À... không có gì... chỉ là...”

“Được rồi... em ăn đi...”

Eun Hee gật đầu, cúi xuống và bắt đầu ăn, nhưng cô không thể không nhìn Yoochun, để chắc chắn rằng anh không nhìn thấy cô ta và cố gắng ăn thật nhanh trước khi bị Yoochun phát hiện việc đang đi cùng một người đàn ông khác.

Eun Hee quá chú ý đến Yoochun nên không để ý đến chiếc tách trong tay mình, cô nghĩ mình đã để nó trên bàn, nhưng không may nó mới chỉ được đặt lên một nửa, bởi vậy, chiếc váy trắng của cô đã bị nước vấy bẩn.

Cô cảm thấy chiếc váy của mình bị ướt và ngay lập tức nhìn xuống chiếc váy với những vệt nước chanh loang lổ. Eun Hee đứng bật dậy và hét lên vì sốc, Kim Jin Ho vội vã lao tới và bắt đầu lau váy của cô ta bằng chiếc khăn ăn...

Yoochun mỉm cười khi nghe thấy tiếng hét của Eun Hee, đó chính là cơ hội, anh quay đầu lại, giả bộ ngạc nhiên khi nhìn thấy Eun Hee. Yoochun đứng phắt dậy, đi về phía bàn của Kim Jin Ho: “OMO, là em sao em yêu?”

Yoochun bước về phía họ, nắm chặt lấy cổ tay Eun Hee: “Tôi đã nói với cô rằng cô không được phép tán tỉnh thằng khác khi vẫn còn là vợ chưa cưới của tôi cơ mà?”

Anh kéo Eun Hee ra khỏi nhà hàng và đẩy cô ta vào xe: “Tôi sẽ khiến cô phải đau khổ... Tôi sẽ phá cuộc hẹn hò của cô và Kim Jin Ho... cứ chờ mà xem”

Eun Hee giận dữ nhìn Yoochun, anh đã thành chứng ngại vật của mối quan hệ giữa cô và Kim Jin Ho, tài sản kék xù và sự giàu sang, cô ta biết mình cần phải làm điều gì đó ... Eun Hee quyết không để Yoochun hủy đi cơ hội trở nên giàu có của cô ta.

Yoochun đưa Eun Hee về nhà và kéo cô ta ra khỏi xe trong sự giận dữ. Eun Hee bước vào nhà và thấy ba cô đang ngồi đọc báo ở phòng khách, cô bước về phía ông ta: “Ba! Chúng ta cần nói chuyện?”

Ba cô ta liếc nhìn: “Gì vậy? Váy của con sao thế”

“Tất cả là lỗi của Yoochun!”

“Ồ, con cố kiên nhẫn một chút, đợi sau khi 2 con kết hôn, con có thể làm bất cứ điều gì mình muốn”

“Không đâu ba, con sẽ không kết hôn với Yoochun đâu!”

“Cái gì? Con điên à? Chúng ta cần tiền!”

“Con biết, con đã gặp Kim Jin Ho trong câu lạc bộ đêm, khi anh ta bắt đầu thích con thì Yoochun lại kéo con đi! Hôm nay khi con và anh ấy đang hẹn hò, Park Yoochun từ đâu xuất hiện, lại kéo con đi và hủy hoại tất cả mọi thứ!”

“Kim Jin Ho nổi tiếng đó hả?”

Eun Hee gật đầu

“Con trai cả của gia đình họ Kim sao?”

Eun Hee gật đầu một lần nữa.

“Và cậu ta đã thích con?”

Eun Hee gật đầu lần thứ ba.

Ba cô mỉm cười: “Được rồi, vậy chúng ta hủy hôn với Park Yoochun!”

Đột nhiên, điện thoại của Eun Hee đổ chuông, cô trả lời:

“Alo?”

“Anh gọi chỉ để chắc rằng em đã về nhà và con đã thú đó không chạm vào em hoặc làm em tổn thương”

“Ồi, cảm ơn anh, Jin Ho à, nhưng anh ta lái xe như bị điên vậy đó!”

“Hủy hôn với anh ta và gặp anh tại câu lạc bộ đêm vào tối nay nhé! Anh có chuyện rất quan trọng muốn dành cho em nếu em hủy hôn với Yoochun!”

Eun Hee nhếch mép cười: “Được ạ, em sẽ đến đó vào lúc 8 giờ”

“OK, gặp em sau nhé tình yêu!”

“Vâng, tạm biệt anh!”

“Tạm biệt!”

Eun Hee nhìn ba mình: “Con nghĩ rằng tối nay anh ấy sẽ cầu hôn con! Jin Ho nói rằng anh ấy có chuyện quan trọng muốn nói nếu con hủy hôn với Yoochun”

Ba cô mỉm cười: “Ba sẽ đi gặp em trai thân yêu của mình ngay bây giờ!”

Tại Công ty xây dựng, văn phòng Giám đốc điều hành:

Ông Park đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc họp tại nước ngoài vào ngày mai thì nghe một tiếng gõ cửa, nhìn thấy em trai mình, ông mỉm cười: “À, vào đây đi!”

Em trai ông bước vào và ngồi xuống.

“Sao em lại đến đây thế? Có chuyện gì với Eun Hee sao? Anh không muốn bất kỳ điều gì xảy ra với con dâu tương lai của mình đâu nhé”

Em trai ông nhếch mép cười: “Em muốn nói rằng chúng ta cần hủy hôn!”

“Sao cơ? Tại sao? Yoochun làm gì sai hả? Nó sẽ phải trả giá cho những gì nó đã làm”

“Con trai yêu quý của anh không làm bất cứ điều gì cả! Là em đã cho Yoochun uống thuốc mê và đặt nó nằm trên giường với Eun Hee để buộc nó phải cưới con bé. Nhưng bây giờ em không muốn nó lại gần con gái em nữa”

“Cái gì? Tại sao?”

“Em cần tiền và anh có nó, em đã hỏi Yoochun về việc cuối năm sẽ kết hôn với Eun Hee nhưng nó không đồng ý. Tại sao anh biết không? Bởi vì nó là người đồng tính! Và bây giờ, Kim Jin Ho sẽ cầu hôn Eun Hee vào tối nay. Chúng ta cần phải hủy bỏ cuộc hôn nhân này!”

“Em lừa anh vì tiền sao?”

“Đúng đó”

“Cút ngay! Cậu không còn là anh em của tôi”

“Tốt thôi! Tại sao tôi phải cần đến anh khi bên cạnh đã có sự hậu thuẫn hùng mạnh của gia đình họ Kim chứ?”

Ông Park đưa ánh nhìn căm ghét khi lão ta bước ra khỏi phòng, ông lấy điện thoại và gọi cho người con trai duy nhất của mình:

“Alo?”

“Yoochun, đến văn phòng của ba ngay bây giờ”

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Đến đây ngay!”

Và ông cúp máy.

Nửa giờ sau:

Yoochun bước vào văn phòng của ba mình và nhìn ông: “Có chuyện gì thế ba?”

“Chú con vừa ở đây ... ông ta đã nói với ba những gì đã xảy ra vào đêm đó”

“?”

“Xin lỗi vì đã không tin con, con trai!”

“Không sao đâu ạ”

“Ông ta hủy bỏ hôn ước vì tối nay Kim Jin Ho sẽ cầu hôn Eun Hee”

Yoochun mỉm cười: “Tuyệt vời”

“Không, không tuyệt vời như thế đâu!”

“Tại sao ạ?”

“Nếu Eun Hee kết hôn với con trai của gia đình họ Kim, ông ta sẽ kiểm soát công ty của nhà họ Kim và phá hủy công ty của nhà chúng ta”

“Nhưng ông ta sẽ không thể làm được đâu...”

“Sao cơ?”

“Người bạn của con, là con trai thứ hai của nhà họ Kim đã giúp con phá bỏ hôn ước này bằng cách nhờ anh trai cậu ấy là Kim Jin Hoo quyến rũ Eun Hee, làm cô ta tin rằng anh ấy yêu cô ta, để Eun Hee đòi hủy hôn, sau đó anh ấy sẽ bỏ cô ta. Tối nay anh ấy sẽ không cầu hôn mà sẽ chia tay cô ta!”

“Con chắc chắn chứ?”

“100%”

Ông Park mỉm cười: “Một chuyện nữa...”

“Gì vậy ba?”

“Con là gay hay không phải?”

“Đúng vậy ạ... con đã có người mà mình yêu”

“CÁI GÌ?”

14. Chương 14

Chapter 14: Ăn tối và sự chia tay phũ phàng

“Con sẽ không chia tay với cậu ấy đâu! Con sẽ không rời bỏ cậu ấy và không kết hôn với bất kỳ ai khác trừ cậu ấy!”

“Tại sao con không nói cho ba biết điều này?”

“Vì sao con phải làm vậy ạ?”

“Bởi vì ta là ba của con, thật buồn!”

“Bây giờ thì ba biết rồi đó ạ, ba định sẽ thế nào về chuyện này ạ?”

“Ba muốn gặp cậu ấy trong bữa tối hôm nay”

“Sao cơ ạ? Còn 1 tiếng nữa thôi mà”

“Ba biết”

“Nhưng tại sao ạ?”

“Ba chỉ muốn gặp người mà con trai ba yêu thôi”

“Không ai có thể chia rẽ chúng con đâu”

“Ba sẽ không làm điều đó đâu!”

“Thật chứ ạ?”

“Phải, ba tôn trọng tính yêu của con... Không ai có thể kiểm soát được tình yêu và trái tim của những người đang yêu cả”

“Ôi... con chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ được nghe ba nói những điều này”

“ Aish ... còn bây giờ, hãy đưa người yêu con tới ăn tối tại nhà chúng ta nào!”

“Vâng ạ!”

Ông Park mỉm cười, nhìn con trai mình trước khi cậu bước ra khỏi văn phòng của ông: “Con đã trưởng thành hơn nhiều đấy, con trai ạ!”

Yoochun lái xe tới căn hộ của Junsu, anh gõ cửa, đứng đợi vài phút trước khi Junsu bước ra: “Chunnie, sao anh lại ở đây?”

“Anh đã thoát khỏi cái hôn ước quái quỷ kia rồi”

Junsu mở to mắt: “Thật sao?”

Yoochun gật đầu và mỉm cười, ôm chầm lấy Junsu: “Cuối cùng thì...”

Yoochun cười: “Và bây giờ anh đã hoàn toàn là của em, Kim Junsu”

Junsu hơi đỏ mặt, bên lên nhìn anh. Yoochun mỉm cười: “Anh đã nói với ba anh về em, ông muốn gặp em trong bữa tối, ngay bây giờ”

Junsu rút khỏi vòng tay Yoochun: “Cái gì? Tại sao cơ?”

Yoochun nhìn thấy nỗi sợ hãi và sự do dự trong mắt người yêu, anh mỉm cười: “À... đừng lo lắng, ba anh chấp nhận chúng ta mà”

“Thật sao?”

“Ông nói rằng ông tôn trọng tình yêu của anh!”

“Wow!”

“Anh nói lại nguyên văn lời ba đó!”

Junsu nhìn Yoochun: “Anh chắc chứ?”

Yoochun gật đầu, mỉm cười nắm lấy tay Junsu: “Anh luôn ở bên cạnh em mà, đừng lo lắng!”

Junsu gật đầu: “Ok, em sẽ đến!”

Junsu khóa cửa căn hộ, bước đi cùng Yoochun về phía chiếc xe của anh. Họ vào trong và cùng lái xe về nhà Yoochun.

Tới nơi, Yoochun dừng xe trước nhà. Anh bước ra và chạy nhanh tới mở cửa cho Junsu. Junsu khẽ mỉm cười, bước ra ngoài. Cậu nhìn ngôi nhà to lớn và thoáng đãng, đã lâu không tới đây nhưng thực sự không có gì thay đổi mấy.

Yoochun nắm tay Junsu và cùng bước vào nhà, Yoochun nhìn vào một trong số những người giúp việc: “Ba tôi có ở nhà không?”

“Ông chủ chưa về ạ!”

Yoochun gật đầu: “Mang tới cho chúng tôi coca lạnh nhé, tôi sẽ đợi trong phòng khách”

Người giúp việc cúi chào, Yoochun đưa Junsu tới phòng khách, kéo cậu ngồi lên đùi mình.

Junsu đỏ mặt, bên lên cố gắng đứng lên, nhưng bàn tay của Yoochun giữ cậu quá chặt: “Em yêu, em sẽ không thể đi đâu được!”

Junsu rên rỉ: “Nhưng Chunnie à, làm ơn đi... em đang thấy bối rối quá!”

Yoochun mỉm cười trước hành động dễ thương của người yêu. Anh giả bộ tỏ vẻ buồn bã: “Em bối rối vì anh à?”

Junsu nhìn Yoochun: “Cái gì? Không! Không bao giờ!”

Yoochun mỉm cười, hôn lên đôi môi hồng nhạt của Junsu thật say đắm. Người hầu gái bước vào phòng chiếc khay có hai ly coca lạnh, cô đặt chúng trên bàn và vội vã rời khỏi phòng.

Vài phút sau, Yoochun ngừng lạ, nhìn Junsu đang đỏ mặt và mỉm cười: “Em thật ngọt ngào đó baby à!”

Junsu mỉm cười khi Yoochun đưa cho cậu ly nước: “Uống đi, baby”

Junsu uống cola, trong khi Yoochun nhìn cậu và mỉm cười: “Chunnie, sao anh nhìn em chăm chăm vậy?”

“Đó là vì anh không thể tin rằng em lại ở đây một lần nữa... Anh sợ rằng đây chỉ là giấc mơ và sẽ phải thức dậy để đối diện với một sự thật tàn nhẫn”

Junsu vuốt má Yoochun: “Nhưng sự thật là em đang ở đây cùng anh”

Yoochun mỉm cười và ôm Junsu: “Đừng bao giờ bỏ anh lại một mình nữa, em nhớ không?”

Junsu gật đầu: “Em sẽ không bao giờ làm vậy nữa!”

Yoochun mỉm cười với cậu, đột nhiên họ nghe thấy âm thanh của cánh cửa được mở và tiếng đóng cửa. Cả hai biết rằng ông Park đã về.

Yoochun và Junsu đứng dậy, nhìn ba mình đang bước vào phòng khách: “Ba à, đây là Kim Junsu – tình yêu của cuộc đời con”

Junsu hơi cúi đầu: “Cháu rất vui được gặp bác ạ!”

Ông Park khẽ cười: “Ồ, không cần phải khách sáo đâu, cứ gọi bác là “ba” giống Yoochun ấy, giờ thì cùng ăn tối nào!”

Ba người bước vào phòng ăn và ngồi xuống, Junsu của chỗ ngồi ngay bên cạnh Yoochun.

Ông Park nhìn hai người họ và mỉm cười, trước đây chưa bao giờ ông được nhìn thấy Yoochun chăm sóc ai nhiều như vậy, đứa con nổi loạn của ông đã trưởng thành như một người đàn ông tốt và có tình yêu với một chàng trai dễ thương.

Sau bữa ăn tối, Yoochun lái xe đưa Junsu về nhà.

Junsu nhìn Yoochun: “Bữa ăn tối rất vui, ba anh thật tốt”

Yoochun mỉm cười: “Anh vui vì em đã thích, em yêu à!”

Junsu mỉm cười: “Vì anh mà em đã ăn đủ cho cả 1 tuần lận đó”

Yoochun cười khúc khích: “Tốt, em gầy quá, ăn nhiều lên mới có sức khỏe”

Junsu mỉm cười, nhìn người yêu mình đang lái xe, tới nơi, Yoochun dừng xe, kéo Junsu lại và trao cho cậu một nụ hôn ngọt ngào: “Chúc em ngủ ngon!”

Junsu mỉm cười: “Ngủ ngon!” và ông bước vào tòa nhà nơi có căn hộ của mình. Yoochun mỉm cười và lái xe trở về nhà, anh nhìn thấy ba mình đang ngồi uống café ngoài phòng khách, anh lại gần: “Ba nghĩ sao về Junsu ạ?”

Ông Park mỉm cười: “Cậu ấy là một thanh niên tốt. Ba rất thích cậu ấy, rất dễ thương”

Yoochun mỉm cười: “và người yêu của con”

Ông Park lắc đầu: “Hãy chăm sóc cho cậu ấy Yoochun à”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ”

Ông Park mỉm cười trong khi Yoochun bước lên lầu và vào phòng của mình ...

Cùng lúc đó tại Câu lạc bộ đêm:

Eun Hee bước vào câu lạc bộ đêm sau khi cô hủy bỏ đính hôn với Yoochun. Cô mặc một chiếc váy quây nhỏ màu đỏ với đôi giày cao gót đen cùng lớp trang điểm dày đậm trên gương mặt...

Cô nhìn xung quanh cho tới khi thấy Kim Jin Ho ngồi một mình tại một bàn ở góc khuất, cô mỉm cười bước về phía anh, ngồi xuống và thì thầm vào tai Jin Ho: “Em đã hủy hôn rồi!”

“Tốt thôi, tôi cũng chẳng có gì để làm với cô nữa cả”

“Cái gì?”

“Nghe tôi nói đây... tôi cô lại gần tôi, cô sẽ phải hối tiếc đấy!”

“Anh không thể làm thế với em được”

Kim Jin Ho đưa cho cô một tờ giấy của tòa án, nói rằng cô phải cách xa anh 100 mét hoặc cô sẽ phải đi tù!

Eun Hee nhìn Kim Jin Ho: “KHÔNG! ANH KHÔNG THỂ ĐỐI XỬ VỚI EM NHƯ THỂ ĐƯỢC!”

Kim Jin Ho đứng dậy và bỏ lại Eun Hee, nhưng cô ta cố chạy theo và túm lấy người anh, đột nhiên một vệ sĩ cao lớn cản Eun Hee từ phía sau: “Cô không được phép chạm vào cậu chủ! Nếu còn đến gần cậu ấy một lần nữa cô sẽ phải đi tù”

Kim Jin Ho cùng người vệ sĩ của mình rời khỏi hộp đêm, bỏ lại Eun Hee với khuôn mặt còn chưa hết bàng hoàng...

15. Chương 15

Chapter 15: Trước giờ học

Tôi mở mắt khi nghe thấy âm thanh từ chiếc đồng hồ báo thức, nhanh chóng bước vào phòng tắm và thực hiện thói quen hàng ngày.

Khi vừa bước ra thì nghe có tiếng gõ cửa, tôi vội ra mở với một chiếc khăn tắm quấn lỏng lẻo quanh eo. Vừa mở cửa, đứng trước mặt tôi là Yunho với quần áo tươm tất.

Yunho nhìn tôi: “Này, sao em dám ra mở cửa với bộ dạng này?”

Tôi nhìn anh và cau mày: “Vì em biết đó là anh mà”

“Nếu là Yoochun hoặc người lạ thì sao?”

“Em biết là anh nhờ tiếng gõ cửa”

Yunho thở dài: “Anh không cần biết, nhưng em không được ra mở cửa với bộ dạng như vậy nữa”

Tôi định cãi lại nhưng Yunho im lặng và hôn tôi, một nụ hôn ngọt ngào, nhẹ nhàng cho đến khi anh đẩy tôi vào nhà và đóng cửa lại, bắt đầu hôn tôi sâu hơn, mạnh mẽ hơn.

Yunho cắn nhẹ môi dưới, tách hai môi của tôi bằng lưỡi như muốn van xin một lối vào, lưỡi của tôi ở trong miệng Yunho, cảm nhận và nếm thử mùi vị trong đó cho tới khi anh tìm thấy lưỡi của tôi và bắt đầu mút nó không ngừng.

Miệng tôi phát ra một tiếng rên lúc Yunho nếm lưỡi của tôi, anh đưa tôi về phòng ngủ, đẩy tôi xuống giường và nằm lên trên cơ thể tôi với một nụ hôn, lần này vẫn rất mạnh mẽ...

Yunho bắt đầu hôn cằm, sau đó hôn xuống cổ tôi với một nụ hôn ướt át trước khi lan dần xuống ngực. Tôi không thể ngăn cảm giác lạ lùng ấy bên trong mình, một niềm vui ngọt ngào mà trước đây tôi chưa từng được biết. Yunho vuốt ve và xoa xung quanh ngực tôi...

Tôi không thể chịu đựng được nữa: “aahh ... mmm ... Yunnie”

Yunho mỉm cười và nhìn tôi: “Em thích chứ?”

Tôi đỏ mặt, khẽ gật đầu, Yunho cười, tiếp tục hôn dần xuống ngực cho đến khi môi anh chạm vào bụng tôi. Anh dừng lại, tiếp tục liếm đầu ngực bên phải của tôi theo hình vòng tròn trước khi bắt đầu mút nó thật nhanh và mạnh...

Tôi hét lên: “aaahhh ... mmm ... yun ... Ahh ‘

Yunho nhếch mép cười, tiếp tục làm vậy với đầu ngực còn lại, trong khi tôi rên rỉ và la hét như điên. Cảm giác như có điện xẹt qua khi tay của anh chạm đến vòng eo của tôi...

“Em có làn da thật mịn màng

Và đôi môi ngọt ngào nhất trên thế giới.

Và vòng eo thon tốt nhất anh từng thấy.

Em là thiên thần nhỏ của anh, Jae à...

Hãy chỉ là của anh và một mình anh thôi nhé!”

Tôi mỉm cười và nhìn Yunho. Lời nói của anh luôn làm tôi cảm thấy mình quan trọng nhất trên giới giới với Yunho và những động chạm của anh khiến tôi thấy như bay trên những đám mây, dù anh chỉ cần dùng môi và lưỡi thôi... OMO...

Yunho tiếp tục hôn, tay anh nắm lấy chiếc khăn tắm quanh eo tôi. Tôi cảm thấy như muốn phát điên, đây là lần đầu chúng ta đi xa như vậy và tôi không chắc mình đã sẵn sàng với nó chưa, nhưng mặt khác, tôi không thể bỏ qua những niềm vui lạ lẫm trong lòng, tiếp tục cầu xin Yunho hôn tôi nhiều hơn nữa...

Tôi cảm thấy cơ thể mình nóng dần lên, tôi cảm thấy thật khó khăn và khó khăn hơn trong vài giây, tôi không thể để điều này xảy ra, ngay bây giờ, tôi muốn lần đầu tiên của mình phải thật hoàn hảo chứ không giống như thế này, quan hệ tình dục vào buổi sáng!

Dịch chuyển cơ thể khỏi người Yunho, anh ngừng hôn tôi và nhìn sâu vào mắt: “Gì vậy?”

“Em ... chỉ là ... đó là ...”

“Nói cho anh biết đi baby”

“Em không chắc chắn rằng... em... em đã sẵn sàng cho việc này chưa!”

Yunho mỉm cười và vỗ lưng tôi: “Anh xin lỗi ... anh không thể kiềm chế được khi nhìn thấy em chỉ với một chiếc khăn quấn quanh eo ... trông em gợi cảm quá”

Tôi đỏ mặt một chút nhưng cũng chỉ cười, Yunho nhìn tôi: “Jae ...”

“Hả?”

“Anh có thể hôn em không?”

Tôi mỉm cười và chúng tôi lại hôn nhau một lần nữa, nụ hôn lần này thật nồng nàn và sâu sắc, chúng tôi hôn nhau khoảng 15 phút trước khi buông ra, Yunho nhìn tôi và mỉm cười.

Tôi tựa đầu lên vai anh, cố gắng giữ hơi thở ổn định trong khi Yunho mỉm cười: Tôi dựa đầu của tôi trên vai của mình và cố gắng bình tĩnh hơi thở của tôi xuống trong khi ông mỉm cười: “Anh cảm nhận được hơi thở của em baby à”

Tôi mỉm cười và ôm chầm lấy Yunho: “Em yêu anh”

“Anh cũng yêu em”

Chúng tôi vẫn chìm đắm trong sự ấm áp của những cái ôm trước khi nghe tiếng gõ cửa, Yunho nhìn tôi: “Mặc quần áo của em lại đi, anh sẽ ra mở cửa”

Tôi gật đầu, bước vào phòng tắm để thay đồ trong khi nghe tiếng nói chuyện ngoài phòng khách. Khi bước ra, tôi thấy Yunho, Yoochun và Junsu đang trò chuyện vui vẻ.

Tôi bước đến và ngồi bên cạnh Yunho: “Chào buổi sáng!”

“Buổi sáng tốt lành, Jae à”

“Chào buổi sáng hyung”

Tôi mỉm cười với họ: “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Hyung của cậu chưa nói gì sao?”

“Không, sao thế?”

“Ừ, tôi đã nói với cha tôi về Junsu, chúng tôi đã ăn tối cùng nhau hôm qua và nó thực sự tuyệt vời”

Junsu mỉm cười và gật đầu: “Ba của anh ấy tốt lắm!”

Tôi mỉm cười: “Tôi thực sự rất vui vì hai cậu được ở bên nhau”

“Cảm ơn anh, hyung, tất cả là nhờ anh”

“Bạn bè mà Junsu!”

Junsu mỉm cười và ôm Yoochun

Tôi nhìn xuống và thở dài

“Sao thế baby?” – Yunho hỏi tôi

“Em ... chỉ là ...”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Lại là về gia đình anh sao? Anh cần tiền hả? Em có thể cho anh vay số tiền trong tài khoản ngân hàng của em, tuy không nhiều nhưng ... “

Yoochun cười khúc khích: “Anh chắc chắn đó không phải chuyện tiền bạc đâu em yêu, nhưng em rất ngọt ngào”. Yoochun hôn lên đôi môi của Junsu, cậu đỏ mặt, cầu nhẹ cánh tay của Yoochun rồi cười khúc khích.

“Không, nếu là về tiền bạc thì tốt. cảm ơn em đã giúp”

Junsu mỉm cười và gật đầu.

“Vậy là gì?”

“Em đang lo lắng cho Changmin ... cậu ấy rất khác Yunnies à, như một người lạ vậy!”

Tất cả chúng tôi đều nhìn xuống và thở dài, tất cả chúng ta đều lo lắng cho Changmin ... cậu ấy là niềm vui của chúng tôi, là con quái vật đồ ăn, một người em trai với trái tim ngọt ngào nhưng bây giờ cậu ấy như một xác chết biết đi, Changmin không ăn, cũng không nói chuyện với chúng tôi lại hay ngồi một mình, đôi mắt cậu đỏ au và sưng phồng, chúng tôi chắc chắn rằng cậu ấy đã khóc. Ngay cả khi chúng tôi muốn lại gần nói chuyện, Changmin đều cố gắng chạy thật xa...

Đột nhiên nghĩ đến trường học, tôi nhìn đồng hồ: “OMO, chúng ta lại muộn rồi”

Tất cả vội vã đứng lên, nhanh chóng xuống cầu thang và chạy tới xe của Yoochun nhanh chóng đến trường. Khi vừa tới lớp cùng là lúc thầy giáo vào, ông nhìn chúng tôi và lắc đầu: “Các cậu hôm nay thật may mắn, chưa muộn đâu nhé!”

Cúi chào thầy giáo, chúng tôi về chỗ của mình và nhìn xung quanh. Changmin không đi học và tôi càng lo lắng hơn về cậu ấy... Tôi nhìn Yunho, cảm nhận được trong mắt anh sự lo lắng, cũng như vậy trong ánh nhìn của Yoochun và Junsu.

Đã đến giờ nghỉ trưa và chẳng có tin tức gì từ Changmin, chúng tôi không ăn trưa mà đi xung quanh trường, hỏi những người dân xem họ có thấy Changmin đến trường vào hôm nay không, nhưng tất cả đều nói không gặp cậu ấy. Khi chúng tôi hỏi Ryeowook – bạn cùng lớp thì cậu nói rằng tối qua đã nhìn thấy Changmin làm việc tại công trường xây dựng...

16. Chương 16

Chapter 16: Vấn đề của gia đình họ Shim

Tôi nhìn Yunho: “Tại sao Changmin phải tới công trường xây dựng làm việc nhỉ? Gia đình cậu ấy cũng khá giả mà, đâu có gặp khó khăn về chuyện tiền bạc”

Yunho gật đầu: “Anh cũng nghĩ như vậy, chẳng biết nữa”

Thấy Yoochun và Junsu quay lại lớp học, tôi vội chạy về phía họ: “Yoochun, tôi có chuyện cần nói với cậu”

Yoochun hơi bối rối, cậu ấy đi cùng tôi lên sân thượng. Khi chắc chắn rằng xung quanh không có ai, tôi nói với Yoochun: “Tôi cần cậu tìm hiểu về tình trạng của nhà họ Shim”

“Được, nhưng tại sao cậu không làm điều đó?”

“Bây giờ tôi đang có một số vấn đề”

“Là gì vậy?”

“Không có gì, nhưng... tôi không muốn nhờ đến sự giúp đỡ của gia đình, chỉ khi nào thật sự cần thôi”

“OK, tôi sẽ làm điều đó”

Yoochun lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó, cậu ấy nói chuyện vài phút rồi cúp máy: “Họ sẽ báo tin lại cho tôi trong vòng 2 tiếng nữa”

Tôi gật đầu: “Changmin đang phải làm việc tại công trường xây dựng vào ban đêm”

“Cái gì? Tại sao?”

“Tôi không biết, nên mới phải nhờ đến cậu!”

Yoochun mỉm cười: “Được rồi mà, hyung”

Tôi cười: “Đây là lần đầu cậu gọi tôi là hyung đó”

Yoochun mỉm cười, chúng tôi cùng quay lại lớp học. Yunho và Junsu đang ngồi gần cửa sổ, cùng nói về một điều gì đó, khi chúng tôi đến gần, Yunho ôm chầm lấy tôi: “Anh đã tìm em đó, baby”

Junsu đưa cho tôi một tờ báo của ngày hôm qua, trang đầu có một bài viết với tiêu đề rất lớn, tôi vội vã đọc nó:

“GIA ĐÌNH HỌ SHIM ĐÃ PHÁ SẢN!!!

Gia đình họ Shim sở hữu một chuỗi các nhà hàng lớn đã phá sản vào cuối tuần này vì ông Shim đã mất tất cả tiền bạc vào một trò chơi cờ bạc bất hợp pháp. Người cha này đã trốn ra nước ngoài, để lại khoản nợ khổng lồ ước tính khoảng 1 triệu đô la cho đứa con trai duy nhất chỉ mới 16 tuổi. Vợ ông Shim khi biết chuyện, vì quá sốc nên bà đã bị đứt mạch máu não và hiện vẫn đang trong tình trạng hôn mê, đấu tranh để giành giật sự sống với tử thần từng giờ từng phút...

Shim Changmin là con trai duy nhất đang phải lựa chọn giữa việc trả khoản nợ của cha mình hoặc đi tù 20 năm, khi chúng tôi hỏi cậu, cậu nói: “Tôi đang làm tất cả những gì có thể để trả nợ”. Một nguồn tin từ những người thân cận của cậu bé đã khẳng định rằng Changmin đã bán đi ngôi nhà của gia đình và tất cả mọi thứ mà cậu sở hữu, thậm chí cả tiền riêng của mình từ tài khoản ngân hàng để trả nợ, nhưng vẫn còn một số tiền lớn chưa được thanh toán.

Nhà trường đã gửi thông báo rằng, gia đình họ Shim phải nhanh chóng trả tiền học phí cho trường, đó là một số tiền lớn, nếu gia đình không thể thanh toán nó trong vòng 1 tuần, họ không còn lựa chọn nào khác là phải đình chỉ việc học của Changmin.

Nhà họ Shim nợ tiền của gia đình họ Kim và gia đình họ Park, nhưng chúng tôi vẫn chưa có thông tin về phản ứng của các công ty đó sau sự kiện cuối cùng này...”

Tôi nhìn Yunho: “Chúng ta phải đi tìm cậu ấy thôi”

Yunho gật đầu: “Sau giờ học chúng ta sẽ đi ngay”

Yoochun nhìn tôi: “Jae à, lại đây một chút!”

Chúng tôi cùng bước vào một lớp học trống: “Tôi sẽ nói chuyện với ba tôi xem có thể giúp được gì cho cậu ấy không, cậu có thể làm vậy được không?”

“Tôi không biết... điều đó phụ thuộc vào người chủ gia đình”

“Cậu nói chuyện với ông ấy xem sao... Tôi nhớ là ông ấy đã giúp cậu một lần rồi mà”

“Tôi không thể!”

“Cái gì? Tại sao?”

“Lần trước khi tôi bỏ học và trở về nhà... người chủ gia đình muốn gặp tôi nên tôi đã tới nói chuyện với ông ta. Ông đã đề nghị tôi làm một điều nhưng tôi không thể... Ông ta nói rằng tôi không bao giờ được quay lại và nhờ sự giúp đỡ của ông ngay cả khi là sự sống hay cái chết”

“Cái gì? Tôi tưởng ông ta vẫn âm thầm giúp đỡ cậu?”

“Đúng thế, có vẻ là như vậy nhưng không phải đâu”

“Sao không nói với ba cậu và nhờ ông nói chuyện với ông ta xem sao?”

“Ba tôi đang ở London, chúng ta phải chờ đến khi ông về”

“Còn hyung của cậu?”

“Tôi sẽ cố gắng nói chuyện với anh ấy!”

Cả hai chúng tôi đều nghe thấy tiếng chuông báo giờ học nhưng không quan tâm, tôi lấy điện thoại và gọi cho hyung của tôi:

“Alo?”

“Hyung, em đây!”

“Jae hả? Chuyện gì vậy em?”

“Em... chuyện của nhà họ Shim đó anh!”

“Ồ... là gì vậy?”

“Hyung, thằng bé là bạn của em... anh có thể giúp cậu ấy được không? Em biết anh có thể giúp cậu ấy... xin hãy nói chuyện với chủ gia đình... có thể ông ấy sẽ nghe anh... làm ơn đi”

“Được... Để anh tới gặp ông ấy... đừng lo lắng, anh sẽ nói với ông ấy”

“Em cảm ơn anh”

“Không có gì mà... bây giờ em vào lớp học đi”

“Vâng”

Tôi gác máy và nhìn Yoochun: “Anh ấy sẽ cố gắng nói chuyện với chủ gia đình nhưng cũng không hứa trước điều gì cả”

Yoochun gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho ba mình:

“Vâng, thưa ba!”

—

“Về chuyện của nhà họ Shim ạ!”

—

“Con muốn biết có cách nào để giúp cậu ấy không?”

—

“Không ạ, cậu ấy mới 16 tuổi, vẫn đang đi học mà giờ phải làm việc tại công trường xây dựng để trả nợ cho ba mình”

—

“CÁI GÌ Ạ?”

—

“Vâng, con sẽ thử tìm cách ạ”

—

“Con sẽ cẩn thận!”

—

“Con biết à!”

—
“Xin lỗi ba, nhưng con không thể hứa điều đó được!”

—
“Con không quan tâm, con phải giúp cậu ấy! Changmin giống như em trai của con vậy”

—
“SAO CỐ Ạ?”

—
“Con không thể tin được điều này”

—
“Vâng, tạm biệt ba ạ!”

Yoochun cúp máy và nhìn tôi: “Tôi nghĩ anh trai của cậu sẽ nói lại rằng người chủ gia đình họ Kim hùng mạnh đã đe dọa rằng nếu có ai đó giúp Changmin, ông ta sẽ tiêu diệt người đó, ba tôi không thể làm được gì bởi như vậy sẽ... nếu chúng ta cố gắng giúp đỡ Changmin, ông ta sẽ phá công ty của cha tôi và của cha Junsu”

“Trời ơi, điều này không thể là sự thật được... tại sao chứ?”

Yoochun nhún vai và thở dài, nhưng tôi cảm thấy có lỗi ... điều này không thể là vì tôi? Bởi vì tôi không nhận chiếc nhẫn bạc, phải không?

Nhưng ... nếu là về tôi? Tôi sẽ không thể bỏ qua... tôi phải giúp Changmin chuyện này! Không có vấn đề gì xảy ra và bất cứ điều gì chủ gia đình muốn tôi sẽ làm...Tôi PHẢI và SẼ làm!

17. Chương 17

Chapter 17: Giúp đỡ Changmin. Chiếc phong bao màu đỏ

Trở lại lớp cùng Yoochun, giáo viên môn Lịch sử giảng bài, chúng tôi cúi đầu xin lỗi và trở về chỗ ngồi của mình.

Yunho nhìn nhưng tôi chỉ mỉm cười và đi nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến khi buổi học kết thúc, bốn người chúng tôi sắp xếp đồ siêu nhanh và cùng đi tìm Changmin.

Chúng tôi đã tới nhà Changmin nhưng người chủ sở hữu mới của căn nhà nói rằng họ không biết bất kỳ điều gì về người chủ cũ. Chúng tôi tìm kiếm vài vòng quanh đó cho tới khi Yoochun có điện thoại và nghe máy. Vài phút sau, Yoochun cúp máy và nhìn chúng tôi: “Cậu ấy giờ là người vô gia cư, bây giờ Changmin đang làm việc ở một công trường xây dựng cạnh trung tâm mua sắm”

Khi chạy tới nơi, chúng tôi thấy Changmin đang lê bước đi khó nhọc với hai bao cát nặng trên lưng, khuôn mặt nhợt nhạt và trông gầy đi nhiều, trông cậu ấy như bị bệnh. Khi vừa nhìn thấy chúng tôi đến, tôi có cảm giác như những giọt nước mắt đang chảy trong đôi mắt của Changmin. Không cần suy nghĩ, tôi chạy tới ôm chầm lấy cậu ấy và Changmin bắt đầu khóc.

Những người khác chạy tới ngay sau tôi, Yunho giằng lấy bao cát trên vai Changmin và ném chúng xuống đất: “Em đang làm gì vậy?”

“Em cần phải làm việc!”

“Không! Nhưng không phải thế này”

“Nếu không em sẽ phải đi tù”

“Bọn anh sẽ giúp em, nhưng em không được làm việc này nữa”

“Giúp thế nào ạ?”

“Đầu tiên là em phải chuyển về sống cùng anh” – tôi nói.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết!” – tôi ngắt lời Changmin

“Nhưng em phải làm việc 12 tiếng một ngày”

“Anh sẽ giúp anh có một công việc khác ở cửa hàng hoa của bạn anh” – Yoochun nói

“Hyung, em không thể lựa chọn công việc được, em phải trả nợ, một khoản nợ rất lớn”

“...”

“Khi nào em xong việc”

Changmin nhìn đồng hồ: “Bây giờ ạ...”

Chúng tôi rời khỏi công trường xây dựng và trở lại nhà tôi, Changmin không còn gì ngoài sách vở và một vài bộ quần áo, những thứ khác cậu ấy đã bán hết đi để trả nợ.

Tôi và Yunho nhanh chóng nấu một bữa ăn để Changmin cùng ăn với mọi người trước khi cậu ấy đi tắm. Chúng tôi ngồi trong phòng khách trò chuyện, cùng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình:

“Alo?”

“Chủ gia đình họ Kim muốn đuổi cậu Shim ra khỏi nhà của cậu” – đầu dây bên kia vang lên giọng của một ai đó.

“Cái gì? Ai đó?”

“Thư ký riêng của ngài chủ gia đình” – vẫn là giọng nói ấy

“Tôi sẽ không làm điều này đâu”

“Cậu nên biết rằng ngài sẽ phong tỏa toàn bộ tài khoản ngân hàng và thẻ tín dụng của cậu... cậu sẽ không được phép dùng điện thoại hoặc nhìn thấy bất kỳ ai khác từ gia đình họ Kim nếu cậu ta còn ở trong nhà của cậu”

“Tôi không quan tâm!”

“Vậy cứ chờ xem”

Một tiếng cúp máy lạnh lùng vang lên, tôi thở dài và bước trở lại phòng khách, Changmin vẫn ngồi đó, tôi mỉm cười với cậu ấy: “Em ổn chưa?”

“Nhờ anh... tất cả mọi thứ vẫn ổn”

Tôi mỉm cười: “Chào mừng em tới đây, Minnie”

Chúng tôi trò chuyện vui vẻ trong một vài giờ trước khi mọi người ra về, tôi nhìn Changmin: “Em vào phòng ngủ trước đi, anh làm bài tập xong rồi sẽ vào ngủ sau”

“Em ngủ ở sofa cũng được mà”

“Không được, em vào đi”

Changmin mỉm cười: “Chúc ngủ ngon hyung”

“Ngủ ngon nhé!”

Changmin bước vào phòng ngủ, còn tôi ngồi hoàn thành đồng bài tập về nhà của môn toán và sinh học cho đỡ nhàm chán... Khi vừa đặt lưng xuống giường và cố ngủ, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ. Tôi ngồi lên và do dự, bây giờ đã gần nửa đêm, người gõ cửa sẽ là ai được chứ? Chắc chắn không phải là Yunho, đó không phải cách anh ấy gõ cửa...

Tôi đứng lên, bước từ từ tới cửa và mở, không có ai đứng đó, có lẽ tôi đang mơ chẳng... Lúc đang định quay vào, tôi nhìn thấy một phong bao màu đỏ dưới đất, nhặt nó lên và mở ra xem, trong đó có một tờ giấy nhỏ: “Người yêu của cậu sẽ không đi học cùng cậu vào ngày mai nữa, nếu muốn biết bí mật bản thân về người yêu cậu, hãy tới công ty của gia đình họ Kim vào trưa mai và tìm anh trai cậu. Cậu sẽ được nhìn thấy chính mình!”

Tôi nhìn bức thư một lần nữa, ai là người viết nó nhỉ? Tôi xé tờ giấy và ném nó vào thùng rác trước khi đi ngủ, Yunnie không có bất kỳ bí mật gì, anh ấy sẽ không làm tổn thương tôi, nhưng tại sao anh ấy lại ở công ty của nhà họ Kim vào ngày mai chứ?

Tôi nhắm mắt lại và cố gắng ngủ, nhưng vẫn không thể. Những lời trong lá thư vẫn văng vẳng bên tai, giống như tôi đang bị họ săn đuổi hoặc một điều gì đó... Tôi mong trời sáng thật nhanh, sáng hôm sau tôi và Yunho sẽ tay trong tay tới trường để chứng minh rằng lời lẽ trong bức thư ngu ngốc kia chẳng có ý nghĩa gì cả.

Thời gian như ngừng lại, đồng hồ hầu như không di chuyển, và dù tôi cố gắng nhắm mắt ngủ một chút, nhưng vẫn không thể ... Cuối cùng trời cũng đã sáng, tôi đứng dậy vào phòng tắm. Cả đêm qua không ngủ, tôi thay quần áo nhanh chóng và đi ra ngoài, Changmin đã thức dậy, đang chờ tôi dùng phòng tắm xong...

Changmin mỉm cười: “Chúc buổi sáng tốt lành hyung!”

Tôi mỉm cười với cậu ấy: “Chào em!”

Cậu đi vào phòng tắm, còn tôi chuẩn bị sách vở, đột nhiên điện thoại reo, đó là Yunnie:

“Alo”

“Buổi sáng tốt lành, baby”

“Chào buổi sáng!”

“Jae à, anh xin lỗi nhưng hôm nay anh không thể tới trường được... Anh có một số công việc từ doanh nghiệp của gia đình cần phải lo, ok?”

Tôi đã bị đóng băng, bức thư ... đó là ... sự thật?

“Jae à, em đang nghe đó chứ?”

“Vâng, tất nhiên ạ”

“Cảm ơn em. baby”

“Um”

“OK, anh phải đi ngay, hẹn gặp em tối nay nhé”

“Oh, tạm biệt”

“Yêu em!”

“Em cũng yêu anh!”

Tôi gác máy, cảm thấy đôi chân mềm nhũn, ngồi trên ghế, tôi vẫn không tin những gì đã xảy ra ở đây, việc này nghĩa là sao? Tôi cần phải biết, tôi cần phải tìm ra sự thật! Tôi không thể như vậy... Tôi sẽ tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây...

Tôi cùng Changmin, Yoochun, Junsu tới trường, tôi nhìn họ: “Các cậu, hôm nay tôi cần phải làm một việc nên sẽ đến trễ”

“Mọi thứ vẫn ổn chứ hyung?” – Yoochun hỏi tôi.

“Anh không biết nữa... Anh phải kiểm tra lại vài thứ, anh đã bán chiếc nhẫn vàng rồi, nên em cứ đi học và trả tiền cho trường để Changmin được đi học lại”

“OK, gọi cho em nếu anh cần bất kỳ điều gì”

“Cảm ơn nhé!”

Tôi vội chạy đi, còn 4 tiếng nữa mới tới trưa, vì vậy, tôi tới trung tâm mua sắm và bắt đầu nhìn xung quanh. Đã khá lâu kể từ khi tôi đi mua sắm nhưng giờ thì không, chủ gia đình đã phong tỏa toàn bộ tài khoản ngân hàng và thẻ tín dụng của tôi, chẳng có cách nào để trả tiền khi mua bất kỳ thứ gì...

Tôi tiếp tục đi xung quanh cho đến buổi trưa, tôi đón taxi tới công ty của gia đình và bước vào, tất cả là cuộc sống của tôi, nhưng chưa bao giờ tôi tới đây nên qua gặp thư ký: “Tôi có thể gặp Kim Jin Ho ở đâu vậy?”

Cô nhìn tôi: “Anh có hẹn trước không ạ?”

“Không, nhưng tôi có việc quan trọng”

“Anh không thể gặp anh ấy nếu không hẹn trước”

Tôi thở dài và nhìn xung quanh, nghe một số nhân viên nói chuyện điện thoại rằng: “Tôi đang tới phòng họp ngay bây giờ, cậu Kim Jin Ho và trợ lý đang chờ nên tôi phải tới gấp...”

Thì ra, họ đang có mặt tại phòng họp!

Tôi nhớ có lần hyung nói rằng phòng họp ở tầng ba. Bước vào thang máy, tôi bấm nút để lên tầng số 3. Một phút sau, cửa thang máy mở ra, vừa bước ra ngoài, một cánh cửa lớn với một tấm bảng hiệu màu vàng: “Phòng Họp”

Vừa mở cửa bước vào, ngay lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, không thèm bận tâm, tôi nhìn xung quanh để tìm hyung – người đang ngồi phía dưới một tấm bảng lớn với người trợ lý bên cạnh, quanh bàn họp có khoảng 20 người khác...

Một trong những người trợ lý chính thức ngồi bên cạnh anh trai của tôi... là Yunnies??!!

18. Chương 18

Chapter 18: Không thấy nữa... Học sinh mới

Yunho là trợ lý của anh trai tôi sao? Vậy là, những gì trước đây anh nói với tôi đều là dối trá sao? Kể cả việc Yunho nói rằng anh yêu tôi cũng vậy sao? Cũng là nói dối sao? Vậy nghĩa là hyung đã nhờ Yunho chăm sóc tôi? Đây chính là bí mật của anh ấy sao? Tôi là công việc mà Yunho phải làm? Nhiệm vụ của anh là chăm sóc tôi như một đứa trẻ? Phải, đó là cảm giác của tôi lúc này!!!

Anh trai tôi đứng dậy ngay lập tức: “Jae, đó là...”

Tôi nhìn anh với ánh mắt giận dữ: “Em không muốn nghe gì nữa hết!”

Tôi quay lưng lại và bước ra khỏi phòng, tất cả mọi người dường như bị sốc về những gì vừa xảy ra... Tôi đã không khóc... Tôi không thể cho phép nước mắt mình rơi xuống... Tôi không yêu đâu nhưng lúc này tôi cảm thấy thật đau đớn...

Dường như có bàn tay ai đó nắm lấy tay tôi và kéo lại, đó là Yunho: “Jae à, làm ơn để anh giải thích được không... đừng hiểu lầm, anh cầu xin em đấy! Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu, anh thật sự yêu em!”

Tôi đẩy Yunho ra mà không nói lời nào, quay lại, tôi bước vào thang máy và đóng cửa trước khi anh kịp chạy theo. Xuống tầng trệt, tôi bước ra khỏi thang máy, chỉ muốn ra khỏi đây càng nhanh càng tốt...

Tôi thấy một cái bóng trên sàn nhà, ngay trước mặt tôi, nhìn lên, tôi thấy hyung đứng đó thở hổn hển: “Nói chuyện đi Jae, làm ơn...”

Không chờ đợi anh nói hết câu, tôi đi qua và nhanh chóng bước ra khỏi tòa nhà nhưng ngay lúc đó, tôi nhìn thấy người quản gia già của ngài chủ gia đình...

Ông bước tới gần tôi và cúi đầu: “Ông chủ cho cậu cơ hội thứ hai để lựa chọn”

Và ông xòe lòng bàn tay ra, để lộ ra chiếc nhẫn bạc nằm trong đó. Một phút sau, tôi nghe thấy sau lưng mình có tiếng nói: “Jae, hãy nghe anh nói đã”

Là Yunho, giờ đây tiếng nói đó cũng làm tôi cảm thấy đau khổ, nó như nhát dao nhọn đâm vào trái tim tôi một lần nữa...

Tôi nhìn người quản gia già và nhắm mắt lại, tình yêu chỉ đem lại đau đớn cho tôi và hạnh phúc thì ngày càng mong manh... Tình yêu đó chỉ là giả dối, hơn nữa tôi có thể dùng cơ hội này để giúp Changmin nếu tôi nhận chiếc nhẫn, tuy rằng tôi không thể có được hạnh phúc, nhưng ít nhất, Changmin sẽ...

Tôi mở mắt và cầm chiếc nhẫn từ lòng bàn tay của người quản gia, đeo nó vào ngón tay mình. Chiếc nhẫn vừa khít hoàn toàn với tay tôi, tôi nhìn người quản gia: “Tôi muốn nói chuyện với ông ấy!”

“Bây giờ ông chủ đang bận, và cậu nên đến trường học đi”

Ông bước ra khỏi tòa nhà, còn tôi đi ngay phía sau. Anh trai tôi và Yunho cố gắng chạy theo nhưng đã bị một vệ sĩ chặn lại: “Xin lỗi, anh không thể đi theo cậu ấy!”

Người quản gia đứng trước chiếc xe mới và hiện đại nhìn tôi: “Đây là quà của cậu chủ”

Tôi nhìn ông và chiếc xe, nó thật tuyệt vời, thật hoàn hảo... Người quản gia đưa chìa khóa cho tôi: “Hãy lái xe cẩn thận!”

Tôi mỉm cười và cúi đầu chào: “Cảm ơn!”

Tôi vào trong chiếc xe và bắt đầu lái đi, nhưng không đến trường, tôi lái xe về nhà và sắp xếp đồ đạc. Tôi đặt 2 túi xách vào xe lái tới ngân hàng, tôi bước vào, hỏi các nhân viên để kiểm tra việc tài khoản của tôi còn bị phong tỏa hay không, và thật may là mọi thứ đã hoạt động tốt...

Tiếp tục lái xe tới trường học, trên đường đi, tôi gọi cho người tài xế cũ và hẹn gặp anh ta tại cổng trường. Đưa thẻ tín dụng của mình cho người tài xế, tôi nói: “Mua giúp tôi một căn nhà đẹp ở gần đây trong 1 tiếng nữa, trong xe của tôi có 2 túi đồ, nhờ người giúp việc chuẩn bị mọi thứ giúp tôi, và bất cứ điều gì xảy ra đều phải giữ bí mật với anh trai và ba tôi!”

Người lái xe bối rối, nhưng anh gật đầu, cúi xuống cầm thẻ tín dụng cùng 2 túi đồ của tôi. Sau đó, tôi bước vào lớp đã thấy Yunho ngồi đó.

Tôi nhìn giáo viên: “Em phải tới gặp bác sĩ...”

“Không sao, anh trai của em đã xin phép nhà trường rồi”

Tôi cau mày bước vào, nhưng không tới chỗ ngồi của tôi mà sang ngồi cạnh Changmin – người đang ngồi một mình... Yoochun, Junsu và Changmin nhìn tôi với vẻ lo lắng nhưng tôi không muốn nói chuyện với bất cứ ai, cố gắng phớt lờ cái nhìn của họ để tập trung vào bài giảng.

Một vài phút sau, chúng tôi nghe một tiếng gõ cửa lớp. Khi cánh cửa vừa mở ra, một chàng trai mặc đồng phục học sinh giống chúng tôi bước vào, đưa một tờ giấy cho giáo viên. “Mình là Kim Kibum, mình vừa mới chuyển tới đây, hi vọng chúng ta sẽ là bạn bè”

Anh chàng mới đến ngồi bên cạnh Yunho, trông cậu ta rất quen nhưng tôi không thể nhớ được đã gặp ở nơi nào đó, hai giờ sau, buổi học kết thúc và điện thoại của tôi reo, đó là người tài xế gọi để nói với tôi địa chỉ nhà mới.

Tôi nhìn Changmin: “Changmin à, anh muốn em về nhà và dọn dẹp đồ... chúng ta sẽ chuyển nhà”

Changmin muốn nói điều gì đó, nhưng bắt gặp cái nhìn kỳ lạ từ tôi, cậu chỉ gật đầu: “Vâng”

Tôi bước ra khỏi lớp với Changmin và vào bãi đậu xe: “Trời ơi, nó thật tuyệt đấy!”

Tôi mỉm cười: “Cảm ơn, bây giờ vào trong thôi!”

Changmin gật đầu và bước vào xe, tôi vội lái xe đi nhanh khi nhìn thấy Yunho bước về phía tôi...

Khi chúng tôi về đến căn hộ, Changmin chạy đi dọn đồ trong vài phút, cậu nhìn tôi: “Hyung, hôm nay em phải đi làm”

Tôi gật đầu: “Anh sẽ đưa em đi”

Tôi lái xe tới ngôi nhà mới, đó là một căn nhà hai tầng với một khu vườn nhỏ và một hồ bơi. Tôi đậu xe ở sân trước và cùng Changmin bước ra khỏi xe, người tài xế nói rằng đã để chìa khóa trong hộp thư.

Chúng tôi bước vào, ngôi nhà thật sự lớn và rộng rãi. Một phòng bếp với các dụng cụ mới, phòng khách rộng với chiếc sofa màu trắng, một chiếc tivi lớn và một bàn ăn lớn dành cho 6 người. Phòng tắm màu xanh đáng yêu.

Tầng hai có phòng ngủ của tôi và hai phòng dành cho khách. Mỗi phòng có một phòng tắm và ban công riêng...

Changmin mở to miệng thành hình chữ O khi cậu nhìn quanh nhà: “Hyung, làm sao anh đủ tiền mua một căn nhà lớn và chiếc xe sag trọng như vậy?”

Tôi mỉm cười: “Nó là của bạn anh, nhưng cậu ấy ra nước ngoài nên cho anh sử dụng. Bây giờ thì xếp đồ của em đi, anh sẽ nấu bữa trưa, ăn xong sẽ đưa em đi làm”

Changmin gật đầu, chạy lên tầng hai để lựa chọn một căn phòng, tôi thở dài, đây không phải là những gì tôi mong muốn... tất cả những gì tôi muốn là một cuộc sống bình thường nhưng bây giờ tôi lại muốn xa lánh họ ... Tôi không quan tâm, dù là cuộc sống bình thường hoặc bất cứ điều gì khác, tôi sẽ không quay trở lại nhà ba và anh trai mình... Tôi không thể tha thứ cho họ vì đã gây ra quá nhiều tổn thương cho tôi ... Người anh trai mà tôi nghĩ luôn luôn giúp đỡ tôi đã gửi trợ lý của mình để giám sát tôi giả vờ yêu tôi... Khoan đã! Vào đêm hôm đó, khi tôi kể với anh trai mình rằng tôi yêu Yunho... Sáng hôm sau, Yunho tự đứng thú nhận tình cảm ... là vì hyung đã ép anh ấy? Hyung đã bắt anh ấy phải hành động như thể Yunho yêu tôi vậy...

Tôi cảm thấy như có thể chết ngay lập tức! Tôi thấy buồn nôn... Tôi chạy vào phòng tắm và cảm tưởng như đang nôn ra tất cả mọi thứ tôi đã ăn trong tuần vừa rồi...

Từ phòng tắm bước ra, tôi cảm thấy hơi chóng mặt. Không thể nấu ăn trong tình trạng như vậy, tôi lấy điện thoại gọi đồ ăn từ nhà hàng và ngồi xuống. Một lát sau, đồ ăn được mang đến, tôi và Changmin đều ngồi ăn trong im lặng.

Ăn xong, tôi lái xe chở Changmin tới nơi làm việc, nhìn xung quanh đường phố mà chẳng biết đi đâu... Lúc trước mỗi khi tôi cảm thấy buồn hoặc tức giận, tôi lại chạy tới phòng của anh trai và ngồi vào lòng, anh sẽ làm cho tôi một tách cacao nóng, nhưng lúc này... chính anh trai tôi lại là người làm tôi bị tổn thương, xấu hổ và giận dữ.

Đưa Changmin tới nơi làm việc, tôi quay xe lại đến thẳng nhà ông nội tôi. Nó đã bị bỏ không từ khi ông mất, trong vườn có một ngôi nhà trên cây mà chính tay ba đã làm cho tôi, đó là nơi mà tôi ở suốt cả mùa hè năm tôi lên 6 tuổi.

Tôi đi vào ngôi nhà trên cây và ngồi trong đó, hình ảnh của anh trai và tôi hiện ra rõ hơn bao giờ hết. Còn cả hình ảnh của mẹ – người tôi cần nhất trong lúc này. Bà đã chết lúc sinh ra tôi, chưa bao giờ tôi được nhìn thấy mẹ, mà chỉ được nhìn thấy bà qua những tấm ảnh, qua lời kể của ba và anh trai. Năm anh trai tôi lên 8 tuổi, mẹ tôi qua đời, bởi vậy anh đã có nhiều kỷ niệm với mẹ và tôi luôn ghen tị với anh vì điều đó.

Tôi ngồi bó gối, ôm lấy hai chân của mình, cuối cùng nước mắt đã rơi xuống, tôi khóc nức nở cho tới khi cảm thấy hai mắt nặng trĩu, cảm tưởng không thể mở mắt ra được...

TRONG GIẤC MƠ:

Tôi đang ở trong một căn phòng màu trắng, nền đất dưới sàn nhà thật mềm mại vuốt ve đôi chân trần của tôi. Tôi nhìn xuống, trông nó thật mềm mại và mịn trắng như một đám mây vậy.... Tôi đang ở đâu? Điều gì đã xảy ra với ngôi nhà trên cây rồi? Tôi đã chết sao?

Tôi nhìn xung quanh tìm kiếm xem còn ai khác không, nhưng dường như chỉ có một mình. Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy? Tôi sẽ gặp ba một lần nữa sao? Bạn bè của tôi thì sao? Và... anh ấy, dù anh là người làm tôi đau đớn nhất nhưng tôi vẫn không thể ngừng suy nghĩ về anh... Tôi sẽ được nhìn thấy đôi mắt màu nâu socola đó một lần nữa sao? Được nghe giọng nói của anh lần nữa sao? Liệu tôi...

Tôi bắt đầu cảm thấy lạnh, giống như cái lạnh trong trái tim đã dần dần lan rộng khắp cơ thể tôi. Tôi co ro run rẩy, nước mắt bắt đầu rơi, tôi cảm thấy như ngực mình đang bị đè bởi một tảng đá rất nặng.

Đột nhiên, trong tôi có một cảm giác ấm áp lạ lùng, vài giây sau, một vầng sáng màu trắng từ hư không xuất hiện ngay trước mặt tôi. Ánh sáng bắt đầu lan rộng ngày một lớn hơn, giúp tôi cảm thấy ấm dần lên và cái lạnh như đã bị xua đi đâu mất. Cảm giác nặng nề như bị đá chèn cũng biến mất, tôi đứng lên nhìn chăm chú vào quầng sáng đó, nó bắt đầu biến thành hình dạng giống con người, lát sau, một người trông rất thân quen nhìn tôi với đôi mắt đầu yêu thương.

Tôi không thể tin vào mắt mình: “Mẹ?”

19. Chương 19

Chapter 19: Thời gian có thể chữa lành vết thương

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt mẹ, rồi lại gần chạm vào má của bà, cảm thấy thật mềm mại và ấm áp. Tôi mỉm cười, chạy lại phía mẹ và ôm chầm lấy. Mẹ ôm tôi, khẽ xoa lưng: “Không sao đâu con, đã có mẹ ở đây rồi”

Tôi nhìn mẹ gật đầu: “Nhưng phải làm sao ạ?”

“Đó là giấc mơ của con, mẹ sẽ luôn có mặt khi con cần”

Chúng tôi cùng ngồi trên một đám mây mềm mại, tay tôi nắm tay mẹ thật chặt như sợ bà sẽ biến mất. Mẹ nhìn tôi và mỉm cười: “Chuyện gì đã xảy ra với con thế? Tại sao con lại khóc nhiều như vậy?”

“Hyung... Con nghĩ rằng anh ấy đã giúp đỡ con, nhưng... anh ấy... anh ấy đã gửi Yunho tới để giám sát con... rồi sau đó, khi con nói rằng con yêu Yunho, hyung đã bảo Yunho nói rằng anh ấy cũng yêu con... họ đã nói dối con! Và bây giờ người chủ gia đình đã bắt con hứa sẽ không bao giờ được yêu ai hoặc gặp lại Yunho... con đau lòng quá mẹ ạ!”

Tôi bắt đầu khóc và ôm chầm lấy mẹ: “Anh trai chỉ lo lắng cho con thôi... anh ấy sẽ không bao giờ làm con bị tổn thương đâu, đó là bởi anh sợ mất con đó thôi... đó là tất cả con à”

“Nhưng anh ấy đã làm con tổn thương”

“Mẹ biết... chỉ có thời gian mới chữa lành vết thương của con. Con sẽ sớm ổn thôi”

“Phải làm thế nào ạ?”

“Mẹ biết mọi chuyện sẽ kết thúc mà, vì thế đừng lo lắng mà cứ tin tưởng vào trái tim của con, nhé?”

Tôi gật đầu.

Mẹ cười và hôn lên trán tôi: “Mẹ phải đi đây!”

“Không... không... hãy ở lại với con”

“Đừng lo lắng, con yêu. Nếu cần mẹ thì con cứ nhắm mắt lại, mẹ sẽ ở bên con”

Một lúc sau, mẹ từ từ biến mất. Căn phòng màu trắng chìm dần vào bóng tối, đám mây trắng cũng dần mất đi, tôi cảm thấy mình rơi xuống từ một nơi rất cao...

KẾT THÚC GIÁC MƠ

Tôi mở mắt nhìn xung quanh, không khỏi ngỡ ngàng. Tôi đã trở lại ngôi nhà trên cây, bên cạnh là một tách trà ấm, ba tôi đang ngồi bên cạnh.

“Cuối cùng con cũng tỉnh rồi”

Tôi không nói gì, cầm tách trà trên tay và nhìn vào nó.

“Jin Ho đã nói tất cả mọi thứ, vì thế ba đã trở về ngay lập tức”

Tôi vẫn không nói gì.

“Jae à, Jin Ho không phải đã làm tổn thương con đâu”

Cuối cùng tôi bèn lên tiếng: “Nhưng anh ấy đã làm... cả 2 người họ”

Ba ôm chăm lấy tôi, để tôi nhìn lên đùi ông và nhìn tôi: “Jae à, hãy về nhà với ba nào”

“Không, có anh ấy ở đó”

“Anh con đang rất lo lắng, hyung của con chưa bao giờ khóc kể cả khi các con qua đời. Chưa bao giờ Jin Ho rơi nước mắt, nhưng khi anh con nói với ba về chuyện đã xảy ra, Jin Ho đã khóc!”

Tôi nhìn ba. Anh ấy đã khóc sao?

Tôi nhìn xuống: “Con vừa mơ thấy mẹ”

“Thật sao?”

Tôi gật đầu: “Mẹ ôm lấy con và nói rằng, thời gian sẽ chữa lành vết thương lòng của con”

Ba mỉm cười: “Có vẻ như mẹ con đã nói điều gì đó?”

Tôi khẽ cười: “Mẹ rất ấm áp”

Ba cười.

“Vì vậy con muốn xa hyung và anh ấy một thời gian”

“Được, vậy con sẽ sống ở đâu?”

“Con đã mua một ngôi nhà gần trường học, con đang sống cùng một người bạn học”

“Cho ba biết địa chỉ được không?”

“Nhưng ba đừng nói với họ nhé?”

Ba cười: “Được rồi... ba sẽ không nói đâu”

Tôi nhìn ba: “Ba à... ba biết gì về người chủ gia đình không?”

“Tại sao con hỏi vậy?”

“Con muốn biết!”

“Không ai biết điều này, ông ấy chỉ nói với ba bởi ông ấy tin tưởng ba, nhưng giờ ba sẽ cho con biết. Ông ấy là một người anh em họ của ba, ông đã được ông nội con chọn làm chủ gia đình này, nhưng một vài năm trước đây, đột nhiên ông ấy lại che giấu khuôn mặt của mình... Không ai biết lý do tại sao, thậm chí không tiết lộ khuôn mặt thật kể cả khi nói chuyện, ông luôn luôn giấu mặt sau bức màn đen và mọi chuyện được truyền đạt qua người quản gia”

Tôi nhìn ba: “Như vậy nghĩa là ông ấy bằng tuổi ba sao?”

Ba tôi gật đầu: “Hơn ba 2 tuổi”

“Ba à, có biểu tượng gì đó cho những người chủ gia đình phải không? Trừ con dấu ra.”

“Có, đó là 1 chiếc nhẫn bạc với thiết kế rất độc đáo, trên đó có hình thanh kiếm, xung quanh thanh kiếm có một bông hoa và một con cú”

Tôi nhìn ba: “Tại sao lại là một con cú ạ?”

“Thanh gươm là biểu tượng cho sự ngay thẳng, người chủ gia đình phải thẳng thắn để bảo vệ mình và các thành viên trong gia đình. Hoa là biểu tượng của sự dịu dàng và chu đáo, người chủ gia đình phải có một trái tim nhân hậu và giúp đỡ tất cả những người cần ông và không bao giờ dùng quyền lực vào lợi ích riêng hoặc làm tổn thương người vô tội, còn con cú là tượng trưng cho sự khôn ngoan, người chủ phải khôn ngoan và thông minh, được đào tạo để có thể lãnh đạo được cả công ty nữa”

Tôi gật đầu: “Như vậy là phải khôn ngoan, mạnh mẽ và dịu dàng”

Ba cười: “Đúng là như vậy... bây giờ ba phải đi rồi”

Ba nhìn tôi: “Chúng ta sẽ đi cùng nhau, con có thể nấu bữa tối không?”

Tôi gật đầu, ba nắm tay tôi, cùng vào xe và lái tới nhà tôi.

Khi chúng tôi bước vào, tôi không nhìn thấy Changmin, có lẽ cậu ấy vẫn đang ở nơi làm việc. Ba bước vào và nhìn tôi: “Jae à, con nói là con đã mua một căn nhà mà?”

Tôi gật đầu.

“Đây là nhà của Jin Ho”

“Làm thế nào đây chứ?” Ôi, tên lái xe chết tiệt. Con nói với cậu ta tìm mua giúp con một căn nhà, vậy mà...”

“Oh, đừng giận anh con, nó yêu con rất nhiều đó. Chắc Jin Ho đã nhờ cậu ta đưa căn nhà này cho con”

“Được, vậy con sẽ chuyển ra ngoài”

Ba ngồi xuống: “Vào đây và ngồi xuống đi!”

Tôi ngồi xuống.

“Jae à... Jin Ho thực sự thấy có lỗi về những gì đã làm, ba biết con đang bị tổn thương và con cần thời gian và chỉ cần ở lại đây thôi, ít nhất ba biết rằng con được an toàn khi ở đây...”

Tôi bấu môi: “Nhưng...”

“Jae!”

“Vâng, nhưng họ không được phép tới đây”

Ba gật đầu: “Ba sẽ đảm bảo điều đó cho con”

Sau khi ăn tối, ba về. Tôi ngồi trong phòng khách đợi Changmin, nhưng cũng đã là nửa đêm, tôi mệt mỏi và ngủ thiếp đi trên ghế sofa...

Tôi cảm thấy một bàn tay mềm lại lay vai mình, mở mắt ra, tôi nhìn thấy Changmin: “Oh, em về rồi hả?”

“3 giờ sáng rồi, em đã đi thăm mẹ một chút sau giờ làm, anh ngủ hả, đáng lẽ em không nên đánh thức anh”

Tôi gật đầu, nhìn Changmin, trông cậu ấy thật mệt mỏi, chỉ ngủ được 4 tiếng để dậy đi làm lúc 7 giờ sáng. Có thể không đi... Tôi không thể để nó xảy ra, tôi sẽ nói chuyện với người chủ gia đình và yêu cầu ông ta làm gì đó.

Tôi đi vào phòng ngủ và tắm thật nhanh, mặc quần áo khi đi ra đã thấy Changmin ngủ trong phòng khách, tôi vào bếp, làm bánh mỳ và nhanh chóng đưa cho Changmin: “Ăn sáng đi”

Changmin mỉm cười và gật đầu: “Cảm ơn hyung”

Chúng tôi đi bộ tới trường và bước vào lớp, Yunho đã ngồi đó với đôi mắt sưng đỏ, anh đã khóc ư?

Tôi nhìn Yunho, sau đó bước về phía Yoochun và Junsu: “Chào buổi sáng”

Họ nhìn tôi, Junsu trông hơi giận dữ trong khi Yoochun mỉm cười: “Chào buổi sáng hyung, em có thể nói chuyện với anh được không?”

Tôi gật đầu và chúng tôi bước ra khỏi lớp, Yoochun nhìn tôi: “Hyung, chuyện gì đang xảy ra giữa anh và Yunho hyung vậy? Tại sao anh và Changmin chuyển nhà đột ngột như vậy? Và anh đang đối xử lạnh nhạt với anh ấy nữa... chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Anh ấy là một kẻ ngu ngốc”

20. Chương 20

Chapter 20: Người chủ gia đình

“Đêm qua Yunho say rượu, em đã tới quán bar đón anh ấy về...Anh ấy vừa uống rượu vừa khóc đấy... chuyện gì đã xảy ra vậy hyung?”

“Hyung của anh đã gửi anh ấy đến để giám sát anh, những điều Yunho làm chỉ là giả tạo thôi”

Yoochun mở to mắt nhìn tôi: “Anh chắc chắn chứ?”

Tôi gật đầu: “Yunho là trợ lý của anh trai anh”

Yoochun thở dài và ôm chầm lấy tôi: “Em rất xin lỗi!”

Tôi mỉm cười: “không sao ... một điều đau khổ nhưng tôi sẽ nhận được nó cuối cùng “Không sao... dù rất đau lòng, nhưng anh sẽ vượt qua nó thôi”

Yoochun gật đầu: “Em sẽ luôn bên cạnh anh, hãy gọi cho em nếu anh cần”

“Cảm ơn...” – nói xong, tôi và Yoochun cùng quay lại lớp, tôi đi tới toilet trước khi vào lớp.

Tôi bước vào và rửa mặt để bình tĩnh lại, bất chợt nhìn xuống tay mình, tôi thấy chiếc nhẫn bạc, tại sao tôi lại phải đeo nó chứ? Tâm trí tôi chưa bao giờ nghĩ đến những yêu cầu của người chủ gia đình cả.

Tôi va vào một ai đó và ngã xuống sàn, tôi ngước lên, đó là Kibum – anh chàng mới chuyển tới lớp học. Cậu ấy đang nhặt những giấy tờ rơi đầy trên sàn vì va phải tôi.

“Omo, xin lỗi, tôi không để ý, để tôi nhặt giúp cậu”

“Ồ, không sao đâu”

Tôi bắt đầu ngồi xuống giúp cậu nhặt các giấy tờ còn vương vãi. Khi còn một vài tờ cuối cùng, cả hai chúng tôi cùng cầm vào chúng, tôi nhìn vào bàn tay của cậu ấy, hai mắt mở to vì quá sốc!

Ngón tay của cậu ấy cũng đeo nó... giống như ba đã nói với tôi về chiếc nhẫn bạc với một thanh kiếm, bông hoa hồng và một con cú!

Tôi nhìn cậu ta: “... Cậu là... chủ gia đình họ Kim sao?”

Kibum mở to mắt ngạc nhiên, trông giống như đang cố gắng che giấu điều gì đó.

“Cậu đang đeo chiếc nhẫn của ông ấy!”

“Cái đó hả? Tôi đã mua nó ở chợ”

“Nói dối... trên thế giới chỉ có duy nhất 1 cái thôi và nó là của người chủ gia đình”

Kibum thở dài: “Phải làm sao đây?... Thôi được rồi, chúng ta nói chuyện ở nơi khác nhé!”

Tôi gật đầu, cùng nhau đi tới bãi đậu xe. Chúng tôi bước vào xe của tôi và lái xe đi, tôi nhìn cậu ta: “Đi đâu đây?”

Kibum thở dài: “Đến trung tâm thương mại đi, chúng ta có thể uống chút gì đó, mua sắm một chút, tôi biết là cậu thích nó mà”

Tôi gật đầu, lái xe đến trung tâm thương mại, chúng tôi vào một shop café và gọi 2 ly, tôi nhìn cậu ta: “Nhưng ba tôi đã nói rằng người chủ gia đình còn lớn tuổi hơn ông ấy cơ mà?”

“Đúng vậy!”

“Sao cơ?”

“Cha tôi là chủ gia đình, ông đã bí mật kết hôn với mẹ tôi và cả gia đình tôi sống ở London. Ông tới thăm mẹ con tôi mỗi tháng 1 lần và ở lại 1 tuần. Mẹ tôi đã qua đời cách đây 5 năm, nhưng tôi vẫn sống một mình tại London, cha tôi vẫn tới thăm như thường lệ. Nhưng cách đây 3 năm khi ở London, ông đã bị giết chết! Khi sắp qua đời, ông đã đưa cho tôi chiếc nhẫn này và bảo tôi quay lại Hàn Quốc để tiếp quản vị trí của

ông... Vì vậy, tôi đã tới đây, nhưng làm ơn hãy giữ bí mật chuyện cha tôi đã qua đời, không ai biết ngoại trừ người quản gia, ông ấy đã giúp tôi giữ bí mật điều này!”

“Nhưng tại sao phải như vậy?”

“Tôi muốn thực hiện tâm nguyện cuối cùng của cha tôi, tôi biết mình sẽ không thể có cuộc sống bình thường nếu mọi người biết rằng tôi là chủ gia đình nên tôi phải giữ bí mật!”

“Bởi vậy... nên cậu mới giúp tôi?”

Kibum gật đầu: “Tôi thích cá tính của cậu, cậu không phải là một chàng trai hư hỏng, cậu muốn sống một cuộc sống bình thường, giống như tôi vậy, nên tôi muốn giúp cậu và bảo vệ cậu khỏi những tổn thương”

“Cậu đã gửi cho tôi chiếc phong bì về Yunho đó sao?”

Kibum gật đầu: “Tôi muốn cậu biết sự thật ngay bây giờ trước khi cậu yêu anh ấy quá nhiều và tổn thương nhiều hơn, đó là lý do tại sao tôi đã cố gắng đưa chiếc nhẫn cho cậu, vì cậu không nhận nó nên tôi không có sự lựa chọn nào khác”

“Nhưng tại sao chứ?”

“vì tôi biết cảm giác đó thế nào?”

“Sao cơ?”

“Khi còn ở London, tôi yêu một chàng trai tên là Choi Siwan. Tôi đã yêu anh ấy bằng tất cả trái tim và làm mọi việc mà anh yêu cầu, nhưng cuối cùng tôi phát hiện ra mọi thứ chỉ là lừa dối, anh ta đã yêu tôi chỉ để cha tôi giúp đỡ cho công ty của gia đình mình, và anh ta không hề yêu tôi. Anh ta đã lợi dụng tôi, nên khi cha tôi không chấp nhận giúp đỡ công ty của gia đình hắn... hắn... hắn đã giết cha tôi. Tôi rất đau đớn, cảm thấy có lỗi nên đã khóc rất nhiều đến mức không thể ngủ nổi.... Nên khi tôi phát hiện sự thật về Yunho, tôi không muốn cậu cũng rơi vào địa ngục như tôi, nên muốn cảnh báo cậu trước khi quá muộn”

Tôi nhìn xuống: “Nó đã quá muộn rồi!”

“Tôi xin lỗi!”

Tôi nhìn Kibum và mỉm cười: “Đó không phải lỗi của cậu... là do anh ấy và hyung đã làm tổn thương tôi”

Kibum khẽ cười.

“Nhưng mà... còn chuyện về Shim Changmin? Chủ gia đình rất thông minh và hiền từ, nhưng thật không công bằng khi bắt Changmin phải trả giá cho những lỗi lầm của cha mình!”

“Tôi yêu Changmin!”

“Sao cơ?”

“Tôi đã yêu cậu ấy từ cái nhìn đầu tiên, nhưng tôi có cảm giác rằng mình sẽ bị tổn thương lần nữa nếu yêu thêm lần nữa, nên tôi đã thử cậu ấy!”

“Nhưng cậu ấy cũng đang rất đau lòng... mẹ của Changmin đang hôn mê, và cậu ấy phải làm việc hơn 10 tiếng/ngày để trả nợ”

“Tôi biết, nhưng đừng lo lắng, tôi đã nhờ bác sĩ giỏi nhất Hàn Quốc tới chăm sóc mẹ cậu ấy, tôi cần thử cậu ấy nhiều hơn một chút, trước khi... tôi cũng muốn cậu ấy thử rơi vào trường hợp khó khăn như tôi”

“Tôi có thể giúp cậu việc đó”

“Thật sao?”

“Chắc chắn rồi, nhưng trước tiên phải làm gì đó với công việc của cậu ấy... hai bàn tay của Changmin trải xước hết rồi và tôi chắc rằng cậu ấy sẽ sớm gục ngã thôi”

“Hmm... để cho cậu ấy làm việc trong một công ty thì sao?”

“Làm thế nào chứ?”

“Cậu sẽ là đại diện của tôi trong công ty, còn Changmin sẽ là thư ký của cậu hoặc gì đó”

“Nhưng...”

“Theo cách đó cậu có thể giúp tôi và chính cậu nữa đó!”

“Như thế nào?”

“Cậu có thể tìm hiểu xem anh ta có thật sự yêu cậu hay không”

Tôi thở dài: “Được, nhưng tôi chỉ làm việc sau giờ học thôi”

“Được thôi”

Tôi nhìn Kibum: “Nhưng còn chiếc nhẫn...”

“Oh, nó sẽ chứng minh cậu là đại diện của tôi!”

“Nhưng nếu tôi đeo nó, tôi không thể yêu bất kỳ người đàn ông nào!”

“Tôi sẽ thay đổi quy tắc đó, nếu Yunho chứng minh rằng anh ta yêu cậu!”

Tôi gật đầu và mỉm cười.

“Nhưng tôi yêu cầu cậu giữ bí mật”

“Chắc chắn rồi, giờ thì đi mua sắm nào...”

Kibum gật đầu, trả tiền những món đồ đã mua. Chúng tôi cùng nhau mua sắm và trò chuyện, anh đã nói với tôi tất cả mọi thứ về cuộc họp hôm nay và hội đồng quản trị của công ty. Kibum là một chàng trai tốt, anh cứ liên tục hỏi tôi về những sở thích của Changmin, và tôi có cảm giác rằng Kibum thật sự yêu Changmin bởi đôi mắt anh sáng rực lên khi chúng tôi nói đến cậu ấy, nó tràn đầy tình yêu và sự đam mê.

3 giờ chiều, chúng tôi rời khỏi trung tâm mua sắm và tới trường, tôi đã đón Changmin trước khi nhận công việc mới, mặc một bộ đồ màu trắng vừa mua tại trung tâm. Khi chúng tôi đến trường, Kibum đưa cho tôi một mảnh giấy trước khi rời khỏi xe: “Gặp cha của cậu trước khi đến cuộc họp!”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn nhé!”

Kibum mỉm cười và bước đi khi tôi nhìn thấy Changmin, Yoochun và Yunsu chạy tới, Changmin nhìn tôi: “hyung đã ở đâu vậy? Em rất lo lắng cho anh!”

Tôi mỉm cười: “Xin lỗi, nhưng anh có một chuyện quan trọng tại công ty ngay bây giờ hoặc em sẽ bị trễ khi đến nơi làm việc mới”

“Hả?”

“Oh, đi nào, anh sẽ nói với em sau!”

Changmin bước vào xe và tôi nhanh chóng lái tới công ty: “Anh đã có một công việc mới tại công ty của nhà họ Kim và em sẽ là thư ký của anh, chúng ta sẽ làm việc 4 tiếng sau giờ học và anh sẽ chia tiền lương cho em”

“Nhưng điều đó không công bằng!”

“Đừng nói gì cả, cứ làm thế đi”

“Nhưng...”

“Em mà còn nói thêm từ nào nữa là nhịn bữa tối nay đó!”

Changmin mỉm cười: “Cảm ơn hyung”

“Min à, chào đón em”

21. Chương 21

Chapter 21: Hoạt động bắt đầu, phần 1: Cuộc gặp gỡ

Chúng tôi cùng đến công ty và tôi có thể cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn trước, tôi đã thấy lo lắng biết sẽ phải đối mặt với anh ấy và hyung của tôi, tôi đã muốn tha thứ cho anh và ôm anh... Tôi muốn Yunho nói rằng anh ấy yêu tôi và chỉ có tôi, rằng mọi thứ không phải chỉ là giả ... nhưng niềm tin ngu ngốc của tôi đã thức tỉnh...

Tôi đậu xe và bước vào, đi thẳng vào thang máy cùng Changmin, khi cánh cửa đóng kín, tôi nhấn nút số 3 và đợi một phút trước khi cánh cửa mở ra một lần nữa. Tôi đi ra ngoài, đến gần bàn thư ký: “Văn phòng đại diện của chủ gia đình ở đâu vậy?”

Người phụ nữ ấy nhìn tôi: “Sao cơ ạ?”

Tôi chỉ cho cô thấy chiếc nhẫn của mình, ngay lập tức cô đứng lên: “Ôi, tôi rất xin lỗi ngài... Văn phòng của Mr.Kim và anh Jin Ho ở tầng 5 ạ!”

Tôi nhìn Changmin: “Lên đó rồi chờ anh nhé!”

Changmin gật đầu, bước vào thang máy. Tôi thở dài, mở cửa và bước vào một phòng họp lớn.

Ngay lập tức, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi: anh trai tôi, Yunho và ba tôi đứng lên cùng một lúc. Hyung tôi lên tiếng: “Jae à...”

Không chờ hyung nói xong, tôi đi về phía ba, cố ý để mọi người nhìn thấy tờ giấy và chiếc nhẫn trên tay tôi. Lúc đầu trông ba có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại thở dài: “Rất tốt, nếu đó là mong muốn của con... ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh ba đi, chúng ta bắt đầu thôi”

Mọi người đều tôi bằng ánh mắt kỳ quặc, nhưng ba nhanh chóng thông báo tới họ “Đây là con trai út của tôi – Kim Jaejoong, từ giờ cậu ấy sẽ là đại diện cho người chủ gia đình kể từ bây giờ”

Tôi nhìn xung quanh để xem cú sốc trên khuôn mặt của mọi người, đặc biệt là hyung và Yunho. Tôi phớt lờ họ và ngồi xuống, nhìn thấy nỗi buồn trong mắt họ, nhưng tôi phải lạnh lùng, chính tay tôi phải bóp nghẹt trái tim tội nghiệp của họ... Tôi sẽ không bao giờ dễ dàng tha thứ cho họ và như Kibum nói, rằng tôi phải chắc chắn rằng Yunho yêu tôi trước khi tôi cho anh ấy một cơ hội thứ hai. Tôi nhìn vào tập tài liệu trước mặt và mở nó ra, đó là các thông tin cơ bản về cuộc họp mà Kibum đã nói với tôi.

Tôi đã nhìn vào các giấy tờ, bên tai nghe thấy những tiếng nói xung quanh: “Nhưng cậu ta vẫn còn quá trẻ, cũng không biết gì về cách hoạt động công ty cả”

Tôi nhìn vào anh chàng người vừa nói vừa tự mãn cười, Kibum đã cảnh báo tôi về anh ta và nói những gì phải làm nếu anh ta gây khó khăn. Tôi nhìn anh ta: “Ồ, ông Lee, những người chủ gia đình đã nói với tôi tất cả về ông, ngôi nhà trên bãi biển ở đảo Jeju thì tính sao nhỉ?”

Lão ta mở rộng đôi mắt của mình :“Tôi không biết cậu đang nói về cái gì, chàng trai trẻ?”

Tôi mỉm cười: “Còn các tình nhân của ông thì sao? Vẫn chưa bị vợ con ông phát hiện chứ hả?”

Khuôn mặt của lão hoàn toàn chuyển sang màu đỏ, lão cúi mặt: “Xin bắt đầu cuộc họp đi ạ!”

“Chắc chắn rồi...”

Yunho đứng lên: “Ý tưởng quan trọng là...”

“Tôi biết tất cả các ý tưởng và sự thỏa thuận rồi, nhưng chưa phải lúc nói về điều đó, tôi không có nhiều thời gian để lãng phí đâu!”

Yunho nhìn tôi với sự tổn thương trong đôi mắt, anh gật đầu: “Điều thỏa thuận cuối cùng của hôm nay đã sẵn sàng, chúng ta cần chủ gia đình chấp thuận trước khi chúng tôi gửi lời đề nghị của tới các công ty bên Trung Quốc...”

Tôi nhìn các giấy tờ, nhớ lại những gì Kibum nói trong khi mua sắm, cậu nói hãy trêu chọc Yunho một chút và gây cho anh ta chút tổn thương... điều đó sẽ chắc chắn rằng anh không bao giờ làm cho tôi đau khổ lần

nữa! Và tôi quyết định làm như vậy, dù biết tôi cũng sẽ bị tổn thương rất nhiều. Tôi chỉ muốn Yunho cũng có cảm giác giống như tôi!

Tôi nhìn Yunho: “Anh đã chuẩn bị hợp đồng này sao?”

“Là tôi và anh Jin Ho”

“Những người chủ gia đình lại không thích nó! Ông nói rằng nó là bản hợp đồng tồi tệ nhất mà ông ấy từng thấy ... hãy sửa lại tất cả vào ngày mai”

“Cái gì? Chúng ta không thể thay đổi toàn bộ một bản hợp đồng như thế này trong một ngày!” – anh trai tôi nói.

Tôi nhìn anh: “Tốt thôi, tôi sẽ cho người khác làm điều đó, anh sẽ được mời ra khỏi dự án này”

Hyung nhìn tôi với đôi mắt giận dữ: “chúng tôi đã làm việc và đàm phán với đại diện công ty bên Trung Quốc trong hơn một tháng với bản hợp đồng này và bây giờ em nói rằng sẽ loại anh khỏi dự án sao?”

Tôi nhìn ba: “Có rất nhiều lỗi ở đoạn cuối”

Ba nhìn tôi: “Con nói vậy là sao?”

“Bản hợp đồng về chuyện chúng ta mua các nhà máy mới bao gồm cả kho, một số thứ khác như quán ăn tự phục vụ cho người lao động, phòng tắm công cộng với chi phí vận chuyển từ Trung Quốc sang Hàn Quốc trong 3 năm đầu. Tất cả điều này không có trong bản hợp đồng được gửi cho người chủ gia đình”

Hyung nhìn tôi: “Sao cơ? Tất cả những điều này đều có trên hợp đồng rồi!”

Tôi thở dài, gọi cho Changmin.

“Anh hả?”

“Có một tập tài liệu màu đỏ trên bàn làm việc của anh, em có thể mang nó đến phòng họp được không?”

“Vâng, em sẽ mang đến đó ngay!”

“Không, chỉ cần mang ra đưa cho thư ký và cô ấy sẽ mang nó đến cho anh!”

“OK mà anh!”

“Cảm ơn, tạm biệt em!”

Tôi gác máy và nhìn hyung: “Chúng ta sẽ thấy nó sau vài phút nữa”

Hyung chỉ nhìn tôi với đôi mắt giận dữ và buồn bã, tôi có thể hiểu lý do tại sao tôi, đã nhiều lần tôi thấy anh làm việc với bản hợp đồng ở nhà và anh ấy thực sự đã dành rất nhiều thời gian để đạt đến thỏa thuận tốt nhất. Để anh nổi giận và làm tổn thương khi tôi nói rằng người chủ gia đình không thích ý tưởng của anh.

Sau tiếng gõ cửa, một người phụ nữ bước vào, cô cúi chào và đưa cho tôi tập tài liệu trước khi đi ra ngoài và đóng cửa.

Tôi đưa tập tài liệu cho ba: “Hãy ọi người cùng xem ạ!”

Ba đưa tập tài liệu cho hyung, anh mở ra xem và nhìn tôi một lần nữa: “Không phải bản hợp đồng này!”

Tôi nhìn anh: “Nó là một trong những thứ anh đã gửi cho người chủ gia đình vào ngày hôm qua”

Hyung thở dài: “Tôi xin lỗi, có sự nhầm lẫn ... đó là một dự án khác”

Tôi nhìn ba và nói vài điều thì điện thoại di động của tôi bắt đầu đổ chuông, dù không rõ người gọi là ai nhưng tôi vẫn trả lời:

“Alo?”

“Là tôi đây...”

“À...”

Đó là Kibum nhưng tôi không muốn nói lớn.

“Bạn có thể kết thúc cuộc họp nhanh chóng và về nhà gặp tôi được không?”

“Chắc chắn rồi, tôi sẽ về ngay

“Đi cùng Changmin nhé?”

“Nếu cậu muốn...”

“Cảm ơn nhé!”

Tôi gác máy và nhìn hyung: “Hãy làm lại cho tôi một bản hợp đồng khác... giờ tôi phải đi gặp chủ gia đình rồi!”

Ba nhìn tôi: “Ba muốn nói chuyện riêng với con.”

Tôi gật đầu: “Vâng, cuộc họp kết thúc tại đây thôi”

Tất cả mọi người rời khỏi phòng, Yunho nhìn tôi và định nói điều gì đó, nhưng tôi nhanh chóng ngắt lời: “Mau đi đi!”

Anh ta nhìn xuống và đi ra khỏi phòng, trong khi hyung tới cầm theo những tập tài liệu, ba nhìn tôi: “Jae, chuyện gì đang xảy ra với con thế?”

“Người chủ gia đình chọn con đại diện... vì vậy con không thể từ chối”

“Không, ba không định nói vậy... tại sao con lại làm vậy với hyung, con rõ hyung con đã khó khăn thế nào để làm việc với dự án này, hôm qua anh con gửi nhầm tài nó đã không tập trung, nó đã khóc vì con không chịu nói chuyện với nó!”

Tôi nhìn xuống khi cánh cửa mở ra và hyung đưa cho tôi tập tài liệu: “Jae à, anh ...”

“Không phải bây giờ... cho em một chút thời gian nữa đi”

Hyung gật đầu trong khi tôi ôm tạm biệt ba rồi bước ra khỏi phòng, tôi tới văn phòng mới của mình, thấy Changmin đã dọn dẹp sạch sẽ, chuẩn bị mọi thứ và đang ngồi sau bàn làm việc nhỏ bên ngoài văn phòng, tôi mỉm cười: “Em thích công việc mới của mình chứ?”

“Nó rất tuyệt... Em vẫn còn thời gian để hoàn thành đồng bài tập về nhà sắp xếp các tài liệu anh cần còn dọn dẹp sạch văn phòng của anh nữa. Các nhân viên khác cũng rất tốt, cả bữa trưa miễn phí nữa!”

Tôi mỉm cười: “Anh mừng vì em thích công việc này, anh sẽ đưa em về nhà trước khi anh tới một cuộc họp khác”

Changmin gật đầu: “Anh làm thế nào mà có được công việc này thế?”

“Giám đốc công ty quen biết với anh trai của anh, họ nói sẽ cho phép tuyển thêm ba thanh thiếu niên làm việc với họ trong năm nay nên và anh đã hỏi hyung để xin một công việc. Vậy nên anh nghĩ rằng anh có thể làm cho em làm thư ký của anh, em sẽ có một công việc tốt hơn. Bây giờ không cần làm việc nữa, em có thể về nghỉ ngơi được rồi đó.”

Changmin gật đầu, chúng tôi bước ra khỏi công ty cùng nhau. Yunho và anh trai tôi đang cùng ba nói chuyện với một người đàn ông khác, nhưng quả thật tôi đã không quan tâm đến việc đó lắm, Changmin nhìn họ: “Omo, Yunho hyung cũng làm việc ở đây sao?”

“Ừ, anh ấy cũng làm việc ở đây... nhưng giờ không phải lúc nói chuyện với anh ấy, chúng ta đang vội!”

Changmin gật đầu, chúng tôi đi bộ tới bãi đậu xe, ba tôi và những người khác cũng đang đứng ngay phía sau, tôi thấy vị quản gia già đứng đợi bên cạnh một chiếc limo. Ông cúi chào khi nhìn thấy tôi, Yunho, anh trai, ba tôi và người đàn ông lạ mặt ấy nhìn tôi, tôi thở dài: “Làm ơn đưa Changmin về nhà, tôi sẽ tự lái xe đi gặp cậu ấy!”

Người quản gia già gật đầu: “Cứ làm như cậu muốn đi!”

Tôi nhìn Changmin: “Quản gia sẽ đưa em về nhà... Anh sẽ mua bữa tối lúc về, đừng lo lắng, ok?”

Changmin gật đầu và bước vào chiếc limo, người quản gia thì thào vào tai tôi: “Đừng hành động kỳ lạ nhé cậu chủ... đừng để cậu ấy chờ lâu”

Tôi nhìn ông: “Cái gì? Tại sao? Chúng tôi gặp nhau cả ngày và cậu ấy ổn mà!”

Vị quản gia lắc đầu trước khi ông vào chiếc xe limo lái đi, tôi cũng chạy vào xe của mình và nhanh chóng rời khỏi.

22. Chương 22

Chapter 22: Hoạt động bắt đầu, phần 2: Nói thật hay thách thức?

Tôi bước vào phòng, nhìn xung quanh để tìm Kibum, cậu ta đang cúi xuống nhìn mặt đất, tôi lên tiếng: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Kibum nhìn tôi và một bức ảnh của Changmin đang ôm một anh chàng: “Cậu ấy đã có người khác! Chuyện này xảy ra vào gần trường học vào ngày hôm qua!”

Tôi nhìn anh chàng đang ôm Changmin nhưng không thể nhận ra đó là ai, anh ta không phải là học sinh của trường chúng tôi, tôi nhìn Kibum, ánh mắt cậu dường buồn.

Chúng tôi cùng ngồi xuống: “Tôi đã mất cậu ấy rồi!”

“Không hẳn đâu, chúng ta cần phải tìm ra anh chàng này và tìm hiểu xem mối quan hệ giữa họ là gì trước khi chúng ta hành động, hoặc làm bất cứ điều gì, tối nay tôi sẽ cố gắng hỏi Changmin, đừng lo lắng quá!”

Kibum gật đầu: “Cuộc họp thế nào?”

“Tôi mang đến cho cậu bản hợp đồng rồi đây” – nói xong, tôi đưa cho Kibum tập tài liệu.

“Cậu biết điều đó không phải là như vậy đúng không?”

“Thật khó để trông thấy họ ngồi đó nhìn tôi với nỗi đau trong đôi mắt họ... Tôi cũng là một người bị tổn thương! Tôi nên tức giận phải không?”

“Hãy nói chuyện với hyung của cậu và nói cho anh ấy nghe những gì cậu nghĩ”

“Tôi không thể ...”

“Cậu đang giận hyung của mình, nói chuyện với anh ấy và nói cho anh ấy những gì cậu cảm thấy!”

“Tôi ...”

“Oh, nếu buồn quá thì cậu cứ khóc, đừng ngại có mặt tôi”

“Được...”

Kibum mỉm cười: “Đừng từ bỏ gia đình sớm như vậy Jae à... Khi họ đi rồi, cậu sẽ hối tiếc vì đã để họ đi, đã giận dữ với họ... Cậu sẽ muốn nhìn thấy khuôn mặt của họ một lần nữa đấy!”

Tôi nhìn Kibum: “Cậu đang nhớ cha mẹ của mình phải không?”

“Tôi sẽ đánh đổi tất cả để được nhìn thấy họ dù chỉ một giây”

Tôi ôm chầm lấy Kibum: “Sẽ ổn thôi mà!”

Kibum mỉm cười: “Phát biểu cảm xúc thế là đủ rồi, mau trở lại với công việc thôi, để tôi kiểm tra hợp đồng đó xem nào!”

“Kibum ... tôi có thể hỏi cậu bao nhiêu tuổi được không?”

Kibum mỉm cười: “Tôi 20 rồi”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên: “Nhưng trông cậu còn trẻ hơn tôi đó!”

Kibum mỉm cười: “Đâu có ... trông cậu rất tuyệt vời đó Jae!”

“Nhưng cậu mới 20 tuổi, làm sao cậu thực hiện được các điều kiện để trở thành người chủ của gia đình?”

“Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi không tiếp xúc với bên ngoài, tôi không giao tiếp với tất cả mọi người ngoại trừ ba tôi, tôi hiểu bà ấy muốn tôi học để có thể giúp ba trong công việc sau này, và đó là điều duy nhất tôi đã làm... Tôi dành tất cả các thời gian để nghiên cứu, được bỏ qua vài lớp nên đã tốt nghiệp trung học khi mới 14 tuổi. Sau đó, tôi học một thời gian dài ở một trường Đại học hàng đầu ở Anh Quốc, ba tôi đã giúp một vài thứ có trong quyền hạn của mình... 3 năm sau tôi tốt nghiệp, năm đó tôi 17 tuổi, với điểm số đứng đầu lớp học... Đó cũng là năm tôi gặp Siwan và mọi chuyện đã xảy ra!”

“Tôi xin lỗi tôi, không nên để cậu nhớ lại những chuyện đó...”

“Không sao, cậu là bạn tôi mà, không cần phải gọi tôi bằng “hyung” đâu!”

Tôi đồng ý với yêu cầu của Kibum, tôi chỉ gật đầu, ngồi bên cạnh cậu ta trong khi Kibum kiểm tra bản hợp đồng, ký vào đó rồi đưa loại cho tôi.

Nhận lại bản hợp đồng, chúng tôi chúc nhau ngủ ngon và bước ra khỏi nhà. Bước vào xe của mình, tôi lái xe về nhà mới, tôi ăn tối trên đường về, câu nói của Kibum cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí tôi... Không nên từ bỏ sớm như vậy... nhưng hyung đã làm tổn thương tôi... anh đã nói với Yunho để giả vờ như đang yêu tôi... anh đã cử Yunho đến để do thám tôi.

Về đến nhà, tôi bước ra khỏi xe. Mở cửa bước vào, tôi thấy Changmin, Yoochun và Junsu đang ngồi trong phòng khách trò chuyện vui vẻ, tôi nói với họ: “Chào các chàng trai...”

Changmin chạy về phía tôi: “Ăn tối thôi! Cuối cùng đã được ăn rồi!”

Tôi cười khúc khích khi Changmin giật lấy túi đồ ăn từ tay của tôi và chạy vào nhà bếp để ăn, Junsu cũng chạy theo: “Này, anh cũng đói mà...”

Yoochun nhìn tôi: “Anh sao rồi?”

Tôi ngồi xuống: “Anh sẽ gọi cho hyung và nói chuyện sau... Anh muốn biết tại sao hyung lại làm điều đó... Anh cần phải biết! Anh ấy là hyung của anh và luôn luôn bên cạnh anh... Anh không thể nổi giận với anh ấy!”

Yoochun mỉm cười và gật đầu: “Còn Yunho thì sao?”

“Anh không biết...”

Yoochun thở dài: “Được rồi... để một thời gian nữa rồi suy nghĩ sau đi!”

“Yoochun... em quen Changmin từ bao giờ?”

“Từ khi bọn còn nhỏ, sao thế ạ?”

“Cậu ấy không có bất cứ quan hệ nào đặc biệt chứ?”

“Không, không hoàn toàn... Nhưng tại sao? Không lẽ hyung...”

“Sao cơ? Không ... không có gì! Anh chỉ tiện miệng thì hỏi vậy thôi”

“... bây giờ vào ăn tối thôi”

Chúng tôi bước vào nhà bếp, thấy Junsu và Changmin đang đánh nhau để giành chiếc cánh gà cuối cùng, tôi nhìn họ: “Các em đã ăn hết sao?”

“Là cậu ấy!” – Junsu nói và chỉ vào Changmin, tất cả chúng tôi đều nhìn Changmin đang nhai chiếc cánh gà cuối cùng.

“Em chỉ ăn một cánh trước thôi!” – Junsu chạy về phía Yoochun, dúi đầu vào ngực và bĩu môi một cách dễ thương: “Chunnie à, em vẫn đói!”

Tôi thở dài: “Đặt thêm pizza nhé, đi nào!”

Changmin nhìn tôi: “Em cũng muốn ăn pizza nữa”

“Em đã ăn bữa tối cho hai người rồi đó, thế mà vẫn đói sao?”

“Hyung, em vẫn còn đang dậy thì mà! Em cần năng lượng và thức ăn để lớn lên và trở thành một người đàn ông khỏe mạnh”

Tôi thở dài: “Em tắm chưa?”

“Và chuẩn bị tất cả mọi thứ cho việc học nữa.”

“Tốt, đặt hàng bánh pizza đi, anh cần phải gọi cho... bạn của anh và cảm ơn anh ấy đã cho chúng ta ở lại đây”

“OK, chuyển lời cảm ơn của em nữa nhé!”

Tôi gạt đầu trong khi Changmin bước vào phòng khách, tôi lấy điện thoại, do dự gọi cho anh trai mình:

“Alo?”

Tôi im lặng.

Anh trai tôi tiếp tục nói với giọng đầy hy vọng: “Jae à...”

Tôi vẫn im lặng.

Hyung nói với thanh âm buồn: “Jae à, anh biết em đang bị tổn thương nhưng hãy để anh giải thích ...”

Tôi ngập ngừng: “Anh làm tổn thương em, hyung ...”

Hyung vội vã trả lời: “Jae à, anh biết và anh rất tiếc vì điều đó... Tôi đã gửi Yunho đến để giúp em mọi thứ, anh nói với cậu ấy hãy làm bạn với em nhưng anh chưa bao giờ bảo nói cậu ấy yêu em... Yunho thực sự yêu em, anh biết anh không nên đã gửi cậu ấy tới nhưng vì anh đã lo lắng cho em rất nhiều, anh muốn một người nào đó để có mặt bên cạnh em, có thể giúp em tất cả mọi thứ, phải là một người nào đó mà anh tin tưởng, một người nào đó sẽ luôn luôn bảo vệ em, vì vậy anh đã gửi Yunho tới cậu ấy ở căn hộ cạnh em, nhưng anh thề Jae à, chưa bao giờ anh nói với Yunho rằng cậu ấy hãy yêu em và anh không bao giờ bảo cậu ấy thú nhận tình yêu với em”

Tôi gần như hét lên: “Nhưng anh ấy nói dối... anh ấy chỉ hành động theo mệnh lệnh thôi!”

Hyung thở dài: “Không đâu Jae, cậu ấy không làm như vậy!”

Tôi giận dữ: “Anh ấy yêu em chỉ vì làm theo lệnh của anh!”

“Không, sau một tuần, anh bảo Yunho quay lại công ty và bỏ nhiệm vụ, nhưng cậu ấy xin anh cho cậu ấy ở lại bên cạnh em... Yunho ở bên cạnh em vì cậu ta thực sự yêu em và không liên quan đến anh!”

Tôi cảm thấy những giọt nước mắt theo đường mòn chảy xuống mặt của tôi: “Nhưng... nó vẫn khiến em tổn thương!”

“Anh biết điều đó, nhưng hãy để một thời gian nữa nhé?”

Tôi lau đi những giọt nước mắt, nói bằng một giọng trầm: “Em xin lỗi vì hành động có lỗi với anh trong cuộc họp”

“Oh anh không bận tâm về điều đó đâu... miễn là em tha thứ cho anh ... Anh không thể nhìn thấy em bị tổn thương và anh như phát điên khi là một trong những người khiến em tổn thương”

Tôi thở dài: “Được rồi, em tha thứ cho anh”

Anh trai tôi ngạc nhiên, vui vẻ: “Thật sao?”

Tôi nói với giọng nhẹ nhàng: “Phải, nhưng... Nhưng em không thể tha thứ cho anh ấy, nhưng...”

Hyung đảm bảo: “Jae à, thời gian có thể chữa lành vết thương”

Tôi mỉm cười và cầu nguyện rằng thời gian sẽ chữa lành vết thương của tôi như những gì hyung đã nói. Tôi cúp máy, quay lại phòng khách, mọi người đang ngồi chơi trò “Nói thật hay thử thách” nên tôi cùng tham gia.

Chúng tôi ngồi xuống và Yoochun là người đầu tiên quay cái chai, nó hướng về phía tôi và Junsu, Junsu nhìn tôi: “Nói thật hay thử thách đây hyung?”

Tôi nhìn cậu ấy: “Nói thật!”

“Chuyện gì đã xảy ra giữa anh và Yunho hyung?”

Tôi nhìn xuống: “Anh ấy đã nói dối anh... anh chỉ là trò đùa của anh ấy thôi!”

Junsu nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, nhưng rồi cậu ấy thở dài và gật đầu,

Tiếp theo là Changmin và Yoochun, Changmin nhìn Yoochun: “Anh và Junsu đã làm “chuyện đó” chưa?”

Junsu đỏ mặt trong khi Yoochun lắc đầu: “Chưa...”

Tiếp theo là tôi và Changmin, cuối cùng đã tới! Tôi nhìn cậu ấy: “Cậu có người nào đó đặc biệt chứ? Như một người bạn trai chẳng hạn? Không tính đồ ăn đâu nhé!”

“Không... em không có ai!”

“Thật sao? nhưng anh thấy em ôm một anh chàng ngay gần trường học vào ngày hôm qua mà”

Changmin có vẻ suy nghĩ một vài giây trước khi nhìn tôi nói: “Oh, ý anh là Leeteuk hyung hả? Đâu có, anh ấy chỉ là một người bạn của gia đình em, anh ấy đề nghị giúp đỡ em nhưng em đã từ chối”

Tôi nhìn Changmin: “không có gì đang xảy ra giữa hai người sao?”

“Không có mà. Đừng nói chuyện đó trước mặt Kangin hyung nhé, anh ấy sẽ giết em thậm chí còn không cần biết có chuyện gì xảy ra giữa bọn em không đó!”

“Kangin á? Có phải Kangin học cùng lớp chúng ta không?”

“Vâng, đó là bạn trai của anh ấy đó!”

Tôi gật đầu và tiếp tục trò chơi, trong đầu suy nghĩ một cách để tác hợp cho Kibum và Changmin, nhưng đầu tiên tôi phải giới thiệu họ với nhau, bởi sau khi tất cả Changmin không biết Kibum và chưa bao giờ nói chuyện với cậu ấy. Tôi phải làm điều gì đó để chuyện này sớm được thực hiện thôi...

23. Chương 23

Chapter 23: Hoạt động bắt đầu, phần 3: Kế hoạch của chuyến đi

Trước khi Yoochun – Junsu về, tôi nhìn Changmin: “Changmin, chúng ta sẽ có một kỳ nghỉ kéo dài một tuần bắt đầu ngày kia, em không có bất kỳ kế hoạch nào khác chứ?”

Changmin nhìn tôi: “Thật sự không có, em định sẽ đến thăm mẹ ở bệnh viện thôi, nhưng sao ạ?”

“Anh đã suy nghĩ về chuyến đi với một người bạn, em đi cùng chứ?”

“Người bạn này là ai?”

“Oh, đó là Kibum, bạn mới học cùng lớp chúng ta”

“... Em không thực sự thích anh ấy, em nghĩ Kibum rất khéo mồm, nên cũng chẳng quan tâm”

“Ừ, nhưng chúng ta sẽ đem theo rất nhiều thức ăn, cả bánh ngọt nữa... nhưng anh nghĩ chắc em sẽ không muốn...”

Changmin ngắt lời, tôi có thể thấy sự lấp lánh trong đôi mắt của cậu khi nghe thấy đồ ăn: “Ồi, em không muốn ở nhà một mình đâu... chúng ta đi đâu?”

“Một mùa xuân ấm áp tại khu nghỉ dưỡng trên núi!”

“Tuyệt! Tại sao chúng ta không mời Yoochun hyung và Junsu hyung cùng tham gia nhỉ?”

Tôi gật đầu mỉm cười.

Changmin gật đầu: “Điều này tuyệt vời đó hyung!”

Tôi mỉm cười: “Bàn kế hoạch này sau nhé, bây giờ đi ngủ nào, ngày mai chúng ta còn phải đến trường nữa đó!”

Changmin gật đầu: “Ngủ ngon hyung!” rồi về phòng của mình.

Tôi về phòng, gọi cho Kibum:

Giọng của một người đàn ông trả lời: “Alo?”

“Tôi có thể nói chuyện với chủ gia đình được không?”

“Xin lỗi, giờ ông ấy đang bận!”

“Làm ơn nói với ông Kim rằng tôi là Jaejoong, có chuyện quan trọng cần nói”

“Ôi, cậu chủ chờ chút, tôi sẽ đi nói lại với chủ gia đình”

Một vài phút sau ...

“Jae hả?”

“Chào, tôi hỏi Changmin về người đàn ông đó rồi!”

Kibum lo lắng: “Rồi sao?”

“Cậu ta là bạn của gia đình Changmin và không có gì hơn thế, cậu ta đã được gặp Changmin vì muốn giúp đỡ, nhưng Changmin đã từ chối, và người đàn ông đó cũng có bạn trai rồi!”

“Cậu chắc chứ?”

“Đương nhiên!”

Kibum hạnh phúc: “Tốt thật, cảm ơn cậu rất nhiều...”

“Còn nữa...”

“Chuyện gì thế?”

“Kỳ nghỉ sắp tới, tôi đã nói với Changmin và cậu ấy đã đồng ý, chúng tôi đi nghỉ trên vùng núi, và cậu cũng nên đi cùng với chúng tôi! Sẽ chỉ có cậu, tôi, Changmin, Yoochun và Junsu!”

“Nghe được đấy nhỉ!”

“Tuyệt vời, tôi sẽ gọi điện đặt phòng vào ngày mai, ba phòng là đủ chứ nhỉ?”

“Ba sao?”

“Yoochun và Junsu một phòng, cậu và Changmin ở phòng thứ 2, và người tội nghiệp như tôi ở trong phòng thứ ba”

“À, cậu đã nói chuyện với Jin Ho chưa?”

“Rồi, tôi đã cho anh ấy một cơ hội”

“Còn Yunho?”

“Tôi đang cầu nguyện rằng thời gian có thể chữa lành vết thương của tôi”

“Rồi sẽ ổn mà”

“OK, gặp cậu ở trường vào ngày mai nhé, hãy cố gắng nói chuyện với Changmin đi, nếu cậu có bánh kẹo hoặc đồ ăn gì đó thì càng dễ dàng hơn...”

“OK, tôi hiểu rồi, ngủ ngon nhé!”

“Chúc ngủ ngon...”

Tôi gác máy và đi ngủ, cảm giác là lạ khiến tôi không thể ngủ trên chiếc giường mềm lớn này, tôi nhớ căn hộ và giường của tôi... Tôi nhớ công việc và mọi thứ... Tôi nhớ anh, nhớ cái ôm, nụ hôn của anh hoặc thậm chí nhớ cả cái nắm tay... Nhớ mùi hương của anh, nhớ hơi thở của anh trên cổ tôi, nhớ cách anh nói chuyện với tôi, cách anh làm cho tôi cảm thấy ấm áp... Tôi nhớ đôi mắt, đôi môi, bàn tay và cơ bụng hoàn hảo của anh nữa!

Tôi nhắm mắt lại và tưởng tượng Yunho đang ở trước mặt tôi, trong giấc mơ tôi thấy Yunho đang nắm tay tôi đi bộ trên bãi biển dưới ánh mặt trời, nó thật lãng mạn, nước biển lạnh chạm vào đôi chân trần của chúng tôi, chỉ hai người đi lãng im bên nhau... đột nhiên tôi nhìn anh, đôi mắt anh đỏ ngầy và bắt đầu lạ lùng! Yunho đã biến thành một con quái vật đuổi theo tôi, muốn tấn công và giết tôi!

Tôi mở mắt, bị sốc, nhìn xung quanh, tôi đang ở trên giường, mồ hôi bao phủ cơ thể, tôi thở dài, nó chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng. Tôi bước vào phòng tắm, đứng dưới vòi sen một lát. Bước ra ngoài đã thấy Changmin ngồi trong phòng khách xem TV và ăn một miếng bánh pizza.

Tôi đi về phía Changmin và mỉm cười: “Chào em!”

“Chào buổi sáng hyung!”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy, cầm một miếng bánh pizza nguội ngắt trong khi nhìn vào đồng hồ và thở dài: “Mấy phút nữa là phải đi rồi”

Chúng tôi ra khỏi nhà trong khi tôi vẫn còn cầm miếng bánh pizza trong tay tôi và bước vào xe, tôi lái xe đến trường. Chúng tôi bước ra thì thấy Yoochun và Junsu đứng mỉm cười ngọt ngào, “Buổi sáng tốt lành nhé!”

Tôi nhìn Yoochun: “Em có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ chưa?”

Yoochun và Junsu nhìn tôi: “Chưa có đâu!”

Tôi mỉm cười: “Anh đã lên kế hoạch tới một khu nghỉ mát. Mùa xuân năm nay thực sự ấm áp và đẹp ở vùng núi, sẽ có người cùng tham gia với chúng ta!”

Yoochun nhìn tôi: “Ai vậy?”

“Sẽ có Changmin, Kibum, em, Junsu và anh”

“Tại sao lại là cậu học sinh mới đó?”

“Cậu ấy là một chàng trai tốt và là bạn của anh!”

Yoochun gật đầu: “Có vẻ sẽ thú vị đấy, em chưa bao giờ được tới suối nước nóng cả, em nghĩ sao, baby?”

Junsu gật đầu: “Em cũng muốn!”

Tôi mỉm cười: “OK, anh sẽ đặt phòng nhé!”

Chúng tôi bước vào lớp học, nhìn thấy Yunho ngồi một mình nhìn tôi với cái nhìn buồn bã và tổn thương giống như ngày hôm qua. Trái tim nhỏ bé của tôi như nghẹt thở, tôi nhìn anh với cái nhìn lạnh nhất có thể và bỏ đến ngồi bên cạnh Changmin.

Chuông reo, thầy giáo bước vào và nhìn chúng tôi: “Được rồi, đầu tiên thầy sẽ sắp xếp lại ngồi của các em... Changmin ngồi bên cạnh Kibum... bla bla bla ... Yoochun ngồi cạnh Junsu... và... Yunho bên cạnh Jaejoong ở bàn cuối!”

Tôi mở to mắt, giơ tay lên: “Thưa thầy... Em không muốn ngồi cạnh cậu ấy, xin thầy...”

Thầy giáo nhìn tôi: “Cậu Kim, chúng ta không phải đang ở trong trường mẫu giáo, cậu sẽ ngồi ở chỗ tôi đã nói, nhanh lên để chúng ta có thể bắt đầu bài học!”

Tôi ghét điều này, tôi ghét cuộc sống của tôi lúc này... Tại sao tôi phải ngồi cạnh anh ta chứ? Tôi bước đến bàn làm học và từ từ ngồi xuống bên cạnh Yunho, anh ta nhìn tôi và nhìn xuống trong khi tôi cố gắng tập trung vào bài học, hành động như anh là vô hình không khí, nhưng tôi không thể! Trái tim ngu ngốc của tôi đang run lên đến mức tôi sợ rằng tôi sẽ có một cơn đau tim, tôi không thể chịu đựng được nó, thực tế

rằng anh đang ngồi cạnh tôi chỉ cách vài inches làm tôi phát điên... Tôi muốn nhảy vào vòng tay anh và hôn anh, nói với anh rằng tôi yêu anh nhưng chưa lần nào tôi cảm thấy những xiềng xích nặng nề như trói quanh tay, chân. Khiến tôi đau khổ nhiều hơn và nhiều hơn nữa..

Thời gian như đóng băng, tôi đếm từng giây đến giờ nghỉ trưa...

Cuối cùng tiếng chuông cũng reo và giờ nghỉ trưa cũng tới, tôi đứng dậy chạy ngay ra khỏi lớp. Cuối cùng đã thoát khỏi anh ta. Tôi chạy lên sân thượng và ngồi nhìn bầu trời, đột nhiên nghe thấy một âm thanh phía sau, khi quay lại tôi nhìn thấy Yunho đang đứng đó, tôi nhìn xung quanh cố gắng để tìm một lối thoát nhưng không được, Yunho đang đứng chặn lối ra duy nhất...

Yunho nhìn tôi: “Jae à...”

Tôi lùi lại: “Em vẫn đang cố gắng... Em cần thời gian... Em không thể quyết định ngay bây giờ được ... Em rất giận anh, anh làm em tổn thương sâu sắc, và hi vọng rằng thời gian sẽ chữa lành vết thương của em”

Yunho nhìn xuống: “Anh sẽ cho em tất cả các thời gian trên thế giới nếu nó khiến em tha thứ cho anh... Anh yêu em Jae à, tôi thật lòng và muốn em biết rằng anh không thể sống mà không có em, em là không khí và giờ anh cảm thấy như sắp chết vì không thở được. Anh không thể ngủ, không thể ăn uống, không thể làm việc hoặc làm bất cứ điều gì kể từ khi em rời xa anh... Anh sẽ làm bất cứ điều gì để chứng minh rằng anh thực sự yêu em, bất cứ điều gì!”

Yunho bắt đầu khóc khi, anh nhìn tôi với đôi mắt cầu khẩn, xin tôi tha thứ cho anh, khi nhìn thấy nó, trái tim tôi bắt đầu tan chảy bởi cái nhìn và lời nói của anh. Tất cả những tảng băng lạnh lùng bao quanh trái tim của tôi bắt đầu tan chảy...

Tôi đi ngang qua Yunho và chạy đến sân bóng đá, tôi muốn chạy trốn, để anh không thấy tôi khóc như một đứa trẻ yếu đuối!

Yunho POV:

Khi thầy giáo để Jae ngồi bên cạnh mình, tôi cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn, cậu đang ngồi rất gần nhưng lại rất xa, tôi cúi đầu xuống, nhìn ra cửa sổ, nhưng cậu ấy phớt lờ tôi hoàn toàn.

Hôm qua, khi tôi thấy Jae trong phòng họp, tôi gần như không kiểm soát được bản thân mình, tôi muốn ôm Jae và hôn cậu ấy... Tôi muốn Jae biết rằng tôi yêu cậu thật lòng và rằng tôi đang chết từ từ và đau đớn mỗi khi không có cậu trong vòng tay của tôi...

Khi chuông vừa reo, Jae chạy đi quá nhanh, tôi đã chạy theo vì muốn nói chuyện và giải thích... Tôi muốn cậu cho tôi biết mình phải làm gì ... làm thế nào để làm cho Jae cho tôi một cơ hội thứ hai... làm thế nào để làm cho cậu ấy yêu tôi một lần nữa.

Tôi chạy lên sân thượng ngay sau Jae, cậu đang ngồi ở đó nhìn bầu trời, khi quay lại nhìn thấy tôi, Jae nhìn xung quanh, tôi cậu ấy muốn trốn nhưng tôi đã ngăn chặn lối đi duy nhất để ra khỏi chỗ này.

Tôi nhìn cậu ấy: “Jae ...”

Cậu nói: “Em vẫn đang cố gắng... Em cần thời gian... Em không thể quyết định ngay bây giờ được ... Em rất giận anh, anh làm em tổn thương sâu sắc, và hi vọng rằng thời gian sẽ chữa lành vết thương của em”

Tôi nhìn xuống, cảm thấy trái tim như vỡ tan một lần nữa với mỗi từ cậu nói, tôi trả lời: “Anh sẽ cho em tất cả các thời gian trên thế giới nếu nó khiến em tha thứ cho anh... Anh yêu em Jae à, tôi thật lòng và muốn em biết rằng anh không thể sống mà không có em, em là không khí và giờ anh cảm thấy như sắp chết vì không thở được. Anh không thể ngủ, không thể ăn uống, không thể làm việc hoặc làm bất cứ điều gì kể từ khi em rời xa anh... Anh sẽ làm bất cứ điều gì để chứng minh rằng anh thực sự yêu em, bất cứ điều gì!”

Tôi không thể ngăn những giọt nước mắt của mình nữa, tôi bắt đầu khóc và nhìn cậu ấy với đôi mắt cầu xin, cầu xin Jae tha thứ cho tôi, tôi có thể thấy tình yêu trong mắt cậu, đằng sau những tổn thương và giận dữ, đằng sau nỗi buồn thì vẫn còn có tình yêu trong đôi mắt đó... nên vẫn còn hy vọng cho tôi, cho chúng tôi! Và tôi sẽ chiến đấu cho niềm hy vọng với tất cả những gì mình có, tôi sẽ giành chiến thắng...

Jaejoong đi ngang qua tôi và chạy đến sân bóng đá, tôi muốn chạy theo nhưng lại cảm thấy rằng ngày hôm nay thế là quá đủ, bây giờ tôi sẽ để cậu ấy đi, phải nghĩ ra một kế hoạch để làm cho Jae ngồi xuống và lắng nghe tôi nói và ngay cả khi phải bắt cóc cậu ấy!

24. Chương 24

Chapter 24: Kỳ nghỉ

Jaejoong's POV:

Vừa tới sân bóng, tôi thấy Changmin và Kibum cùng nhau trò chuyện vui vẻ, Changmin mỉm cười nhìn tôi: “Anh, có muốn ăn không?” – cậu ấy đưa cho tôi 1 cây kẹo mút.

Tôi lắc đầu, ngạc nhiên rằng Changmin đưa kẹo cho tôi, vì trước đây cậu chưa bao giờ làm vậy! Tôi mỉm cười, đi tới ngồi với Yoochun và Junsu: “Họ trông dễ thương quá phải không?”

Yoochun gật đầu

“Em đã nhìn thấy họ 5 phút trước rồi mà!” – Junsu nói

“Sao cơ?”

“Vâng ... Lúc bọn em đi qua khi Kibum đang đi dạo và trò chuyện với vài chàng trai. Khi đó Changmin đang liếm một chiếc kẹo mút, Kibum vô tình va vào Changmin và khiến kẹo của cậu ấy bị rơi nên Changmin đã khóc òa lên. Rồi sau đó đó Kibum phải xin lỗi và đền cho Changmin một túi kẹo khác đó ... rồi kể từ lúc đó họ như thế này đây”

Tôi mỉm cười với Junsu, bởi vì, đó là một kế hoạch, tôi biết Changmin sẽ không bao giờ nói “không” với đồ ăn, còn Kibum phải quyến rũ cậu ấy, nói chuyện để khiến Changmin “xiêu lòng”, chuyến đi cuối tuần này sẽ là một cơ hội khác Kibum để quyến rũ Changmin.

Cuối buổi học, tôi và Changmin đến công ty.

“Hôm nay anh thấy em trông có vẻ thân với Kibum nhỉ?”

Changmin nhìn tôi và gật đầu: “Vâng, anh ấy là 1 chàng trai tốt. Còn biết làm kẹo nữa chứ, Kibum hứa sẽ dạy em làm đó. Hóa ra anh ấy không phải là kẻ lập dị như ban đầu em đã nghĩ”

Tôi khẽ cười, đó là một dấu hiệu tốt, giờ Changmin đã thích Kibum, dù với tư cách là bạn bè...

Dừng xe xong, chúng tôi bước ra, bước vào thang máy, tôi nhìn Changmin: “Em tới văn phòng trước nhé. Anh phải đi gặp 1 người!”

Changmin gật đầu. Còn tôi, tới văn phòng của ba.

“Ba tôi có đây không?”

“Ông Kim hiện đang ở đây, nhưng giờ ông ấy đang họp với Jin Ho-ssi, xin anh vui lòng chờ.”

Tôi thở dài, tùy tiện mở cửa văn phòng. Có vấn đề gì khi họ là ba và anh trai tôi chứ?

Cô thư ký chạy theo phía sau tôi: “Thưa anh, nếu anh không đi ra thì tôi sẽ gọi cảnh sát đó”

Ba tôi nhìn lên, mỉm cười: “Ồ, con tới đó hả? Ngồi xuống đi nào”

Tôi bĩu môi: “Nhưng thư ký của ba nói rằng nếu con sẽ không đi ra ngoài, cô ấy sẽ gọi cảnh sát!”

Ba tôi mỉm cười: “Cô Jeun, đây là đứa con trai út của tôi – Kim Jaejoong”

Thư ký cúi chào tôi: “Ồ thật xin lỗi, tôi đã không biết!”

“OK, không sao mà!”

Cô mỉm cười và ra ngoài. Tôi chạy lại ôm ba và hôn chụt lên má: “Con nhớ ba quá”

Ba mỉm cười ôm tôi, còn hyung nhìn tôi với đôi mắt buồn, tôi bước về phía anh và ngồi vào lòng: “Em cũng nhớ anh, hyung”

Anh mỉm cười và ôm chặt lấy tôi: “Ôi, anh cũng rất nhớ em trai bé bỏng ... Anh rất xin lỗi em Jae à ...”

“Không sao mà... chỉ cần để anh ta tránh xa khỏi em!”

End Jaeyong's POV

Jin Ho's POV

Tôi cảm thấy căng thẳng vô cùng, Jae bước về phía tôi, ngồi vào lòng: “Em cũng nhớ anh, hyung!”

Không thể tin vào tai mình, tôi cảm thấy như muốn khóc ngay lập tức... Jae đang nói chuyện với tôi, là sự thật chứ không phải ảo tưởng, tôi mỉm cười rạng rỡ và ôm cậu ấy: “Ôi, anh cũng rất nhớ em trai bé bỏng ... Anh rất xin lỗi em Jae à ...”

“Không sao mà... chỉ cần để anh ta tránh xa khỏi em!”

Tôi gật đầu, cùng nhau ngồi trò chuyện trước khi Jae trở về văn phòng của cậu...

End Jin Ho's POV

Jaeyong's POV

Jaeyong pov:

Chúng tôi cùng lên kế hoạch cho chuyến đi vào ngày mai, nhưng vẫn chưa thông báo với họ, sau khi hoàn thành một số việc ở văn phòng, tôi cùng tới đón Kibum, cùng đi ăn tối và chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai.

Tôi mở mắt và mỉm cười, thời gian và kế hoạch đã xong. Bước ra khỏi phòng tắm, tôi nấu bữa sáng, mùi bánh kếp thơm lừng. Vào phòng cậu ấy, tôi thấy chiếc cửa kẹo Kibum cho ngày hôm qua vẫn còn nguyên và đặt cẩn thận trên bàn học. Tôi mỉm cười và lay nhẹ: “Dậy ăn sáng đi, Min à, đồ ăn xong rồi!”

Changmin mở mắt: “Chào buổi sáng, hyung!”

Tôi mỉm cười: “Chào em”

Changmin nhìn tôi: “Hyung, hứa với em một điều đi?”

“Gì vậy?”

“Anh sẽ không bỏ rơi bọn em ở khu nghỉ dưỡng và về nhà một mình chứ?”

Tôi mỉm cười: “Tại sao anh lại làm điều đó chứ? Anh là người lên kế hoạch mà...”

Changmin gật đầu và do dự: “Em vừa mơ thấy cơn ác mộng như vậy...”

Tôi thở dài: “Được, anh hứa, bây giờ dậy ăn sáng đi”

Changmin cười, chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Sau khi ăn sáng, chúng tôi cùng đợi những người khác đến, Kibum tới đầu tiên, cậu mỉm cười với tôi: “Chào buổi sáng!”

Tôi mỉm cười và gật đầu: “Hi!”. Kibum ngồi cạnh và đưa cho cậu 1 cây kẹo mút handmade. Mắt Changmin sáng rực lên khi nhìn thấy chiếc túi đầy kẹo đủ màu sắc.

Vài phút sau, Yoochun và Junsu cũng đến. Tất cả chúng tôi lên chiếc xe nhỏ do Yoochun cầm lái.

Chuyến đi bắt đầu.

Junsu ngồi bên cạnh ghế lại, tựa đầu lên vai Yoochun. Tôi ngồi đọc một cuốn sách, bên cạnh là Kibum và Changmin đang trò chuyện vui vẻ và ăn kẹo.

Một vài giờ sau, chúng tôi đến khu nghỉ mát, điều đó thật ấm cúng và lãng mạn. Tôi thầm ước giá mà Yunho ở đây, âu yếm tôi như Yoochun và Junsu đang làm...

Sau khi check-in, tôi nhận 3 chìa khóa phòng. Quay về phía những người còn lại: “Sắp xếp phòng thế này nhé: Yoochun và Junsu phòng 32, Kibum và Changmin phòng 34 và tôi sẽ ở phòng 33, ok?”

Mọi người đều gật đầu khi tôi đưa chìa khóa, chúng tôi đi cùng nhau đi kiểm tra các phòng. Không hiểu vì lý do gì mà suốt chuyến đi Changmin cứ nhếch mép cười, tôi bất chợt cảm thấy một điều gì đó không ổn và tôi biết rằng cậu ấy đang che giấu một cái gì đó đằng sau nụ cười này. Và nó không hề tốt đẹp gì!

Tôi mở cửa phòng mình và bước vào, đó là một căn phòng nhỏ với một cửa sổ lớn và rèm cửa màu đỏ, nhìn qua khu vườn lớn bao la xanh tốt. Chiếc giường to được trải ga trắng, ở góc phòng là chiếc tủ quần áo, cùng chiếc bàn tròn nhỏ và 2 chiếc ghế, với một chiếc TV màn hình lớn.

Tôi mỉm cười, đặt hành lý xuống và xếp đồ vào tủ. Xong xuôi, tôi bước xuống sảnh để chờ những người khác.

Một lúc sau tất cả có mặt, ở bên ngoài thật tuyệt, có bể bơi trong nhà và ngoài trời, phòng tắm hơi và một bàn bi-a, sân chơi bowling và phòng chơi game. Bao quanh là một khu vườn lớn với những thác nước và hồ cá. Mặt sau của khu nghỉ dưỡng là các vách đá hiểm trở, nguy hiểm nhất tôi từng thấy trong đời, cao khoảng 300m. Lại một điều là khu nghỉ dưỡng cao cấp như vậy nhưng hoàn toàn vắng vẻ, không có ai ngoài chúng tôi.

Là Yoochun hay Kibum?

Tôi nhìn Kibum: “Kibum ah, tôi có chuyện muốn nói”

“Tôi không biết tại sao, nhưng tôi đã có một cảm giác rằng một ai đó trong số chúng ta đã bao trọn khu nghỉ dưỡng này!”

“Cậu đã đặt toàn bộ nơi này phải không?”

Kibum nhìn tôi bối rối: “Tôi lại nghĩ là cậu làm chứ?”

Tôi nhìn Yoochun và thì thầm vào tai cậu ấy: “Cậu đã đặt trọn toàn bộ khu này hả?”

Yoochun lắc đầu: “Không, sao hả anh?”

Tôi mỉm cười, không trả lời, suy nghĩ mãi về người đã bao trọn toàn khu nghỉ dưỡng này cho chúng tôi. Là ai chứ?

25. Chương 25

Chapter 25: Niềm vui bay cao

Chúng tôi đi dạo quanh khu vườn lớn, cùng nhau chụp vài tấm hình quanh bức tượng và gần thác nước. Đến giờ ăn trưa, tất cả cùng nhau quay về khu du lịch, cùng nhau thưởng thức bữa trưa quanh bàn ăn với bữa tiệc nước BBQ... Chúng tôi cùng trò chuyện vui vẻ trong khi chờ thức ăn chín, ai cũng thấy Changmin và Kibum trông rất gần gũi với nhau, niềm hạnh phúc hiện lên rõ ràng trong mắt Kibum khi cậu ở gần Changmin. Còn Yoochun đang ôm Junsu, hôn vào tay nhau một cách ngọt ngào...

Tôi nhìn quanh, dù miệng vẫn mỉm cười nhưng lại thấy buồn vô cùng. Tôi muốn có Yunho ở bên cạnh, thì thầm vào tai thật ngọt ngào và nắm lấy tay tôi thật chặt.

Sao vậy chứ?

Tôi đang nghĩ gì vậy? Đưa tay tự tát mình để lấy lại tinh thần, tôi không thể nghĩ về anh ta như thế, tôi không thể mềm lòng và chạy đến bên anh, tôi muốn anh ta phải chịu đựng những thứ như tôi đã từng, tôi muốn anh ta phải trả giá.

Tôi vẫn ổn chứ?

Không đâu!

Yunho làm tổn thương tôi, nói dối tôi và tôi không thể tha thứ cho anh ta dễ dàng ... Anh ta phải chứng minh anh ấy yêu tôi hơn bất cứ điều gì trên thế giới này, tôi sẽ không mềm yếu, tôi sẽ không đầu hàng trước anh ta, tôi sẽ làm cho anh ta phải trả giá.

Cảm thấy có ai đó lắc nhẹ vai mình, nhìn sang thấy thức ăn đã được phục vụ và tất cả mọi người đang nhìn tôi. “Jae à, cậu ổn chứ?”

Tôi mỉm cười: “Ừ, tôi thấy hơi mệt chút thôi, không sao đâu”

Tất cả đều mỉm cười và bắt đầu ăn, tôi có cảm giác rằng ai đó đang nhìn mình, tôi nhìn quanh hội trường nhưng tôi không thể tìm thấy bất cứ ai, có lẽ là tôi đã tưởng tượng rồi...

Ăn trưa xong, tất cả tới phòng trò chơi và đã dành cả ngày chơi ở đó. Chúng tôi đã chơi tất cả các mọi thứ đến tận khi ăn tối. Sau đó Yoochun và Junsu cùng nhau tới bể bơi massage mà ai cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra ở đó. Kibum nắm lấy tay Changmin, cùng đi đến nhà bếp, vì đã có sự cho phép của các đầu bếp nên Kibum muốn dạy Changmin cách làm kẹo. Và tôi lại lủi thủi một mình.

Tôi thở dài và quay về phòng, một lần nữa tôi cảm thấy như có ai đang theo dõi. Tôi cảm giác như có người đi theo tôi ở phía sau, nhưng khi quay lại thì chẳng có ai cả... Tôi đóng cửa phòng, lên giường nằm đọc sách một cách chán nản.

Một lúc sau khi đã đọc xong một cuốn sách, nhìn đồng hồ đã gần nửa đêm, tôi mỉm cười và đi về phía phòng tắm, cởi đồ và quấn quanh người một chiếc khăn tắm. Tôi mở nước nóng, từng làm nước ấm khiến tôi cảm thấy tuyệt vời. Cơ thể của tôi thư giãn ngay lập tức, nhắm mắt lại, một hình ảnh lóe lên trong tâm trí của tôi. Ngày hôm đó, trong phòng thay đồ ở trường, tôi đã nhìn thấy cơ thể của Yunho... Nghĩ tới đó, tôi cảm giác cả người nóng bừng lên.

Tôi không nhớ mình đã ngâm nước bao lâu, chỉ biết là tôi đã bắt đầu thấy chóng mặt và chệnh choáng như người say. Tôi đã cố gắng đứng dậy, nhưng lại trượt chân và sắp ngã xuống. Đúng lúc ấy, một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy tôi thật chặt, quay đầu lại, một khuôn mặt quen thuộc nhìn tôi đầy vẻ quan tâm.

Tôi nhìn anh và chạm vào khuôn mặt anh để chắc rằng điều này là thật chứ không phải ảo giác. “Yunho!”

Anh nhìn vào mắt tôi, không nói gì.

Chợt nhớ ra điều gì, tôi vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay anh: “... Đừng.... anh đừng động vào tôi...”

26. Chương 26

Chapter 26: Mát xa- đêm

(Cảnh báo 18+)

Junsu's pov:

Sau bữa tối Chunie đưa tôi đi tắm nước nóng tạo sóng để thư giãn, anh ấy kéo tôi đi xung quanh đến khi chúng tôi vào một phòng có bể tắm tạo sóng, anh ấy mở cửa và hai chúng tôi bước vào trong, cả căn phòng tràn ngập hoa tươi, có cả một chiếc ghế backless loveseat đầy hoa và nền được trang trí xung quanh, hai chiếc ly và một chai Champaign trong hộp đá bên cạnh bể tắm.

Tôi nhìn Yoochun: “Anh làm tất cả điều này phải không?”

“Anh muốn buổi tối hôm nay trở thành một buổi tối đặc biệt” – Anh cười nói.

Tôi đỏ mặt khi nghĩ đến ý nghĩa câu nói buổi tối đặc biệt, anh ấy đã rất kiên nhẫn với tôi, đã đợi tôi rất lâu vì tôi chưa sẵn sàng để hòa quện cùng anh nhưng tối này tôi sẽ trao cho anh những gì anh muốn... và cũng là những gì tôi muốn...tối này tôi sẽ hoàn toàn là của anh.

Yoochun ôm lấy tôi: “Sao chúng ta không vào bể tắm đã?”

Tôi gạt đầu khi anh bắt đầu cởi đồ và chỉ quàng chiếc khăn tắm một cách lỏng lẻo quanh eo, anh nhìn tôi: “Đến đây nào em yêu”

Tôi gật đầu trong khi mắt tôi vẫn dán lên cơ thể nóng bỏng của anh, tôi bắt đầu cởi đồ của mình một cách bên lén, sau đó quàng khăn tắm qua eo.

Yoochun cười khi chúng tôi bước vào bồn tắm và ngồi xuống, tôi vẫn thấy rất xấu hổ nhưng anh đến bên và thì thầm vào tai tôi: “Su, nếu em chưa muốn thì anh vẫn có thể đợi”

Tôi lắc đầu: “Không...tôi nay em muốn là của anh”

Yoochun cười rồi nhẹ nhàng hôn tôi: “Vậy anh sẽ thật nhẹ nhàng...Anh sẽ làm cho đêm này trở thành đêm tuyệt vời nhất em yêu ạ, anh hứa đấy!” Tôi gật đầu, cầm lấy ly Champaign, anh cũng cầm ly còn lại rồi chúng tôi cùng nhau uống.

Anh kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng lấy ly rượu để sang bên rồi hôn lên môi tôi, chúng tôi ngồi trong bồn tắm hôn thật lâu, môi chúng tôi như đang quần lấy nhau nhảy múa, một sự thỏa mãn khó tả.

Đột nhiên Yoochun kéo khăn tắm của tôi, cơ thể tôi hoàn toàn lộ ra trước mặt anh, chúng tôi vẫn hôn nhau say đắm khi anh bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, chọc ghẹo vật nhỏ của tôi.

Tôi khẽ rên lên: “mmm...Chunie”

Chunie cười nhẹ rồi tháo khăn tắm của anh ấy ra, anh cầm lấy tay tôi đặt lên vật nhỏ của anh, tôi biết anh muốn gì, tôi bắt đầu trêu đùa, vuốt ve vật nhỏ của anh như khi anh làm với tôi.

Tôi có thể nói rằng anh đang rất hưởng thụ cũng như tôi vậy, chúng tôi càng trở nên cuồng nhiệt nhưng không hề dừng việc hôn môi, anh vẫn tiếp tục hôn tôi, chúng tôi vừa vuốt ve vừa cất lên những âm thanh thỏa mãn.

“Chunie...ahhh...em...rất...hạnh phúc...mmm”

“Em yêu, em thật tuyệt vời...ahh..thật tuyệt”

Yoochun dừng vuốt ve vật nhỏ của tôi, anh nhìn tôi rồi nói: “Hãy đến chỗ cái ghế tình yêu kia đi”

Tôi gật đầu, cảm thấy như đang trên thiên đường khi anh bước ra khỏi bồn tắm và bế tôi như bế cô dâu đi về phía chiếc ghế tình yêu, anh đặt tôi xuống rồi nằm lên người tôi giống như một con hổ đói đang muốn thưởng thức phần thưởng của nó.

Anh nhìn tôi rồi bắt đầu hôn lên cơ thể tôi, để lại những dấu hôn kéo từ cổ xuống ngực, thậm chí có những chỗ bị đỏ lên, nhưng điều đó lại càng làm cho tôi nóng lên, càng làm tôi muốn anh hơn.

“aahhh...Chunie...anh...ahh nóng...em muốn....nữa”

Yoochun mút ngực tôi làm cho cơ thể tôi run lên: “Hương vị của em thật tuyệt, em yêu”

Tôi khẽ rên: “aahh...mmm...Chun...không...mmmm...tuyệt”

Yoochun cười và đi xuống phía dưới vật nhỏ của tôi, anh bắt đầu đưa lên xuống, vuốt ve tạo ra những luồng điện trong cơ thể tôi: “aaahhhh...nhanh...aahh...Chun”

Tôi cảm thấy như đang lên đỉnh: “aahhhh...tiếp đi...aahh”

Yoochun dừng vuốt ve quay lên hôn tôi nhưng tôi đẩy anh ra bực bội nói: “Này, sao anh dừng lại?”

Nhưng anh im lặng tiếp tục hôn tôi: “Anh muốn chúng ta cùng lên đỉnh”

Tôi đỏ mặt hôn anh, còn anh lại đưa tay xuống tách hai chân tôi ra; đặt chân tôi lên vai anh, nhìn tôi nói: “Em sẵn sàng chưa?”

Tôi chỉ gật đầu khi anh đưa hai ngón tay vào trong tôi, nó khá đau khi anh đưa tay vào: “aahh...Chun...đau”

Yoochun hôn lên ngực tôi: “Em sẽ nhanh hết đau thôi, hãy chịu đựng một chút nhé em yêu”

Tôi gật đầu, nhắm mắt lại, cố gắng thả lỏng toàn thân, cơn đau dần qua đi thay vào đó là cảm giác thỏa mãn, tôi khẽ rên: “aahh...Chun...nữa...anh...em muốn anh trong em... ngay bây giờ”

Yoochun gật đầu, anh rút tay ra khỏi tôi, ngay sau đó tôi cảm thấy vật nhỏ của anh chạm xung quanh nơi nhạy cảm ẩm ướt của tôi trước khi anh đưa nó vào, của anh khá lớn, tôi biết việc này sẽ đau nhưng tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn anh trong tôi ngay bây giờ! Tôi cần anh trong tôi, tôi thực sự cảm thấy ngon lửa bên trong tôi, tôi muốn nhiều hơn và anh, chỉ có anh mới có thể thỏa mãn cơn khát đó.

Yoochun đẩy mạnh vật nhỏ của anh vào tôi, tôi thấy một cơn đau mạnh từ hạ thân truyền đến nhưng sự ham muốn còn mạnh mẽ hơn cả cơn đau này.

Yoochun dừng lại nhìn tôi, chờ cho cơn đau đi qua nhưng tôi muốn anh di chuyển chứ không phải quan tâm tới cơn đau hay bất cứ thứ gì.

“Di chuyển đi...aahhh...làm ngay đi anh.”

Yoochun lắc đầu: “Không, chờ một chút, em...”

Tôi không thể chờ thêm được: “Làm ơn... di chuyển đi...aahh...ngay”

Yoochun khẽ thở dài rồi bắt di chuyển trong tôi một cách nhẹ nhàng, tôi nhắm mắt lại hưởng thụ sự thỏa mãn, rên lên khe khẽ khi những cơn đau đi qua và sự hưng phấn tràn khắp cơ thể.

“aahh...mmm...Chunie...aahh chúa ơi...nhanh...nhanh nữa...aaahhhh”

Yoochun cười, anh bắt đầu di chuyển nhanh hơn, đi vào cơ thể tôi càng lúc càng sâu hơn trong khi tay anh không ngừng vuốt ve vật nhỏ của tôi ngày càng nhanh.

“aaahhh...chúa ơi...tuyệt...thật tuyệt....aahhh...”

“Em yêu...em... thật tuyệt...aahh...em....thật chặt...mmmm” – Yoochun nói.

Yoochun tiếp tục di chuyển trong tôi cho đến khi anh thỏa mãn tôi, làm cho tôi lên đỉnh!

Yoochun cười: “Hình như anh đã tìm ra điểm nhạy cảm nhất của em rồi, em yêu”

Tôi không nói gì, tôi không thể nói bất cứ câu nào, tôi chỉ nhắm mắt lại, đưa tay quàng lên cổ anh, kéo anh lại gần tôi hơn, tôi rên lên khi anh tiếp tục di chuyển trong tôi, chạm vào điểm nhạy cảm của tôi làm cho tôi run lên thỏa mãn.

Sau một lúc khi tôi thấy mình sắp lên đỉnh...nó rất gần và tôi biết điều đó.

“Chunie...ahhh...em đang lên đỉnh...ahhhh”

“Anh cũng vậy em yêu...aahhh...anh cũng vậy”

Tôi ôm cổ anh chặt hơn, ngón tay tôi siết vào da thịt anh như thể sắp xuyên qua khi anh di chuyển nhanh hơn trước.

Một phút sau chúng tôi đều lên đỉnh, anh ngã lên người tôi: “Em thật tuyệt”

Tôi cố gắng thở đều, ôm anh cười: “Em yêu anh”

Yoochun choàng tay ôm tôi rồi kéo tôi ngồi trong lòng anh: “Anh cũng yêu em”

Tôi rất mệt nhưng tôi không quan tâm, tôi thấy mình như đang bay trên những đám mây, vì vậy tôi nhẹ nhàng cười, thả đầu lên ngực anh, nghe nhịp tim đang đập nhanh của anh.

Mất hơn mười phút tôi mới bình tĩnh lại và bắt đầu thở đều.

Đột nhiên Yoochun đặt tay lên hông tôi bắt đầu nhẹ nhàng massage, một giây tiếp theo anh anh đặt tôi xuống dưới thân, nheo mắt nhìn tôi: “Anh muốn em, sẵn sàng chưa em yêu”

Tôi nhìn anh lắc đầu: “Nhưng chúng ta vừa mới...aahhh”

Tay anh đột nhiên cầm vật nhỏ của tôi đưa lên xuống nhẹ nhàng, anh nhìn vào mắt tôi nói: “Anh nghiệm em mất rồi em yêu... anh muốn em cả đêm nay”

Tôi đỏ mặt khi anh tiếp tục nghịch ngợm vật nhỏ của tôi, anh hôn tôi, tôi biết đêm nay sẽ là một đêm dài nhưng tôi vẫn mỉm cười hôn anh, chờ đợi sự ham muốn mà chỉ anh mới có thể thỏa mãn tôi.

27. Chương 27

Chapter 27: Làm kẹo

Changmin's pov:

Trong bếp khu nghỉ dưỡng

Sau khi ăn tối, Kibum hứa dạy tôi làm kẹo mút mà chúng tôi đã từng ăn, anh ấy đã mượn bếp trưởng căn bếp, vì vậy chúng tôi có thể làm kẹo ở đây mà không bị ai quấy rầy, những nhân viên ở đây đã giúp chúng tôi chuẩn bị các nguyên liệu và dọn sạch bếp cho chúng tôi.

Chúng tôi đến trước bàn bếp, nơi các đầu bếp đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu cho chúng tôi, tôi nhìn Kibum đang cười ngọt ngào, tôi phải thừa nhận rằng anh ấy là người chu đáo khó có thể tìm được trong thành phố này và vì một vài lý do tôi rất thích ở cùng anh, anh làm trái tim tôi đập chậm hơn, làm cho tôi có cảm giác bồn chồn lo lắng nhưng tôi thích cảm giác này.

Kibum đang mặc một cái tạp dề trắng dài, đội chiếc mũ đầu bếp trắng, tôi nhìn anh: “Anh lấy những thứ này ở đâu vậy?”

Kibum cười và giúp tôi mặc một chiếc tạp dề khác vào trước khi anh đội mũ đầu bếp lên đầu tôi: “Oh, trông em thật dễ thương”

Tôi cười khê, dường như má tôi đang nóng dần lên.

Kibum nhìn xung quanh: “Ok, bắt đầu thôi”

Tôi gật đầu đứng bên cạnh anh trong khi anh nhìn những nguyên liệu: “Em thích vị gì?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “hmm...vị bánh chocolate và vị dâu tây”

Kibum cười khúc khích nhưng không gật đầu: “ok, bắt đầu với vị bánh chocolate trước nhé”

Tôi khê cười gật đầu nhìn anh bắt đầu trộn những nguyên liệu trong một cái bát, sau đó nhìn tôi: “Bây giờ chúng ta hãy làm nóng chảy chocolate nhé?”

Tôi gật đầu và bắt đầu bẻ chocolate thành những miếng nhỏ để có thể làm nó chảy nhanh hơn trước khi cho vào nồi đưa lên bếp.

Kibum nhào bột bánh rồi trải nó ra: “Em thích hình gì nhất?”

Tôi suy nghĩ một chút: “Làm hình trái tim đi, được không?”

Kibum cười khê: “Chắc chắn rồi, nào lại đây giúp anh”

Tôi cười khi cùng Kibum cắt bánh thành những hình trái tim và để chúng lên khay nướng, chúng tôi làm được tất cả 20 cái, Kibum đưa khay vào lò nướng rồi hướng dẫn tôi cách dùng.

Trong khi đợi những chiếc bánh được nướng xong, chúng tôi bắt đầu đun nước đường để làm kẹo, nhưng Kibum nhìn tôi nói: “Min, ahh, em kiểm tra xem chocolate đã chảy hết chưa”

Tôi gật đầu: “Vâng”

Tôi đi đến kiểm tra nồi chocolate, nhưng tôi thật ngốc, quên rằng nồi chocolate đang được đun trên bếp mà cứ đưa tay ra bắc, ngay lập tức tôi hét lên đau đớn làm chiếc nồi rơi xuống đổ một nửa lượng chocolate trong nồi lên tay kia của tôi.

Kibum nghe thấy tiếng kêu của tôi vì vậy nhanh chóng chạy lại: “Sao vậy?”

“Em bị bỏng tay”

Kibum kiểm tra tay tôi rồi để vào trong nước mát: “Đợi đây một chút, anh đi lấy bộ đồ sơ cứu”

Anh chạy ra khỏi bếp rồi quay lại trong vài phút với bộ đồ sơ cứu trên tay, anh cầm tay tôi, cẩn thận lau khô trước khi bôi thuốc lên: “Nó sẽ giúp em bớt đau và nhanh lành hơn...vết thương không lớn lắm, sẽ khỏi trong vòng một tuần thôi, nó sẽ không để lại sẹo đâu”

Tôi gật đầu: “Em cảm ơn”

Kibum cười và tiếp tục bôi thuốc cho tôi: “Không có gì, Min”

Tôi nhìn vào mắt anh, nhận thấy rằng chúng tôi đang đứng rất gần nhau, ý tôi là khuôn mặt anh chỉ cách tôi có vài inch.

Tôi thấy má mình nóng lên, chết tiệt, tôi thấy cả cơ thể như đang nóng lên, tôi đỏ mặt nhưng vẫn nhìn vào mắt anh, anh cũng nhìn thẳng vào mắt tôi sau đó chuyển ánh mắt xuống môi tôi, tìm tôi đập nhanh hơn.

Đột nhiên anh dựa gần vào tôi và bằng cách nào đó tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, anh sẽ hôn tôi... Tôi nhắm mắt lại đợi đôi môi anh chạm vào môi tôi, từ từ một đôi môi mềm mại ngọt ngào nhẹ nhàng hôn tôi.

Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi, tôi chưa bao giờ hôn một ai, ý tôi là cả chưa một ai kể cả nữ, và giờ tôi đang hôn Kibum... Anh là người chủ động, còn tôi chỉ cố gắng đáp lại anh như cách anh hôn tôi.

Đây là một cảm giác hoàn toàn mới với tôi, tôi đã từng xem phim sex nên tôi không phải người chưa biết gì nhưng tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác này và bây giờ...tôi thấy mình như đang say...giờ tôi đã hiểu ý nghĩa của câu say trong tình yêu!

Nhưng... vì sao Kibum? Ý tôi là tôi sẽ có cảm giác này khi hôn bất kỳ ai hay chỉ với Kibum? Và nếu chỉ có cảm giác này với mình anh thì và sao tôi lại cảm thấy như vậy với anh? Tôi chưa từng có cảm giác nào đặc biệt với anh phải không? Ý tôi là anh chỉ là người bạn mới của tôi, ngoài ra không còn gì cả phải không?

Kibum dừng lại rồi nhìn tôi, tôi đỏ mặt quay đi chỗ khác

Kibum mỉm cười: “Em thật đang yêu Min à”

Tôi nhìn anh, anh khẽ cười nhìn tôi, tôi ngại ngần nhìn xuống bàn tay vẫn còn dính chocolate của mình, tôi vừa định đi rửa thì Kibum cầm lấy tay tôi đưa vào miệng anh và bắt đầu mút.

Tôi không thể phản ứng được gì, lúc này tôi thấy thật nóng, một cảm giác mà tôi chưa từng có. Tôi phải hỏi Jae Hyung về điều này, ý tôi là tôi sẽ thay đổi một chút để anh ấy không biết chuyện gì đã xảy ra giữa tôi và Kibum, nhưng tôi muốn biết đây có phải là một phản ứng bình thường không... Nếu đây chỉ là cảm xúc như tình bạn, vì tôi chưa bao giờ có cảm giác này với bất kỳ người bạn nào trước đây... Hay có thể tôi đã phải lòng Kibum? Có thể nào tôi thích Kibum? Hay yêu anh? Aish tôi phải làm cho cảm giác này biến mất mới được!

Kibum bỏ ngón tay tôi ra khỏi cái miệng ấm áp của anh và đưa ngón tay tiếp theo vào bắt đầu mút sạch chocolate đi.

Tôi không thể chịu đựng được sự tiếp xúc này và bắt đầu khẽ kêu: “aahh”

Kibum cười vẫn tiếp tục liếm tay tôi cho đến khi tôi thấy vật nhỏ của mình bắt đầu cương lên! Tôi phải dừng lại tôi không thể...nhưng chúa ơi nó thật tuyệt...không, không được Changmin!

Tôi kéo tay ra khỏi miệng anh rồi chạy khỏi căn bếp nhanh nhất mà tôi có thể, tôi chạy về phòng của chúng tôi rồi đi thẳng vào phòng tắm, tôi gội nước lạnh vào người để cố gắng bình tĩnh lại.

Sau nửa giờ, tôi quần khăn tắm quanh eo rồi đi ra, tôi không mang theo quần áo vì vội vàng chạy vào đây. Tôi phải quay lại phòng ngủ để lấy đồ, hi vọng rằng anh không có ở đó, hiện tại tôi không thể đối mặt với anh.

Tôi cố gắng mở cửa phòng tắm một cách nhẹ nhàng, nhìn xung quanh xem Kibum có đây không, không có ai cả, đây là điều tốt phải không?

Tôi mở hủ cửa để đi ra, trên chiếc bàn cạnh cửa sổ có hai cái đĩa, một cái có bánh chocolate, cái còn lại là kẹo mút dâu tây và một cốc sữa, tôi đi về phía cái bàn, có một mẫu giấy nhỏ ở đó, tôi cầm lên đọc:

(Anh đoán là em muốn ở một mình tối nay,

Vì vậy anh sang một phòng khác ngủ, ở đây có rất nhiều phòng,

Anh đã làm xong bánh và kẹo mút mà chúng ta làm dở,
Anh hi vọng em sẽ thích chúng,
Đừng ăn quá nhiều đồ ngọt trước khi ngủ, hãy uống sữa nhé,
Kibum)

Tôi đọc đi đọc lại mẫu giấy; anh ấy cho tôi thời gian để sắp xếp lại cảm xúc của mình? Ý anh ấy là gì? Giờ tôi phải làm gì?

Tôi thở dài nhìn hai cái đĩa, tất cả những suy nghĩ này làm tôi thấy đói vì vậy có lẽ vẫn ổn nếu tôi chỉ ăn một cái bánh phải không?

Tôi nằm lên giường ăn bánh và kẹo, bắt đầu nghĩ về cảm giác của tôi với Kibum, ý tôi là chắc chắn tôi có cảm giác gì đó với anh nhưng tôi không biết đó là cảm giác gì, hơn nữa tôi không thể giải thích được điều gì đã xảy ra trong bếp, tôi đã cảm thấy có gì đó đối với những việc anh làm với tôi và nụ hôn của chúng tôi...aish tôi không hiểu vì sao tôi lại đáp lại nụ hôn của anh, có phải do tôi tò mò? Hay yêu? Hay do nóng mà tôi hôn lại anh...

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện đó cho đến khi tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào mà không biết.

28. Chương 28

Chapter 28: Buổi sáng: Hãy để anh chứng minh tình yêu của mình!

Jaejoong's pov:

Tôi mở mắt nhìn xung quanh, tôi thấy Yunho không mảnh vải đang nằm cạnh tôi, cánh tay anh ôm lấy tôi, tôi bắt đầu nhớ lại những việc hôm qua giữa chúng tôi, tôi không thể tin được tôi đã đồng ý với điều đó.

Ồ tất nhiên cảm giác như lên thiên đường vậy, tôi đã tận hưởng từng giây chết tiệt đó nhưng sao tôi có thể dâng mình cho anh như vậy? Vì sao anh ở đây? Sao anh biết nơi chúng tôi đến? Thậm chí đến Hyung còn không biết chúng tôi sẽ đi đâu?

Chờ đã! Nụ cười hôm qua của Changmin, tôi có cảm giác xấu về điều này! Buổi sáng khi cậu ta muốn tôi hứa không rời khỏi đây một mình, cậu ta lừa tôi hứa với cậu ta vì cậu ta biết tôi sẽ đi nếu thấy Yunho ở đây! Oh tôi sẽ giết anh ta, thậm chí ngay cả Kibum cũng không thể ngăn tôi để cứu cậu ta!

Tôi cố gắng thoát ra khỏi cái ôm của Yunho nhưng không thể, anh ấy ôm tôi rất chặt như thể anh ấy đang ôm thứ quý giá nhất cuộc đời hay đại loại như vậy.

Tôi đang rất tức giận, không còn cách nào khác ngoài việc đâm vào ngực anh cho đến khi anh mở mắt nhìn tôi: “Jae?”

Tôi nhìn anh một cách phẫn nộ: “Bỏ cái tay ngu ngốc của anh ra khỏi người tôi!”

Yunho ngồi dậy bỏ tay ra khỏi người tôi, tôi kéo chăn ra, bước xuống mặc quần áo vào, Yunho cũng bắt đầu mặc đồ rồi nhìn tôi: “Jae...nghe anh nói...”

Tôi nhìn anh với ánh mắt chết chóc và hét lớn: “ANH CÚT NGAY XUỐNG ĐỊA NGỤC ĐI NẾU KHÔNG TÔI SẼ GỌI CẢNH SÁT!”

Yunho nhìn xuống dưới: “Tối qua chúng ta...”

Tôi ngắt lời anh: “TỐI QUA TÔI SAY VÀ KHÔNG TỈNH TÁO, ANH ĐÃ LỢI DỤNG ĐIỀU ĐÓ! SAO ANH CÓ THỂ! TÔI SẼ GIẾT CHANGMIN VÌ ĐÃ NÓI VỚI ANH TÔI Ở ĐÂY!”

Yunho nhìn tôi: “Không, anh không làm thế! Em có thể bảo anh dừng lại bất cứ lúc nào nhưng em không hề! Em tự dâng mình cho anh vì em cũng muốn như vậy! Em yêu anh cũng như anh yêu em vì vậy đừng có hành động ngang bướng như vậy nữa và hãy nghe trái tim em nói Jae à! Anh sẽ làm bất cứ điều gì để có cơ hội...”

Tôi lại ngắt lời anh: “Vậy sao anh không nhảy từ trên đỉnh núi xuống đi? Nếu anh còn sống tôi sẽ là của anh!”

Yunho nhìn tôi với sự quyết tâm trong mắt: “Sẽ như em muốn!”

Tôi đã rất shock khi anh nói vậy; anh ấy sẽ nhảy xuống từ đỉnh núi sao? Không, anh ấy chỉ nói vậy để làm cho trái tim tôi mềm đi, tôi sẽ lại chạy vào vòng tay anh và thể hiện tình yêu của tôi với anh! Anh cứ mơ đi... Tôi sẽ không bao giờ làm vậy! Dù thế nào anh cũng phải chứng tỏ tình yêu của anh với tôi...

Yunho nhìn tôi lần cuối trước khi mở cửa ra khỏi phòng cùng tôi, tôi vẫn đang run lên vì tức giận; Changmin, Kibum, Junsu và Yoochun đang đứng bên ngoài nhìn chúng tôi đầy lo lắng, tôi nhìn Changmin nói: “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu, Changmin! Cậu đã phản bội tôi và tôi không bao giờ tha thứ cho điều đó!”

Changmin ngồi sụp xuống bật khóc: “Không anh, đừng, em...”

“Để cậu ấy yên, anh đã buộc cậu ấy nói với anh bọn em sẽ đi đâu...” – Yunho nói

“Oh, lần duy nhất trong đời anh hãy dừng lại việc lừa dối tôi, hãy nói cho tôi sự thật!”

Yunho: “Anh? Thế còn em? Hành động và sống như một người nghèo trong khi em rất rất giàu có!”

Changmin và Junsu đồng thanh: “Cái gì?”

“Yunho, sao anh không đi chết đi? Anh luôn nói anh yêu tôi, anh sẽ làm tất cả vì tôi...vậy anh hãy nhảy xuống từ vách đá đi!” – tôi nói

Yunho nhìn vào mắt tôi: “Như em muốn”

Yunho rời khỏi khu nghỉ dưỡng leo lên vách đá sau khu nghỉ dưỡng, Yoochun, Changmin và Junsu chạy theo để ngăn anh ấy lại trong khi Kibum đến đứng cạnh tôi: “Em không sao chứ?”

Tôi lắc đầu: “Em đã hoàn toàn trao cho anh ấy...Em không thể chịu đựng được điều này...”

Tôi bắt đầu khóc, Kibum ôm lấy tôi: “Đi theo anh ấy đi trước khi anh ấy tự giết chính mình vì em”

Tôi nhìn Kibum: “Anh ấy sẽ không nhảy đâu...phải không?”

Kibum: “Anh ấy đang yêu em Jae à, khi em yêu một ai em sẽ làm bất cứ điều gì để làm người đó vui...Và em đã nói rõ em muốn anh ấy nhảy xuống vách đá!”

Tôi shock đến mức mở to mắt; anh ấy sẽ giết chính mình chỉ để tôi vui ư? Anh ấy sẽ chết vì tôi ư? Anh ấy nghĩ tôi thực sự muốn anh ấy chết ư?

Tôi nhìn Kibum ánh mắt ngập nước, anh ấy khẽ gật đầu: “Anh ấy đã chứng minh được anh ấy đáng được nhận tình yêu của em, Jae à...bây giờ thì hãy đi theo tình yêu của em, hãy ngăn anh ấy lại trước khi quá muộn!”

Tôi không cần nói đến lần thứ hai! Tôi cố gắng chạy nhanh hết sức có thể để theo kịp Yunho, để ngăn anh ấy nhảy xuống vách đá... Nước mắt tràn khắp trên mặt tôi, tim tôi đập rất nhanh, tôi phải đến đó trước khi anh ấy nhảy xuống! Tôi phải ngăn anh lại! tôi phải!

Khi tôi chạy tới vách đá cùng Kibum, tôi thấy Yunho đang cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của Yoochun, Junsu và Changmin. Anh ấy đã thực sự cố gắng nhảy xuống vì tôi...Sao tôi có thể ngu ngốc để anh ấy làm như vậy chứ?

Tôi chạy đến bên Yunho và ôm lấy lưng anh, tôi khóc lớn: “Đừng rời bỏ em nữa...huhu..đừng bao giờ rời bỏ em...huhu...em không thể...huhu...sống thiếu anh...huhu...huhu em yêu anh”

Yunho bị đóng băng ngay lập tức, mọi người bỏ anh ấy ra và rời đi. Yunho quay lại nhìn tôi, anh gạt đi những giọt nước mắt trên mặt tôi: “Anh cũng yêu em...Anh hứa sẽ không bao giờ để em khóc nữa...Anh xin lỗi...anh thực sự....thực sự....ssssshhhh đừng bao giờ khóc nữa nhé”

Tôi khẽ gật đầu rồi chui vào vòng tay anh, anh ôm tôi chặt hơn và hôn lên mắt tôi: “Cho anh hôn em nhé”

Tôi chỉ gật đầu, thế là anh hôn tôi say đắm, tôi đáp lại anh và thì thào nhỏ nhỏ: “Yunie...mmm...mọi người đang nhìn chúng ta”

Yunho kéo tôi ra cười khê: “Em yêu, anh rất nhớ em”

Tôi đỏ mặt ôm anh: “Em cũng rất nhớ anh”

Tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích vì vậy tôi quay đầu lại, tôi thấy mọi người nhìn chúng tôi cười ngọt ngào, tôi nhìn Changmin: “Ya, sao em lại cười? Anh chưa nói sẽ tha thứ cho em!”

Mặt Changmin tái đi, cậu ấy nhìn tôi đầy nước mắt: “Nhưng anh Em...”

Yunho nhìn tôi: “Em yêu, tha cho cậu ấy đi...em nhìn xem, cậu ấy sắp khóc rồi kìa”

Tôi cười nhìn Yunho sau đó quay lại nhìn Changmin: “ok, tha cho em lần này”

Changmin trở nên vui vẻ ngay lập tức: “Thật sao?”

Tôi gật đầu, ngay lập tức cậu ấy chạy lại ôm chặt tôi: “Cám ơn anh”

Yunho bĩu môi: “Ok,giờ thì rời khỏi đây thôi em yêu!”

Changmin cười kéo tôi quay lại resort để ăn sáng, chúng tôi vào phòng ăn cho các cặp đôi, tôi và Yunho nắm chặt tay nhau, Yoochun khoác tay qua eo Junsu, Kibum và Changmin đi bên cạnh nhau nhưng vẫn chưa ít khoảng trống.

Chỉ cần nhìn họ tôi đã phát hiện ra giữa họ đã xảy ra chuyện gì đó không tốt, khi chúng tôi ngồi xuống, tôi nhìn Changmin: “Min, đi ra đây với anh một lát”

Changmin gật đầu đi theo tôi, chúng tôi ngồi xa khỏi chỗ mọi người đủ để họ không nghe thấy chúng tôi nói gì, tôi nhìn Changmin: “Ok, chuyện gì xảy ra giữa em và Kibum vậy? Hai người như đang chiến tranh lạnh vậy?”

Changmin nhìn tôi: “Em không biết Hyung à, hôm qua ở trong bếp bọn em...(đỏ mặt) bọn em đã hôn nhau, sau đó anh ấy ngậm tay em... và (đỏ mặt hơn) liếm chocolate dính trên ngón tay em làm cho em (khuôn mặt cậu đã đỏ rực lên) có phản ứng vì vậy em đã chạy đi!”

Tôi gật đầu: “Vậy em có thích cảm giác khi anh ấy hôn em hay khi anh ấy ngậm tay em không?”

Changmin gật đầu một cách bẽn lèn: “Nhưng em không biết những cảm giác này là thế nào? Ý em là em đã nghĩ về nó cả buổi tối qua nhưng em thấy mất phương hướng...Em không chắc chắn về bất cứ điều gì”

Tôi khê lay vai cậu ấy: “Min, hãy nói với anh ấy những cảm nhận của em hoặc là em sẽ vẫn mất phương hướng”

Changmin gật đầu: “Em sẽ...Cám ơn anh Hyung, giờ em cảm thấy khá hơn rồi”

Tôi cười: “Tốt, vậy bây giờ đi ăn thôi”

Changmin gật đầu, chúng tôi quay lại chỗ mọi người, khi tôi ngồi xuống gần yunie anh hôn tôi: “Anh nhớ em”

Tôi khê cười: “Em mới đi có hai phút”

“Anh không biết! Anh không muốn em rời khỏi anh một giây nào!” – Yunho nói

tôi cười gật đầu, tôi kéo ghế mình đến gần anh hơn, tôi đang rất hạnh phúc, anh đã quay lại bên tôi lần nữa... Anh lại là của tôi lần nữa, tôi sẽ không bao giờ để anh rời khỏi tôi nữa.

Khi bữa ăn được đưa lên, Yunie bón cho tôi bằng cách hôn, anh ngậm thức ăn vào miệng đưa đến môi tôi...như cái cách Yoochun bón cho Junsu, tôi cười trong khi bón cho Yunie ít đồ ăn, tôi biết điều này thật sướng nhưng chúa ơi, tôi yêu anh ấy rất nhiều.

Sau bữa ăn Yunho thì thào vào tai tôi: “Anh phải đi gọi điện cho anh Jin Ho để xin phép nghỉ”

Tôi cười gật đầu, Yunie đi ra ngoài gọi điện cho Hyung, Kibum nhìn Changmin: “Min...chúng ta có thể nói chuyện không?”

Changmin nhẹ gật đầu và đi ra ngoài với Kibum, trong khi đó Junsu nhìn tôi: “Có chuyện gì với họ vậy?”

Tôi cười: “Một đôi uyên ương mới”

Junsu và Yoochun cùng gật đầu cười, Junsu nhìn tôi: “Hyung, Anh Yunho có ý gì khi nói anh rất rất giàu?”

Tôi nhìn Junsu thở dài: “Anh là con út trong gia đình họ Kim”

Junsu nhìn tôi: “Rất rất giàu, gia đình quyền lực họ Kim?”

Tôi gật đầu: “Anh muốn sống một cuộc sống bình thường nên đã cầu xin người chủ gia đình cho anh một cuộc sống bình thường và ông đã đồng ý...”

Junsu gật đầu nhìn Yoochun: “Anh biết điều này?”

Yoochun gật đầu: “Anh gặp Jae Hyung trong một buổi tiệc trà và nhận ra cậu ấy, vì vậy cậu ấy kể với anh về cậu ấu và muốn anh hứa không kể cho bất kỳ ai... hơn nữa anh của anh ấy đã giúp anh phá bỏ hôn ước!”

Junsu nhìn tôi: “Wow”

Tôi nhìn xuống: “Anh luôn mọi người đều coi anh là đứa con trai nhỏ nhất của nhà họ Kim mà bảo vệ, anh không có bất cứ một người bạn nào hay yêu ai, vì vậy anh rất muốn có một cuộc sống bình thường”

Junsu gật đầu: “Và giờ anh thích cuộc sống hiện nay không?”

Tôi cười: “Anh đã tìm thấy những người bạn thuyết vời và một người bạn trai điểm trai và rất biết chăm sóc”

Junsu cười ôm tôi: “Một ngày nào đó anh nhất định phải đưa em đến ngôi nhà thực sự của anh đó”

Tôi gật đầu: “Anh hứa, chúng ta có thể ngủ cùng nhau”

Junsu cười gật đầu: “Nhưng có chuyện gì với anh Yunho vậy?”

Tôi nhìn cậu ấy: “Anh phát hiện ra anh trai anh đưa Yunho đến giám sát và giúp đỡ anh, thực ra anh ấy là trợ lý của anh trai anh, anh đã bị tổn thương và rất tức giận vì Yunho lừa dối anh...Anh nghĩ rằng anh trai anh bảo anh ấy nói rằng anh ấy yêu anh để anh không bị tổn thương...em đã thấy buổi tối trước khi Yunho thú nhận với anh rằng có một tối anh đi ăn cùng anh trai anh anh đã nói với anh ấy anh thích Yunho và anh trai anh nói rằng Yunho sẽ thích anh...”

Junsu: “Vậy anh nghĩ rằng anh trai anh bảo Yunho hành động như thể yêu anh?”

Tôi gật đầu, sau đó có một bàn tay mạnh mẽ ấm áp ôm tôi từ phía sau: “Nhưng vấn đề là...anh đã yêu Jae ngay từ cái nhìn đầu tiên...anh không quan tâm đến nhiệm vụ mà chỉ đơn giản muốn ở bên Jae”

Tôi nhìn Yunho cười với tôi: “Anh Jin Ho cho anh nghỉ 10 ngày và nói rõ với anh rằng nếu anh dám làm em tổn thương anh ấy và bố em sẽ lấy đầu anh treo lên cây gậy!”

Tôi đỏ mặt cười khê: “Anh nói với anh ấy về chuyện của chúng ta?”

Yunie: “Không, nhưng khi anh gọi điện xin nghỉ anh ấy đã tự đoán ra... oh nhân tiện, anh ấy bảo em gọi điện lại cho anh ấy khi nào em ở một mình nhưng anh đã nói rằng chuyện em ở một mình sẽ không bao giờ xảy ra”

Tôi cười ngồi lên đùi Yunie, anh ôm tôi, để đầu tôi dựa vào ngực anh, Junsu nhìn Yoochun cười: “Chunie, họ thật lãng mạn và ngọt ngào”

Yoochun cười: “Oh, nhưng em yêu em còn ngọt ngào hơn”

Sau đó anh ấy hôn Junsu trước khi kéo cậu ấy vào phòng ngủ của bọn họ vì Yunie và tôi đang cười họ, Yunie nhìn tôi nói: “Hôm nay em muốn làm gì em yêu?”

Tôi cười: “Chúng ta đi tắm nước nóng đi, anh nghĩ sao?”

Yunie cười nhăn nhở: “oh, khi nào thì người yêu tôi trở nên nghịch ngợm như vậy thế?”

Tôi đỏ mặt: “Được thôi, em không muốn ở gần anh nữa”

Yunie kéo tôi lại ôm tôi lên như ôm cô dâu: “Đi tắm nước nóng thôi...”

29. Chương 29

Chapter 29:Cảm xúc và trái tim thuần khiết

Changmin và Kibum cùng nhau đi dạo trong vườn, đột nhiên họ nhìn thấy Yoochun kéo Junsu về phòng ngủ, họ cười ngồi xuống ghế bên cạnh mà không hề nhìn nhau, vài giây sau họ thấy Yunho ôm Jaejoong đi đến phòng tắm nước nóng, Changmin thở dài: “Các anh ấy đang hứng tình!”

Kibum cười khúc khích nhìn Changmin: “Min, tối qua trong bếp...”

Changmin nhìn Kibum: “Em...em thấy lạ hướng...em không biết phải nghĩ gì...em không biết những cảm giác này là thế nào!”

Kibum cầm lấy tay Changmin nói khẽ: “Min, anh yêu em...Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên hai năm trước, hãy cho anh một cơ hội nhé!”

Changmin nhìn Kibum: “Hai năm trước? Khi nào? ở đâu?”

Kibum cười: “Hai năm trước khi anh đang đi dạo bên bờ hồ ở một vùng nông thôn, anh nhìn thấy một chú mèo con bị rơi xuống nước, đúng lúc đó có một cậu bé đã nhảy xuống cứu chú mèo con đó và cho nó ăn một nửa bữa trưa của mình...”

Miệng Changmin há thành hình chữ O, mặt cậu hơi phấp phỏng: “Anh đã nhìn thấy ư?”

Kibum gật đầu: “Sau khi em đi anh đã mang chú mèo đó về nuôi, anh không biết gì về em ngoài cái tên vì khi em nhảy xuống hồ anh nghe thấy mẹ em gọi em, do đó anh đã yêu cầu tài xế tìm hiểu các gia đình quanh đó, từ đó anh trở thành người bảo vệ bí mật của em”

Changmin nhìn Kibum với ánh mắt kinh ngạc: “wow”

Kibum khẽ cười: “Vậy hãy cho anh cơ hội nhé!”

Changmin thở dài: “Nhưng bây giờ em vẫn chưa thể chấp nhận được...Em...Cuộc sống của em giờ rất hỗn loạn...Mẹ em đang hôn mê còn bố em thì bỏ đi...Em...phải làm việc để trả nợ cho nhà họ Kim”

Kibum thở dài: “Hãy để anh giúp em Min à...Anh thực sự muốn giúp”

Changmin thở dài nhìn Kibum: “Hãy cứ để mọi việc tự diễn ra và xem chúng ta sẽ đi đến đâu được không?”

Kibum nhìn xuống, đây không phải câu trả lời anh muốn đặc biệt là sau chuyện trong bếp hôm qua nhưng ít nhất không phải một lời từ chối phải không? Anh vẫn có thể bên cạnh Changmin, anh vẫn có cơ hội làm cho Changmin yêu anh phải không?

Kibum thở dài nghĩ phải lập kế hoạch làm cho Changmin yêu mình nhưng bằng cách nào? Anh phải hỏi Jaejoong mới được vì đều là Jaejoong giúp anh cần phải nói và làm gì khi ở cạnh Changmin...

Kibum nhìn Changmin: “Ok, nếu em muốn vậy”

Changmin gật đầu: “Cám ơn em”

Kibum cố gắng nở nụ cười rồi nhìn xuống: “Vậy...em có thích kẹo hôm qua không?”

Changmin gật đầu: “Có...rất ngon”

Kibum khẽ cười, anh đi dạo xung quanh nói chuyện với Changmin hàng tiếng đồng hồ, nhân tiện đợi Jaejoong ra khỏi bồn tắm nước nóng.

Sau một tiếng rưỡi Kibum thở dài, anh không thể đợi lâu hơn, sự chờ đợi này như giết chết anh vậy, do đó anh đứng dậy: “Anh nhớ ra anh có chuyện cần nói với Jaejoong vậy...anh đi trước nhé”

Changmin nhìn xuống gật đầu, cậu nghĩ Kibum đang muốn chạy khỏi cậu nhưng cậu không nói gì hay làm gì, chỉ nhìn người đàn ông đó đi đến chỗ tắm nước nóng.

Kibum khẽ thở dài đi đến chỗ tắm nước nóng, anh biết có thể Yunho sẽ giết anh nếu anh xen vào ‘khoảng thời gian đặc biệt’ của họ, nhưng anh cần nói chuyện với Jaejoong ngay lập tức, do vậy anh đến gõ cửa rồi chờ một lúc thì Yunho mở hé cửa ra nhìn anh: “Xin lỗi nhưng để lúc khác được không?”

Kibum: “Ya mình hiểu nhưng chuyện này thực sự quan trọng”

Jaejoong đi đến, khi nhìn thấy Kibum cậu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Kibum cười một cách gượng gạo: “Chuyện về cậu ấy...”

Jaejoong: “Oh, ok chúng ta đi”

Jaejoong hôn lên má Yunho: “Yunie, em sẽ quay lại ngay”

Yunho bĩu môi nhưng vẫn gật đầu: “Anh sẽ đợi em trong phòng”

Jaejoong cười rồi đi theo Kibum: “Ok, nói với em chuyện gì đã xảy ra?”

Kibum: “Anh biết cậu ấy yêu anh nhưng cậu ấy sợ phải thừa nhận chuyện đó, cậu ấy muốn bọn anh chỉ là bạn và để xem tương lai sẽ đưa bọn anh đi đâu!”

Jaejoong: “Ok, vậy anh phải làm cậu ấy nhận ra cậu ấy yêu anh”

Kibum: “Bằng cách nào?”

Jaejoong: “Hãy làm cho cậu ấy ghen, một trò lừa cũ rích trong sách nhưng lại rất có hiệu quả”

Kibum: “Nhưng với ai?”

Jaejoong: “Anh chàng tiếp tân ấy, hãy nói chuyện với anh ta, thể hiện như thể anh yêu anh ta vào bữa trưa và bữa tối”

Kibum gật đầu: “Ok cảm ơn Jae, em thật tuyệt”

Kibum chạy đến bàn tiếp tân trong khi Jaejoong cười nhanh chóng trở lại phòng ngủ của bọn họ để tìm Yunho, Yunho ôm lấy cậu rồi cời áo sơ mi của cậu ra: “Bây giờ chung làm gì nhỉ!”

(Phần còn lại các bạn tự tưởng tượng nhé vì chap này là về Kimin!!!!)

BỮA TRƯA:

Yunjae và Yoosu ngồi cùng nhau trong bàn giành cho bảy người, họ ôm nhau âu yếm trong khi Changmin thở dài nhìn họ: “Các anh, sao chúng ta lại ngồi bàn cho bảy người trong khi chúng ta chỉ có sáu?”

Jaejoong cười: “Oh chúng ta có bảy”

Junsu: “Sao lại bảy?”

Jaejoong cười: “Kibum gặp một anh bạn mới, cùng tuổi với chúng ta, cậu ấy làm lễ tân ở đằng kia, họ nhanh chóng trở thành bạn tốt nhưng anh nghĩ chàng trai đó có tình cảm đặc biệt với Kibum, theo anh thấy không lâu nữa Kibum cũng sẽ yêu cậu ta thôi”

Jaejoong nhìn khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt đầy đau thương của Changmin, Jaejoong khẽ thở dài lầm bầm với chính mình: “Xin lỗi Min, điều này vì tốt cho em thôi”

Một phút sau họ thấy Kibum mỉm cười hạnh phúc ôm eo một chàng trai trẻ đi vào, họ ngồi xuống đối diện với Changmin, Kibum cố gắng cho Changmin thấy anh đang tán tỉnh là tình tứ với chàng trai đó, thậm chí anh còn bón cho cậu ta ăn theo cái cách mà Yoochun bón cho Junsu và Yunho bón cho Jaejoong.

Changmin nhìn bọn họ với ánh mắt đầy tổn thương, cậu không hiểu vì sao Kibum lại quên những lời anh vừa mới nói và thay đổi nhanh đến vậy, cậu ấy không hiểu sao giờ cậu rất muốn khóc, sao cậu lại muốn kéo chàng trai kia ra ngoài và đánh cho anh ta một trận vì đã chạm vào kibum!

Changmin vẫn chìm trong những suy nghĩ của mình mà không hề động tý nào vào đồ ăn, cuối cùng lý do duy nhất cho tất cả sự tức giận này là vì cậu đã yêu Kibum, vì vậy cậu bị tổn thương khi nhìn thấy người cậu yêu tán tỉnh một người lạ!

Sau bữa trưa Kibum nói với chàng trai mới quen: “Bây giờ chúng ta đến bể tắm ngoài trời nhé?”

Changmin không thể nào chịu đựng được nữa, cậu đứng lên nói với Kibum: “Đi ra chỗ này với em”

Kibum nhìn Changmin bí mật cười, anh biết kế hoạch của anh đã thành công, anh đi theo Changmin ra khỏi phòng ăn, không quên ra hiệu cảm ơn với Jaejoong vì đã giúp anh rất nhiều.

Changmin đi ra vườn hoa nhìn Kibum bằng đôi mắt ngập nước: “Sao anh có thể?”

Kibum ôm chặt Changmin đang khóc nức nở vào lòng trong khi cậu liên tục đánh vào ngực anh: “Anh nói anh yêu em! Anh yêu em! Sao anh có thể cùng với anh ta? Anh không thể yêu anh ta! Anh không thể”

Kibum cười ôm Changmin chặt hơn: “Anh không hề”

Changmin nhìn vào mắt Kibum: “Nhưng...”

Kibum cười: “Một kiểu lừa cũ rích trong sách em yêu à...để làm em ghen, vì vậy em sẽ thừa nhận tình yêu của em với anh”

Mặt Changmin phấp hồng: “Em KHÔNG ghen!”

Kibum cười khúc khích: “Chắc chắn rồi, vì em biết anh chỉ yêu mình em cũng như em chỉ yêu mình anh phải không?”

Mặt Changmin đỏ hồng lên, cậu nhìn xuống dưới đất: “Em...”

Kibum cười khế, nhẹ nhàng đặt tay lên cằm Changmin, nhẹ nâng mặt cậu lên đối diện với anh: “Anh yêu em”

Sau đó anh hôn cậu say đắm như muốn bù lại từng giây từng phút họ đã lãng phí, trong khi đó ở một góc không xa năm khuôn mặt cười hạnh phúc, chàng trai trẻ nhìn họ nói: “Bây giờ tôi quay lại làm việc được chưa?”

Jaejoong gật đầu: “Cảm ơn cậu đã giúp”

Chàng thanh niên cúi đầu chào rồi quay lại làm việc, còn bọn họ đi đến bể bơi ngoài trời nơi họ có thể có chút thời gian bên nhau...

30. Chương 30

Chapter 30: Cuối cùng, em đã là của anh! (NC-17)

Kibum cười nhìn Changmin: “Hãy nói ọi người giờ em đã thuộc về anh, chỉ anh mà thôi”

Changmin chỉ gật đầu cười khi Kibum cầm tay và kéo cậu đi về phía bể bơi ngoài trời nơi mọi người đã tập trung ở đó.

Kimin đi đến bên bể bơi thì thấy Yunjae và Yoosu đang ngồi bên nhau trong bể bơi vui vẻ nói chuyện với nhau, Kimin thay đồ bơi rồi cùng tham gia với họ trong khi vẫn nắm chặt tay Changmin.

Junsu nhìn họ cười: “Hòa hợp sau năm phút và giờ Kibum đã bảo vệ thành công?”

Changmin đỏ mặt nhìn Kibum, Jaejoong cười nói: “Các cậu thật đẹp đôi”

Kibum cười: “Cảm ơn”

Sáu chàng trai ở lại bể bơi cả buổi sau đó họ trở về phòng ngủ ăn tối rồi đi ngủ.

Kibum và Changmin là cặp cuối cùng trong phòng thay đồ sau khi Yoosu và Yunjae vội vàng rời đi, họ vẫn đang mặc đồ bơi ướt nhẹp dính vào cơ thể, ánh mắt Kibum dán trên cơ thể vẫn còn đầy nước của Changmin mà không hề che dấu ham muốn trong mắt.

Kibum nhìn quanh để chắc chắn rằng ở đây không còn ai, đến bên cánh cửa khóa lại sau đó nhìn chàng trai trẻ rồi ôm cậu từ phía sau.

Changmin thở gấp vì sự va chạm đột ngột nhưng nhanh chóng thả lỏng trong vòng tay người cậu yêu, cậu cười khẽ, Kibum thì thảo bên tai cậu: “Anh muốn em, Min”

Changmin đỏ mặt nhìn Kibum: “Em sẽ không ngăn cản anh”

Kibum cười đẩy Changmin dựa vào tường rồi nhẹ nhàng hôn, Changmin cố gắng theo kịp Kibum nhưng không thể vì vậy cậu mở miệng để mặc Kibum chủ động.

Kibum đưa lưỡi vào nếm hương vị ngọt ngào trong cái miệng ấm áp của Changmin, cố gắng hưởng thụ từng giây ngọt ngào bên cạnh người yêu, cơ thể hai người dính sát vào nhau đến mức có thể cảm nhận được vật nhỏ của cả hai đang dần cương cứng.

Kibum quyết định tăng thêm độ nóng bằng cách để chân vào giữa hai chân Changmin cọ cọ làm cho Changmin dựa gần vào tường hơn và khẽ rên lên vì sự tiếp xúc ngày càng thân mật.

Changmin khẽ rên trong khi hôn: “mmm...Ohh...mmm”

Kibum cười, anh thích cái cách Changmin rên, anh muốn làm cho cậu hạnh phúc hơn nữa.

Sau một hồi cọ xát và hôn say đắm, Kibum khẽ ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của Changmin, anh nhìn sâu vào mắt cậu, rồi chuyển mắt nhìn xuống phía dưới, sau đó cười lớn, mặt Changmin khẽ đỏ nhìn vào Kibum khi anh khẽ massage vật nhỏ trong quần cậu.

Kibum nhìn sâu vào mắt Changmin sau đó hôn cậu say đắm, hay tay anh thì luồn xuống tụt chiếc quần bơi của Changmin ra.

Kibum nhìn Changmin với ánh mắt đầy dục vọng, Changmin nhẹ nhàng nâng tay cởi quần bơi của Kibum ra, cậu nhìn cơ thể Kibum, ánh mắt khát khao.

Kibum hôn lên môi Changmin, đôi môi ẩm ướt trượt xuống cổ Changmin khiến cho cậu khẽ rên.

Changmin: “ aahh...mmm... Bummie...”

Kibum cười khẽ kéo tay Changmin ôm lên cổ anh, kéo chân cậu vòng lấy eo anh, ép cậu sát vào tường.

Changmin nhìn Kibum khi anh bắt đầu đưa vật nhỏ của anh gần cậu làm cho cậu càng thêm ôm chặt cổ anh.

Changmin: “uuhh... nhanh hơn....aaahhh....Bummie... mmmm”

Kibum cười rồi vận động nhanh hơn cho đến khi Changmin khẽ cắn vào tay anh, sau đó anh ôm lấy Changmin đến bên chiếc ghế băng gỗ giữa phòng, Kibum để Changmin nằm xuống ghế rồi nằm lên người cậu, để tay cậu ôm lấy cổ anh, chân cậu vòng quanh eo anh.

Kibum nhìn Changmin thì thầm: “Anh muốn vào trong em”

Kibum cười khúc khích, anh lùi lại một chút để có thể nhìn Changmin rõ hơn, sau đó hôn lên bụng cậu rồi trêu đùa vật nhỏ của cậu làm cho cậu rên lớn hơn.

Changmin: “aahh... không.... mmm”

Kibum gật đầu rồi cẩn thận đưa một ngón tay anh vào trong Changmin, sau đó di động nhẹ nhàng trong đó.

Changmin: “mmm... nữa.... Bummie.... Aaahhh...”

Kibum cười rồi đưa một ngón rồi lại một ngón nữa vào cho đến khi anh thấy Changmin có thể tiếp nhận hoàn toàn vật nhỏ của anh, do vậy anh kéo tay ra làm cho Changmin rên lên tức giận.

Changmin: “Không....aaahhh...mmm...”

Kibum vuốt tóc cậu: “Mọi chuyện sẽ rất tuyệt, nếu em thấy đau hãy bảo anh để anh bỏ ra nhé? Anh không muốn làm đau em Min à!”

Changmin gật đầu nói: “Em sẽ không...đau...anh yêu em...nên sẽ không làm em ...đau...em tin anh”

Kibum cười gật đầu: “Anh hứa anh sẽ không”

Changmin cười nhẹ rồi thở sâu khi thấy Kibum khẽ cọ vật nhỏ của anh vào của cậu.

Changmin: “aahh ...mmm... vào... luôn”

Kibum dừng lại rồi đưa vật nhỏ của mình vào trong Changmin, ngay lập tức cơ thể Changmin căng lên vì vậy anh quyết định bỏ ra nhưng cậu ngăn anh lại.

Changmin: “Không... vào đi...aahh... nữa....mmm”

Kibum: “Nhưng em đau”

Changmin: “aaahhh.... Nhanh lên”

Kibum thở dài rồi tiếp tục khẽ đẩy vật nhỏ của anh vào, dần dần anh thấy cậu thả lỏng hơn.

Kibum đưa hoàn toàn cậu nhỏ của mình vào rồi nhìn Changmin đang ra hiệu cho anh vận động.

Kibum: “aaahhh... Chúa ơi em... quá Chật.... Damn...aaahhh.... Anh thích”

Changmin: “aaahhhh.... Mmmm.... Nha...nh....aaahhhh.... nữa.....Bummie...aahh”

Kibum vận động nhanh hơn như người anh ấy yêu muốn, anh tiến vào ngày càng sâu ngày càng sâu.

Changmin thì đang cảm thấy cậu như bị bắn và sắp ngạt thở nhưng cùng lúc đó cậu cũng thấy mình như đang bay, mọi thứ quanh cậu như không tồn tại, đó giống như chỉ có cậu và anh đang bay trên mặt trăng.

Changmin: “aaahhh.... Kibum....mmmm... mạnh...hơn....mmm... aaahhh”

Kibum: “aaahhh... em yêu.... Thật chặt.... thật...thích...mmmm...aaahhh.... Chúa ơi...”

Kibum thấy mình như sắp lên đỉnh vì vậy anh di chuyển nhanh và mạnh hơn.

Cùng lúc đó Changmin dường như cũng sắp lên đỉnh.

Kibum muốn cả hai cùng lên đỉnh nên anh đưa tay cầm lấy vật nhỏ của Changmin rồi vận động cùng với vận tốc ra vào trong cậu.

Changmin như đang thăng hoa trong mật ngọt, cậu rên to hơn cùng với nhịp điệu của Kibum.

Kibum: “aaahhh....chúa ơi... anh sắp lên đỉnh...aaaaaaahhhhhhh”

Changmin: “aaahhh....Bummie....Aaahhh.... nhanh....aaaaahhhhhhh”

Changmin và Kibum cùng đạt được thỏa mãn, lúc đó Kibum nằm trên người Changmin là cậu đau.

Changmin: “Bummie... đau... anh nặng”

Kibum hôn lên môi Changmin: “Xin lỗi em yêu”

Sau đó anh rút vật nhỏ của mình ra, chuyển người xuống rồi thì thầm vào tai Changmin: “Bây giờ ngủ một chút hay chúng ta tiếp tục?”

Má Changmin đỏ hồng lên: “nhưng chúng ta vừa...”

Kibum: “Nhưng anh đã phải nhịn hai năm để có em, giờ anh muốn làm điều này 24/7”

Changmin: “Không được, nếu anh tiếp tục em sẽ mách anh Jaejoong, anh ấy sẽ không để anh gặp lại em nữa!”

Kibum cười khúc khích: “Không, em sẽ không vì em không thể sống thiếu anh cũng như anh không thể sống thiếu em!”

Changmin đỏ mặt, cậu nhắm mắt lại ngủ trong vòng tay anh một cách hạnh phúc...

31. Chương 31

Chapter 31: Quay lại (NC-17)

Jaejoong's pov:

Sau khi vui chơi hàng giờ trong bể bơi, Yunie và tôi trở về phòng ngủ, anh gọi bữa tối còn tôi thay đồ rồi mệt mỏi nằm lên giường.

Yunie nhìn tôi cười: “Em thật nghịch ngợm”

Tôi cười một cách vô tội: “Anh đang nói về chuyện gì thế?”

Yunho bò lên người tôi rồi cọ cọ vào vật nhỏ của tôi làm cho nó cương lên.

Tôi: “aaahhh... Yunie”

Yunho: “Gì vậy em yêu, em muốn...”

Tôi đỏ mặt cố đẩy anh ra nhưng thất bại thảm hại: “Anh xuống đi...mmm...bữa tối sắp được mang lên đây”

Yunho cười: “Đây là lý do duy nhất em muốn anh xuống?”

Tôi không thể nói thêm gì vì tôi hoàn toàn chìm trong sự khiêu khích của anh khi anh vuốt ve cơ thể tôi.

Tôi: “aahh... Yunie...mmm”

Yunho cười rồi cởi quần của anh ra vứt sang một bên, sau đó bò lên người tôi.

Yunie: “Anh muốn ăn em thay cho bữa tối”

Tôi cười rồi hôn anh nồng nhiệt, chúng tôi có một nụ hôn ngọt ngào say đắm, cùng hưởng thụ phút giây hạnh phúc bên nhau, rồi anh từ từ hôn xuống cổ, xuống ngực tôi.

Anh ấy hôn mọi nơi trên cơ thể tôi, làm cho cơ thể tôi in đầy dấu ấn của anh.

Tôi: “aaahhh... mmm...Yunie... đừng...aahh...”

Yunie khẽ cười rồi vuốt ve cơ thể tôi, anh dừng lại ở eo tôi, sau đó cầm lấy vật nhỏ của tôi xoa bóp làm tôi chực muốn nhảy lên.

Tôi nhìn Yunie khẽ rên: “yunie...ahhh....mm”

Yunie cười khẽ: “Sao, em không thích?”

Tôi dùng hết sức đẩy anh xuống rồi leo lên người anh: “Giờ em sẽ làm cho anh phải cầu xin”

Yunie: “Vậy hãy làm đi”

Tôi lại cười, khẽ liếm tai anh, sau đó trượt xuống hôn má anh rồi chuyển xuống cằm, rồi xuống ngực, tôi hôn mọi nơi nhưng trừ hạt đậu trên ngực anh, tôi biết chỗ đó của anh rất nhạy cảm.

Yunie: “aaahhh... damn Jae... em thật tuyệt...mmm”

Tôi cười tiếp tục hôn lên cơ bụng sáu múi hoàn mỹ của anh, làm cho anh ngày càng khó kiểm soát như khi anh làm với tôi.

Yunie: “aaahhh... Jae... đừng làm như vậy...aaahhh”

Tôi di chuyển lên trên cuối cùng cũng hôn lên hạt đậu trên ngực anh một cách nhẹ nhàng làm cho anh ngày càng hưng phấn.

Yunie: “aaahhh... Jae...mmm... đừng như vậy...mmm... aahhh... mạnh hơn...”

Tôi chậm lại làm cho anh khó chịu nhưng đột nhiên anh lật tôi lại, tôi biết anh sẽ làm gì, anh sẽ kích thích tôi như khi tôi kích thích anh! Chúa ơi, hãy cứu con...

Yunie: “Em là cậu bé hư Jae à, bây giờ anh sẽ phạt em”

Tôi: “Không Yunie, đừng làm vậy, em sẽ là cậu bé tốt....đừng...aaahhh”

Tôi kêu lớn khi Yunie hôn vật nhỏ của tôi, chậm rãi làm lan tỏa mùi vị ngọt ngào ẩm ướt.

Tôi: “aahh Yunie... đừng...aaahhh... Yunie... chúa ơi.... không... nữa đi... mmm”

Yunie cười khúc khích: “Giờ em đã là cậu bé tốt chưa?”

Tôi gật đầu.

Yunie cười rồi hôn lên môi tôi: “Ok vậy sau đó”

Yunie tách chân tôi ra, đưa ngón tay vào trong tôi rồi bắt đầu di chuyển chậm.

Tôi: “aahh... Yunie... nữa... mmm”

Yunie: “Chậm thôi em yên, chậm thôi”

Tôi: “Không... aaahhh.... Nữa...”

Yunie thở dài, đưa thêm một ngón tay nữa vào tôi, anh bắt đầu di chuyển nhanh hơn làm cho tôi rên lên lớn hơn.

Tôi: “aaahhh... Yunie... mmm....em muốn....ở....trên...”

Yunie cười khê hôn lên môi tôi: “Vậy em làm đi”

Yunie bỏ tay ra, tôi nằm lên người anh, anh ôm lấy eo tôi hướng dẫn tôi vuốt ve cậu nhỏ của anh, tôi chậm rãi đưa cậu nhỏ của anh vào trong tôi.

Tôi nhìn sâu vào mắt anh, cố kiềm chế anh cho đến khi tôi bắt đầu di chuyển lên xuống một cách nhẹ nhàng ướt át.

Yunie mở mắt nhìn tôi, anh định giữ eo tôi giúp tôi di chuyển nhanh hơn nhưng tôi đẩy tay anh ra.

Yunie: “aaahhh... damn it... nhanh hơn... Jae... nhanh...hơn...aaahhh... đừng...trêu chọc...anh nữa”

I cười: “Đây là...mmm... vậy anh.... Aaahhh...không trêu...em...aaahhh...lại đi...chúa ơi...aahh... Yunie”

Tôi di chuyển nhanh hơn làm anh say mê cho đến khi không thể chịu được, Yunie nhìn tôi huyết gió: “aahh...nhanh hơn...aaahhh...Jae...nhanh...mmm...aaahhh”

Tôi giả vờ như không nghe thấy: “aaahhh...Yunie...mmm...chúa ơi...”

Cuối cùng Yunie không thể chịu được nữa, do vậy anh vừa thở vừa kêu to, lật tôi xuống nằm lên người tôi.

Yunie: “damn it Jae...aahh...anh đã bảo đừng trêu chọc anh”

Tôi bấu môi: “Anh luôn trêu em”

Yunie: “Oh, giờ không gì cứu được em đâu”

Yunie bắt đầu ra vào với tốc độ cực nhanh làm tôi điên cuồng rên lên.

Tôi: “aaaahhhh... Yunie... mạnh... mmmm....hơn.... aaahhh”

Yunie: “trời ơi Jae.... Aaahhh...sau lần này....aaahhh....em vẫn...mmm...thật chặt...aaahhh”

Tôi: “aaahhh... em ra rồi...mmm...Yunie...aaaaaaahhhhhhhh”

Yunie: “aaahhh... Jae... anh cũng vậy...mm...aaaaahhhhhhhh”

Sau đó Yunie ôm chặt tôi, còn tôi ôm cổ anh, một mỗi nhắm mắt lại. một lúc sau có tiếng gõ cửa.

Yunie đứng dậy mặc đồ vào ra mở cửa, còn tôi chồm kín chắn trên người chỗ Yunie trở về, vài giây sau Yunie trở lại với đồ ăn trên tay, anh nhìn tôi hỏi: “Em yêu đói chưa?”

Tôi gật đầu: “Một chút”

Yunie cười đặt khay đồ ăn lên bàn: “Ok đến đây”

Anh ngồi lên ghế còn tôi ngồi vào lòng anh vẫn quấn chần quanh người, chúng tôi ăn tối cùng nhau, sau đó tôi nhìn anh nói: “Em muốn đi tắm”

Yunie gật đầu: “Ừm, em yêu”

Tôi hôn hờ lên môi anh rồi đi vào phòng tắm, khi đi ra tôi đã mặc lại quần áo, Yunie đang nói chuyện điện thoại với ai đó, khi tôi đi đến anh dùng một tay ôm tôi nói trong điện thoại: “Đợi chút”

Yunie để điện thoại vào tay tôi: “Anh của em”

Tôi nhận điện thoại: “Anh”

Anh trai tôi: “Jae, anh xin lỗi nhưng anh cần Yunho trở về ngay bây giờ, anh cần phải gọi cho người chủ gia đình”

Tôi: “Cái gì? Vì sao?”

Anh trai tôi: “Có một số vấn đề về chuyện kinh doanh, nếu không thể giải quyết trong hai ngày thì 2000 người sẽ mất việc”

Tôi: “Chúng em sẽ trở về ngay”

Anh trai tôi: “và người chủ gia đình?”

Tôi: “Người chủ gia đình đang trong kỳ nghỉ...nhưng em sẽ gọi ông ấy ngay”

Anh trai tôi: “Ok cảm ơn em nhiều, anh xin lỗi đã phá mất kỳ nghỉ của em”

Tôi: “Không sao mà anh, chúng em sẽ trở về ngay”

Anh trai tôi: “Ok, về thì đến thẳng công ty nhé”

Tôi: “Vâng, gặp anh sau”

Tôi gác máy rồi nhìn sang Yunie: “Anh chuẩn bị xe còn em đi tìm những người khác và người chủ gia đình”

Yunie gật đầu, nhanh chóng mặc quần áo rồi đi đến bãi gửi xe, còn tôi chạy đến phòng Kibum.

32. Chương 32

Chapter 32: Chuyện công việc

Tôi đến phòng Kibum gõ cửa, sau một lúc Changmin đầy mệt mỏi ra mở cửa: “Oh, anh, có chuyện gì thế?”

Tôi: “Kibum có đây không?”

Changmin: “Có nhưng anh ấy đang ngủ”

Tôi: “Gọi anh ấy dậy đi, chuyện này rất quan trọng”

Changmin gật đầu rồi đi vào trong, sau vài phút Kibum mở cửa nhìn tôi: “Oh Jae, có chuyện gì vậy?”

Tôi: “Về công việc, anh em gọi cho em nói nếu chúng ta và người chủ gia đình không thể quay về đúng lúc thì hàng nghìn người sẽ mất việc”

Kibum cau mày: “Chúng ta phải trở về ngay bây giờ”

Tôi gật đầu: “Yunie đang chuẩn bị xe, em sẽ gọi Yoosu”

Kibum gật đầu, quay lại phòng dọn đồ, còn tôi nhanh chóng chạy đến phòng Yoosu.

Yoosun mở cửa: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi: “Chuyện về công việc, rất lớn...chúng ta phải về ngay”

Yoosun gật đầu: “Chúng mình dọn đồ xong ngay đây”

Tôi gật đầu chạy về phòng gói gém đồ đạc nhanh nhất có thể, sau năm phút mọi thứ đã được thu dọn xong, Yunie giúp tôi mang đồ ra xe, Kibum và Changmin đã ngồi trong xe, Yoochun và Junsu đang chạy sau chúng tôi.

Khi chúng tôi đã vào hết trong xe, Yoochun khởi động xe trở về Seoul, sau khoảng hai tiếng chúng tôi đã đến công ty nhà họ Kim; Kibum, Yunie và tôi chạy vào trong, Yoochun lái xe đưa Changmin và Junsu về nhà.

Ba chúng tôi chạy vào văn phòng của bố tôi, chúng tôi nhìn thấy anh trai tôi ở đó, tôi chạy về phía bố: “Bố, chuyện gì xảy ra vậy?”

Bố tôi: “Có một công ty mới thành lập, họ đang làm cho tất cả các công ty chống đối họ phá sản, họ mua lại những công ty khác, sau đó giải thể công ty đó, sa thải hết nhân viên, giờ thì có vẻ như họ đang nhắm vào chúng ta!”

Tôi: “Nhưng công ty chúng ta mạnh nhất Hàn Quốc, họ không thể đụng đến chúng ta”

Bố tôi: “Họ bất chấp thủ đoạn, ví dụ như bắt cóc gia đình CEO, ép phải bán công ty cho họ”

Tôi nhìn Yunie một cách sợ hãi: “Yunie...”

Yunie ôm tôi: “Họ không thể động đến em được đâu, anh hứa”

Tôi gật đầu rồi nhìn anh trai tôi, anh ấy lo lắng nhìn chúng tôi rồi nhìn Kibum: “Anh xin lỗi, anh không muốn phá hỏng kỳ nghỉ của em nhưng...”

Kibum nhìn anh trai tôi: “Em cần phải ở đây”

Anh trai tôi: “Vì sao?”

Kibum nhìn tôi, tôi ngập ngừng: “Anh, hãy để anh ấy ở đây”

Bố tôi: “Không Jae, anh con đứng đây, cậu ấy nên đi”

Kibum: “Oh, tôi lặp lại, người cần phải ở đây nhất chính là tôi”

Anh tôi tức giận đứng lên: “VÌ SAO?”

Kibum: “Vì tôi chính là người chủ gia đình chết tiệt kia, đó là lý do!”

Tất cả mọi người đều nhìn về Kibum, bố tôi: “Hãy chứng minh đi!”

Kibum đi về phía bố tôi cho bố tôi xem chiếc nhẫn: “Tôi đã trở thành người chủ gia đình từ ba năm trước”

Anh trai tôi: “Chuyện gì xảy ra với người chủ gia đình trước?”

Kibum: “Bố tôi bị giết ba năm trước ở Lodon, trước khi chết ông đã đưa cho tôi chiếc nhẫn này và bảo tôi trở về thay thế vị trí của ông”

Bố tôi: “Thế còn mẹ cậu?”

Tôi: “Đã chết rồi”

Bố tôi, anh tôi và Yunie nhìn tôi: “Con/ em biết chuyện này sao?”

Tôi gật đầu: “Kibum đã nói với con về công việc thực sự của Yunho, anh ấy bảo con làm việc ở đây...”

Bố tôi: “Và vậy là con quản lý công ty?”

Kibum: “Tôi có bằng MBA của trường tốt nhất London”

Anh trai tôi: “Vì sao cậu luôn giữ bí mật?”

Kibum: “Tôi cũng muốn những điều mà Jae muốn, một cuộc sống bình thường”

Tôi: “Chúng ta nên trở lại chuyện kia”

Bố tôi: “Chúng ta phải ngăn công ty đó lại trước khi họ mua công ty của chúng ta, họ đang thuyết phục những khách hàng của chúng ta mua hàng của họ rẻ hơn nửa giá so với chúng ta”

Kibum: “Ai là CEO của công ty đó?”

Anh trai tôi: “Ông Shim bỏ trốn đang điều hành công ty này ở nước ngoài, còn người điều hành trong nước là một gã tên Deniel”

Kibum: “Chúng ta có bức ảnh nào không?”

Bố tôi: “Có, có một bức ảnh trên báo”

Bố tôi đưa tờ báo cho Kibum, anh vừa nhìn thấy bức ảnh trên đó đã sợ hãi đánh rơi tờ báo, anh nhìn tôi: “Đó là Siwan!”

Tôi lay tay anh: “Anh chắc không?”

Kibum gật đầu.

Bố nhìn tôi: “Ai là Siwan?”

Kibum nhìn vào mắt bố tôi: “Anh ta đã từng là bạn trai tôi khi còn ở London, nhưng sau đó tôi phát hiện ra anh ta chỉ muốn tiền của bố tôi nên đã chia tay với anh ta, anh ta đến chỗ bố tôi muốn bố tôi giúp công ty của bố anh ta nhưng bố tôi từ chối, vì vậy anh ta đã giết bố tôi”

Những giọt nước mắt rơi trên má Kibum, anh nhìn bố tôi, bố tôi đứng lên: “Cậu chắc không?”

Kibum: “Sao tôi có thể quên gương mặt này, tôi chắc chắn 100%”

Anh trai tôi: “Vậy anh ta không bị bắt sao?”

Kibum: “Anh ta có, khi tôi rời London anh ta đang trong tù”

Bố tôi: “Vậy sao giờ anh ta lại ở ngoài?”

Yunho: “Anh ta đáng nhẽ bị như vậy nhưng do không ai biết người chủ gia đình chết nên không ai biết anh ta giết ông ấy, đó là lý do anh ta vẫn tự do.”

Kibum: “Không lâu nữa đâu!”

Tôi: “Anh định làm gì”

Kibum: “Chiến đấu hết mình”

Bố tôi: “Bằng cách nào?”

Kibum: “Đầu tiên chúng ta phải đưa một số người quan trọng đến một nơi an toàn tránh anh ta bắt cóc”

Anh trai tôi: “Ví dụ ai?”

Kibum: “Changmin, Jaejoong, Yoochun, Junsu và bất cứ ai quan trọng”

Tôi: “Em sẽ không đi đâu!”

Yunie: “Oh em sẽ phải đi! Anh muốn em an toàn trong khi anh chiến đấu với họ!”

Tôi: “Nhưng...”

Bố tôi: “Không nhưng, Jae”

Tôi bắt đầu khóc: “Con không muốn đi...huhu...đừng bắt con đi...”

Yunie: “Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi, nhưng anh muốn chắc chắn rằng em an toàn”

Tôi túm lấy áo Yunie khóc: “Em không muốn...huhu...em muốn ở lại...huhu...Em sẽ nghe lời...huhu...em muốn ở bên anh...huhu...sẽ nghe theo anh...huhu...huhu...đừng bắt em đi”

Yunie buồn bã ôm chặt lấy tôi, Kibum thở dài, còn anh tôi thì lắc đầu, bố nhìn tôi nói: “Nhưng Jae...”

Tôi: “Đừng mà!”

Bố tôi thở dài: “Được rồi! Con phải luôn ở cạnh Yunho! Bố sẽ tìm ba người vệ sĩ bảo vệ con 24/7, con hiểu chứ?”

Tôi gật đầu: “Con sẽ làm mọi thứ miễn là được ở cạnh Yunie!”

Bố tôi cười: “Cả hai con cùng trở về ở biệt thự với chúng ta”

Tôi bĩu môi nhưng không nói gì, ít nhất tôi vẫn được ở cùng Yunie.

Bố tôi: “Ok, giờ thì quay lại làm việc thôi, trước tiên, Yunho hãy đưa xe đến chỗ các bạn của cháu, họ sẽ đi máy bay riêng của ta đến một nơi bí mật, không ai có thể tìm ra bọn họ”

Yunho gật đầu đi ra ngoài, tôi nhìn Kibum: “Anh sẽ nói thế nào với Changmin về chuyện này?”

Kibum: “Anh đã đưa vệ sĩ của anh đến bảo vệ cậu ấy, giờ anh đi nói với cậu ấy, anh hi vọng cậu ấy sẽ hiểu”

Tôi gật đầu, Kibum đi ra ngoài, bố tôi nhìn tôi nói: “Con ngồi xuống đây nghỉ ngơi chút đi”

33. Chương 33

Chapter 33: Em yêu, hãy hiểu anh!

Kibum's pov:

Tôi vừa ra khỏi công ty đã thấy một chiếc limo và người quản gia đợi sẵn ở đó, tôi ngồi vào xe rồi bảo lái xe đi càng nhanh càng tốt, sau đó tôi suy nghĩ phải nói với Min thế nào, chúng tôi chỉ mới ở bên nhau, tôi sợ tôi sẽ mất cậu ấy nếu tôi nói chuyện này với cậu ấy không đúng cách.

Xe dừng lại trước nhà Jae, tôi đi vào gõ cửa, một phút sau Changmin ra mở cửa: “Bumie, anh vào đi”

Tôi bước vào nhà, khi Kibum vừa đóng cửa tôi ôm cậu vào lòng, hôn lên môi cậu, Min đáp lại tôi sau đó đẩy tôi ra hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi: “Ngồi xuống đã”

Tôi đến ghế sofa ngồi xuống, tôi nhìn sâu vào mắt Min: “Min, anh...”

Changmin: “Chuyện gì vậy?”

Tôi: “Anh là...”

Changmin: “Gì vậy? Nói với em đi”

Tôi: “Anh là người chủ gia đình họ Kim”

Changmin nhìn tôi: “Cái gì?”

Tôi: “Gia đình họ Kim hùng mạnh”

Changmin đứng dậy: “Anh!”

Tôi gật đầu: “Hãy nghe anh nói”

Changmin: “Anh chính là người làm bố em phải bỏ đi, anh chính là người làm ẹ em bị hôn mê...”

Tôi: “Không, Min anh...”

Changmin bắt đầu khóc: “Tôi ghét anh!”

Tôi ôm Min, cậu ấy cố thoát ra nhưng tôi càng ôm chặt hơn: “Hãy nghe anh nói đã”

Changmin: “Anh đã lừa tôi!”

Tôi: “Không...anh”

Changmin: “Tất cả đều là lừa dối!”

Tôi: “Không em yêu...”

Changmin: “Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa...cút đi”

Tôi: “Không”

Changmin: “Hãy để tôi yên!”

Tôi: “Nghe anh nói đã!”

Changmin: “Không!”

Tôi: “Ngày mà bố em bỏ đi...”

Changmin: “Đừng nói nữa!”

Tôi: “Anh đã gọi ông ấy đến gặp anh...”

Changmin: “Tôi nói ngừng!”

Tôi: “Anh biết số nợ là bao nhiêu nên...”

Changmin: “Đủ rồi!!!”

Tôi: “Anh đưa ông ấy tiền để trả nợ...”

Changmin: “Nói dối!”

Tôi: “Ông ấy đã hứa ông ấy sẽ...”

Changmin: “Đừng nói nữa!”

Tôi: “Nhưng ông ấy lại mang số tiền đó đi đánh bạc...”

Changmin ngã xuống: “Dừng lại đi...”

Tôi quỳ xuống ôm Min, cậu ấy đánh liên tục vào ngực tôi: “Cảnh sát bắt ngờ ập vào, ông ấy bị bắt nên ông ấy đã trốn đi...”

Changmin khóc nức nở: “Còn...còn...mẹ?”

Tôi: “Anh đã tìm cho bác bác sĩ tốt nhất trong nước...bác ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi, tin anh đi”

Changmin nắm chặt tay lại, càng khóc lớn hơn: “Vì sao?”

Tôi: “Anh yêu em Min...Anh đã thay đổi tất cả cuộc sống mình vì em...anh quay lại học trung học mặc dù anh đã học xong đại học, anh học cách làm kẹo vì em thích chúng, anh bảo Jaejoong làm việc trong công ty để em có thể làm cùng cậu ấy, để em không phải làm công việc vất vả kia... anh yêu em!”

Changmin nhìn tôi bằng đôi mắt ngập nước: “Nhưng tất cả...”

Tôi: “Không em yêu...Anh không lừa dối em”

Changmin: “Vì sao? Sao lại nói cho em những điều này?”

Tôi: “Vì có một số chuyện tồi tệ đã xảy ra”

Changmin: “Anh...đang nói về cái gì?”

Tôi: “Trước khi anh trở lại Hàn quốc, ba năm trước anh sống ở London, bố anh là người chủ gia đình...trong một lần ông đến thăm anh, bạn trai cũ của anh đã giết ông!”

Changmin: “Cái gì?”

Tôi: “Tên anh ta là Choi Siwan”

Changmin: “Vì sao?”

Tôi: “Anh ta chỉ vì tiền...anh ta không hề yêu anh”

Changmin: “Em xin lỗi...”

Tôi lắc đầu: “Khi anh trở lại và gặp em hai năm trước, anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh biết rằng anh chỉ muốn bên em cả đời...”

Changmin đỏ mặt.

Tôi: “Nhưng bây giờ Siwan đã thoát ra khỏi tù...”

Changmin: “Cái gì?”

Tôi: “Và dường như hắn đang hợp tác với bố em”

Changmin: “Bố và Siwan?”

Tôi gật đầu: “Họ thành lập một công ty...họ mua các công ty khác rồi giải thể nó làm cho hàng trăm người mất việc”

Changmin: “Bố em đã làm những điều này?”

Tôi gật đầu: “Dường như họ đang nhắm vào công ty anh”

Changmin: “Vậy đừng bán công ty cho họ”

Tôi cười khẽ.

Changmin: “Công ty nhà họ kim là công ty mạnh nhất Hàn Quốc, họ không thể nào động tới anh được”

Tôi: “Nhưng ông ấy đã”

Changmin mở to mắt ngạc nhiên: “Cái gì?”

Tôi: “Ông ấy đã thuyết phục tất cả các khách hàng của anh mua sản phẩm của họ chỉ với nửa giá so với bọn anh”

Changmin: “Trời ơi”

Tôi: “Bây giờ thì ông ấy muốn mua lại công ty”

Changmin: “Nhưng anh đừng bán”

Tôi: “Không đơn giản như vậy”

Changmin: “Vì sao?”

Tôi: “Vì họ sử dụng những cách phạm pháp để ép CEO bán”

Changmin: “Cách nào?”

Tôi: “Họ bắt cóc gia đình CEO, đe dọa họ sẽ giết gia đình đó hoặc gửi mail cho CEO những hợp đồng bất hợp pháp mà anh ta đã làm”

Changmin: “Nhưng anh không có gia đình”

Tôi: “Nhưng anh có em! Anh muốn chắc chắn 100% em được an toàn”

Changmin: “Em không muốn đi”

Tôi: “Chỉ một thời gian thôi”

Changmin ôm chặt lấy tôi: “Không, em muốn ở bên anh...huhu...đừng...huhu...em sẽ làm bất cứ thứ gì”

Tôi thở dài: “Em đến nhà anh ở nhé?”

Changmin gật đầu.

Tôi: “Anh sẽ để năm vệ sĩ bảo vệ em 24/24”

Changmin gật đầu.

Tôi: “Em không được ra khỏi nhà, thậm chí là vườn”

Changmin gật đầu: “Bất cứ thứ gì”

Tôi thở dài: “OK, vậy đi thu dọn đồ của em đi”

Changmin gật đầu, cậu chạy lên gác, tôi chạy theo mỉm cười, tôi thấy thật hạnh phúc khi cậu ở cùng với tôi, tôi đảm bảo cậu sẽ được an toàn...

34. Chương 34

Chapter 34: Cuộc chiến bắt đầu

Tôi trở về nhà cùng Min, miệng cậu như sắp rớt xuống khi nhìn thấy căn nhà lớn xa hoa này, tôi nắm tay Min cười khúc khích: “Lại đây, anh sẽ chỉ cho em phòng của chúng ta”. Mặt Min phỉếm hồng, cậu khẽ gật đầu, tôi chỉ cho Min phòng tôi, đang giới thiệu mọi thứ thì có tiếng gõ cửa, tôi ra mở cửa, là năm người vệ sĩ tôi tìm cho Min, tôi ra hiệu cho họ vào phòng: “Em yêu, năm người vệ sĩ này sẽ bảo vệ em mọi lúc”

Changmin gật đầu, tôi nhìn họ nói: “Nếu cậu ấu bị mất một ngón tay tôi sẽ cắt cả cánh tay của các anh, hiểu chứ?”

Họ gật đầu, tôi quay lại nói với Min: “Anh phải quay lại công ty ngay bây giờ”

Changmin gật đầu, tôi gửi lại một nụ hôn gió rồi bước ra khỏi phòng.

End of Kibum's pov

TẠI CÔNG TY NHÀ HỌ KIM:

Kibum vào văn phòng nhìn thấy Jaejoong đang ngồi trên ghế bữu môi với ông Kim, Jin Ho thì đang đọc tài liệu.

Kibum nhìn Jae: “Sao em lại bữu môi?”

Jaejoong: “Yunie vẫn chưa quay lại”

Kibum lắc đầu đi tới chỗ ông Kim: “Có gì mới không?”

Ông Kim lắc đầu: “Không”

Kibum ngồi xuống lấy điện thoại ra: “Anh sẽ gọi ột người”

Kibum nhấn số rồi để loa ngoài để mọi người có thể nghe:

“Vâng”

Kibum: “Rõ ràng vẫn tự do chứ!”

“Xin đợi một chút”

“Đúng vậy”

Kibum: “Tôi muốn biết sao anh ta có thể thoát ra”

“Chúng tôi đang theo dõi anh ta”

Kibum: “Tôi muốn anh ta chết!”

“Vâng”

Kibum: “Còn ông Shim?”

“Ông ấy đang kiện vợ mình để giành quyền chăm sóc con họ”

Kibum: “Tôi không cho phép chuyện này xảy ra!”

“Hiện nay ông ta không ở Hàn Quốc, chúng tôi sẽ bắt ông ta khi ông ta trở lại”

Kibum: “Họ đang nhắm vào công ty tôi”

“Chúng tôi nên làm gì?”

Kibum: “Hãy làm cho họ biến mất khỏi tầm mắt tôi”

“Được”

Kibum: “Tất cả chỉ có vậy”

Điện thoại cúp máy.

Jinho nhìn Kibum: “Gì vậy?”

Kibum: “Bạn em”

Ông Kim: “Mafia?”

Kibum cười lớn: “Không phải vậy”

Jinho: “Vậy là ai?”

Kibum: “Interpol”

Jaejoong: “Inter...gì cơ?”

Kibum cười: “Đó là international police organization, tổ chức cảnh sát quốc tế”

Jaejoong gật đầu.

Jinho: “Em làm thế nào quen họ?”

Kibum: “Em là người chủ gia đình phải không?”

Ông Kim cười nhẹ: “Oh đúng vậy”

Jinho: “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

Kibum: “Chúng ta sẽ loại bỏ họ!”

Jinho: “Bằng cách nào?”

Kibum: “Chúng ta sẽ thành lập một công ty mới không có liên quan gì đến tập đoàn Kim, chúng ta sẽ làm giống họ mua bằng nửa giá của họ! Chúng ta sẽ lấy vốn của chính mình để làm việc này, một nhân viên mới sẽ điều hành công ty nên không ai có thể liên hệ chúng ta với công ty này, chúng ta sẽ làm họ mất đi quyền lực trên thế giới, sau đó họ sẽ phạm sai lầm”

Ông Kim: “Chúng ta lấy tiền đâu để làm việc này?”

Kibum: “Bố để lại cho tôi hai tỷ trước khi chết, chúng ta sẽ sử dụng số tiền này”

Jinho: “Ai sẽ điều hành công ty?”

Kibum: “Một người bạn của em”

Jinho: “Ai?”

Kibum: “Người mà Siwan sợ nhất!”

Ông Kim: “Ai vậy con trai?”

Kibum: “Kim Heechul!”

Jaejoong: “Sao Siwan lại sợ anh ta?”

Kibum: “Giờ chưa thể nói được, cứ coi nó là bí mật đi!”

Miệng Jaejoong biến thành chữ O nhưng khi cửa mở ra Yunho bước vào, Jaejoong đã quên hết mọi chuyện và chạy đến ôm Yunho: “Yunie! Cuối cùng anh cũng về rồi!”

Yunho ôm Jaejoong rồi hôn lên môi: “Anh đã trở lại”

Jaejoong cười ngồ vào lòng Yunho, còn Yunho nhìn ông kim nói: “Yoochun và Junsu đang trên đường đến Mỹ, có ba người vệ sĩ đi theo họ, sẽ có ba người nữa gặp họ khi họ đến nơi”

Kibum gật đầu: “Tốt rồi, giờ tôi đi nói chuyện với Heechul”

Jinho: “Anh ta đang ở đâu?”

Kibum: “Tôi nghĩ là London”

Ông Kim: “Cậu nghĩ?”

Kibum: “Heechul rất thích đi du lịch nhưng cháu nghĩ cháu sẽ tìm cậu ấy ở London trước”

Mọi người gật đầu khi Kibum đi ra khỏi phòng.

Ông Kim nhìn Junho: “Đi lấy đồ của cậu dọn đến chỗ chúng tôi đi”

Yunho gật đầu rồi đi ra khỏi phòng, Junho nhìn Jaejoong nói: “Anh đi gọi cho người làm bảo hộ chuẩn bị phòng cho khách”

Jaejoong chạy đến kéo tay bố cậu: “Bố...Yunie sẽ ở cùng con phải không?”

Ông kim cười lớn: “Tất nhiên, cậu ta sẽ ở phòng giành cho khách cạnh phòng bố”

Jaejoong: “Bố.....!!”

Jinho: “Sao vậy? Anh sẽ không để em trai yêu quý của anh mất đi sự trong trắng dễ dàng vậy đâu”

Jaejoong đỏ mặt: “Nhưng bọn con đã...làm... vậy rồi”

Jinho: “Khi nào?”

Mặt Jaejoong đỏ hồng lên: “Anh!”

Ông kim cười lớn: “Jinho đừng đùa em con nữa, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nó kìa!”

Jinho cười lớn hơn nhìn vào Jae đang chuẩn bị khóc: “Jae anh xin lỗi...”

Jae đi ra ngồi xuống ghế gần cửa: “Em muốn Yunie...huhu...anh, anh thật kiệt xỉ!”

Jinho đau khổ lấy điện thoại ra gọi cho Yunho quay trở lại ngay.

Năm phút sau Yunho trở lại văn phòng, khi vừa bước vào anh Jaejoong đã chạy đến ôm lấy tay anh: “Yunie...Anh bắt nạt em”

Yunho ôm Jae rồi nhìn sếp của mình: “Jinho à, em đã bảo anh đừng làm phiền em ấy mà, nếu không em sẽ nói ọi người chuyện yêu đương của anh phải không?”

Ông Kim: “Chuyện yêu đương?”

Yunho: “Với người mẫu hàng đầu BoA”

Ông Kim: “Oh vậy ta sắp có cháu phải không?”

Jinho: “Bố!”

Jinho nhìn Yunho: “Còn em nữa!!”

35. Chương 35

Chapter 35:Cuộc chiến bắt đầu (Phần 2)

Jaejoong nhìn Jin Ho: “ Anh ấy, sao vậy?”

Jinho nhìn Jaejoong thở dài: “Không có gì”

Ông Kim cười nhìn hai đứa con: “Giờ về nhà thôi”

Mọi người cùng ra khỏi công ty lên xe limo về nhà.

Jaejoong đang ngồi trên đùi Yunho thì đột nhiên nhớ ra điều gì, cậu liền dấn khẽ vào ngực Yunho làm ọi người đều nhìn lại: “Chuyện gì vậy em yêu?”

Jaejoong bĩu môi: “Anh là trợ lý cho anh trai em phải không?”

Yunho gật đầu.

Jaejoong: “Vậy anh bao nhiêu tuổi? Anh không thể nào là học sinh trung học được”

Yunho thở dài: “Anh 22, Anh có bằng MBA của đại học Seoul, anh là bạn thân nhất của anh trai em từ thời phổ thông”

Jaejoong bĩu môi: “Anh quá già”

Yunho cau mày: “Yah! Em có ý gì thế?”

Jaejoong: “Không có gì đâu ông già”

Yunho đẩy Jaejoong xuống ghế rồi đề lên cậu: “Anh sẽ cho em biết thế nào là ông già!”

Jinho: “Yah! Bỏ cái tay cậu ra cho đến khi chúng ta về nhà!”

Jaejoong bĩu môi: “Bố...”

Ông Kim: “Jinho, kệ bọn chúng đi”

Jinho: “Chúng suốt mướn quá”

Jaejoong lè lưỡi: “Anh đang ghen với bọn em”

Yunho bật cười còn Jinho nhìn ông Kim: “Bố!”

Ông Kim: “Gì vậy?”

Jinho thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến khi chiếc xe về đến biệt thự, anh nhanh chóng về phòng đóng chặt cửa không ra, thậm chí còn không ăn tối.

Jaejoong cảm thấy anh trai đang giận cậu hay có chuyện gì đó xảy ra nên sau khi ăn tối cậu đi lên gõ cửa phòng Jinho: “Anh...Em vào được không?”

Không có ai trả lời.

Jaejoong thở dài, khước mắt cậu ướt ướt khi quay trở về phòng mình, cậu buồn bã nằm lên giường để mặc nước mắt rơi xuống.

Yunho vào phòng thấy Jaejoong như vậy thì lại gần hỏi: “Chuyện gì vậy em yêu?”

Jaejoong: “Anh trai đang giận em”

Yunho: “Không phải đâu... anh chắc chắn đấy”

Jaejoong: “Em đến tìm anh ấy nhưng anh ấy không mở cửa phòng”

Yunho: “Để anh nói chuyện với anh ấy”

Jaejoong: “Thật không?”

Yunho gật đầu rồi đi đến phòng Jinho, anh đi luôn vào mà không gõ cửa, lúc đó jinho đang nằm trên giường nghe nhạc.

Yunho nhảy lên giường tháo ipod của Jinho ra: “Jae gần như đã khóc”

Jinho: “Cái gì?”

Yunho: “Jae nghĩ rằng cậu đang giận nó”

Jinho: “Không...mình chỉ đang thấy buồn vì Jae...không còn cần mình nữa”

Yunho: “Cái gì?”

Jinho: “Giờ Jae đã có cậu... nó không cần mình nữa”

Yunho: “Cậu thật ngốc!”

Jinho: “Cái gì?”

Yunho: “Jae yêu cậu! Cậu là anh trai nó và cậu luôn luôn là người thân nhất của nó! Giờ nó đang rất cần cậu ở bên...Ai là người Jae hay tâm sự? Về quan hệ của chúng tôi? Ai là người Jae muốn nhận được lời khuyên? Chính là cậu!”

Jinho: “Mình chưa bao giờ nghĩ về chuyện đó”

Yunho: “Đi nói chuyện với Jae đi trước khi mình đắm vào mặt cậu!”

Jinho mỉm cười chạy đến phòng Jaejoong.

TẠI NGÔI NHÀ CỦA NGƯỜI CHỦ GIA ĐÌNH:

Khi Kibum trở về đã thấy Changmin ngủ trên giường, xung quanh là năm vệ sĩ.

Kibum thở dài: “Các anh ra ngoài đi”

Khi những người vệ sĩ ra khỏi phòng, Kibum thay đồ rồi nằm lên giường, Changmin đột nhiên cảm thấy có người nằm bên cạnh thì mở đôi mắt lim dim ra: “Bummie?”

Kibum: “Em yêu, anh về rồi”

Changmin ôm người cậu yêu thật chặt: “Em đã muốn đợi anh về nhưng...”

Kibum: “Em yêu, không sao đâu, giờ đã quá nửa đêm rồi, ngủ tiếp đi, mai nói chuyện sau”

Changmin gạt đầu rồi chui vào vòng tay người cậu yêu bắt đầu say giấc.

Kibum nằm trên giường nghĩ đến cuộc nói chuyện mấy tiếng trước.

Flashback:

Trên điện thoại.

“Alo?”

Kibum: “Heechul?”

“Đợi chút...Em yêu em có điện thoại”

Một giọng nói khác: “Alo?”

Kibum: “Heechul, mình là Kibum”

Heechul: “Có chuyện gì vậy?”

Kibum: “Anh ta đã trốn tù”

Heechul: “CÁI GÌ?”

Kibum: “Anh ta đang theo dõi mình”

Heechul: “Tên khốn đó”

Kibum: “Mình muốn cậu giúp”

Heechul: “Cậu đang ở đâu?”

Kibum: “Seoul”

Heechul: “Mình sẽ đến đó, sáng mai sẽ tới nơi”

Kibum: “Cám ơn”

Heechul: “Cậu biết mình sống là để trả thù hắc ta mà!”

Kibum cười: “Mình biết, hắc ta câu kết với một người”

Heechul: “Cậu định đánh lại họ thế nào”

Kibum: “Chúng mình sẽ lập một công ty mới, công ty này không có liên quan gì đến công ty nhà họ Kim, mình sẽ kinh doanh cùng mặt hàng với công ty của hắc ta với chỉ nửa giá! Mình lấy tiền của mình để làm việc này, mình muốn người điều hành công ty này không có liên hệ gì với công ty nhà họ Kim, mình sẽ làm họ mất đi quyền lực trên toàn thế giới sau đó họ sẽ phạm sai lầm, cậu sẽ điều hành công ty này”

Heechul thở dài: “Cậu biết mình ghét làm việc”

Kibum: “Cho mình?”

Heechul: “Thôi được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau khi mình đến đó”

Kibum: “Cám ơn cậu”

Heechul: “Không có gì”

Kibum: “Mai mình sẽ đón cậu ở sân bay”

Heechul: “Oh không cần đâu, người yêu mình sẽ đưa mình tới công ty cậu...Mình sẽ có mặt ở văn phòng cậu lúc 10h sáng”

Kibum: “Ok, mình đợi cậu”

End of Flashback

Kibum nằm trên giường ôm người mình yêu và nghĩ mọi chuyện sẽ tốt lên khi Heechul đến, cậu ấy rất biết cách đối phó với quỷ dữ...cậu ấy luôn biết cách làm hắc ta run lên như một cây anh túc vô tội.

Cuộc chiến thực sự sẽ bắt đầu khi Heechul bước vào công ty nhà họ Kim ngày mai, anh biết điều đó, anh chắc chắn rằng Siwan tìm thám tử theo dõi mình vậy hắc ta sẽ biết Heechul quay lại ngay khi cậu ấy vào công ty, sau đó cuộc chiến sẽ bắt đầu, cuộc chiến trả thù!

36. Chương 36

Chapter 36: Kim Heechul

Đúng 10h ông Kim, Kibum, Jaejoong, Yunho và Jinho đã đợi Heechul tại văn phòng. Đột nhiên tiếng gõ cửa truyền đến, cánh cửa mở ra, một chàng trai khoảng 20 tuổi có mái tóc dài, ánh mắt sắc bén đi thẳng đến chỗ Kibum: “Cái tên chết tiệt đó ở đâu?”

Kibum ôm Heechul: “Chào mừng cậu trở lại”

Heechul: “yea ye thế nào cũng được! Mình chỉ muốn biết tên khốn đó ở đâu thôi?”

Kibum: “Mình không biết nhưng mình chắc chắn rằng hắc ta biết cậu ở đây nên sẽ xuất hiện nhanh thôi”

Heechul: “ok thế còn công ty cậu mới thành lập muốn mình điều hành?”

Kibum: “Hôm qua mình đã chuyển tiền vào tài khoản của cậu, do vậy giờ mọi việc thành lập công ty cậu cứ tự quyết định vì giờ cậu là chủ”

Heechul: “không cần đâu”

Jin Ho: “Sao?”

Heechul: “Anh là?”

Kibum: “Hãy trở lại việc chính, sao cậu lại nói không cần?”

Heechul: “Mọi thứ đều đã sẵn sàng, cậu có thể lấy lại số tiền đó cho người cậu yêu! Tôi trả thù cũng như cậu trả thù thôi! Nhớ lấy điều đó”

Ông Kim: “Xin lỗi, sao cậu lại muốn trả thù hắn đến vậy?”

Heechul nhìn ông Kim: “Còn ông là?”

Ông Kim: “Nếu cậu không cẩn thận hắn ta sẽ đá cậu trở lại Lodon”

Kibum cười to.

Heechul: “Cái đêm mà Siwan giết bố Kibum, hắn ta đã đâm chết em trai tôi khi hắn đang cố gắng chạy thoát khỏi cảnh sát, sau đó tôi phát hiện ra chính hắn đã làm cho công ty bố tôi phá sản! Khi em tôi được năm tháng tuổi mẹ tôi đã ra đi, từ đó bố tôi uống rất nhiều rồi kết thúc tại bệnh viện tâm thần...hắn ta đã phá hủy cuộc đời tôi vì vậy giờ tôi sẽ trả lại cho hắn!”

Yunho: “Nhưng Kibum nói hắn ta rất sợ anh, vì sao vậy?”

Heechul: “Oh cậu thật đẹp trai”

Jaejoong: “Anh ấy là người yêu tôi”

Heechul cười khúc khích: “Còn cậu là?”

Ông Kim: “Con trai tôi”

Kibum: “Em họ mình”

Jin Ho: “Em trai tôi”

Heechul: “Ok ok, tôi không muốn đi quấy rầy một hoàng tử nhỏ đâu! Gee, sao mà bảo vệ dữ vậy”

Kibum: “Cậu ấy là Jaejoong, mình đã kể với cậu rồi đó”

Heechul: “Oh đúng rồi, một thành viên trong gia đình mà cậu rất yêu quý”

Kibum gật đầu

Yunho: “Cậu có thể trả lời cậu hỏi của tôi không?”

Kibum: “Giờ Heechul không còn gì để mất”

Ông Kim: “Tôi hiểu rồi”

Jaejoong bĩu môi: “Con vẫn chưa hiểu”

Heechul: “Tôi không có gì để mất vì vậy tôi đánh cược tất cả để trả thù”

Jaejoong: “Bằng cách nào?”

Kibum: “Cái ngày họ bắt được Siwan, Heechul đã rất tức giận vì vậy cậu ấy đã tạt cả lọ acid vào hắn ta nhưng không trúng mà chỉ cách hắn có một inch”

Heechul: “Đúng vậy, đây là một điều sỉ nhục đối với tôi”

Jin Ho: “Wow, thật là một cách trả thù tuyệt vời”

Jaejoong: “Sao anh lại không bị vào tù?”

Kibum: “Tôi hối lộ họ nên họ đã bỏ qua”

Heechul: “Yea yea vậy nên tôi nợ cậu...Cậu cũng muốn lọ acid đó tạt vào mặt hắn giống tôi phải không?”

Kibum: “Đúng vậy”

Heechul: “Tôi luôn là tôi”

Ông Kim: “Về chuyện công ty...”

Heechul: “Công ty đó tên là Life, đó là một công ty nhỏ đã bị phá sản hai năm trước, người yêu tôi đã mua lại nó tặng cho tôi một tiếng trước”

Kibum: “Vây nhân viên?”

Heechul: “Tôi đã chuyển một số nhân viên của tôi ở London sang làm việc cho công ty này...Họ không biết gì cả nên chúng ta an toàn”

Mọi người đều gật đầu tán thưởng.

Heechul: “Giờ thì tôi có thể uống chút gì chứ?”

Kibum: “Không thể!”

Jaejoong: “Vì sao?”

Kibum: “Không uống rượu trước 10h”

Heechul thở dài: “Đó chỉ là một tai nạn nhỏ mà sao cậu vẫn không quên nó đi, trời ơi!”

Kibum: “Cậu ấy đã dùng dao tấn công một người trong hộp đêm vì nghĩ rằng đó là Siwan!”

Jaejoong: “Trời ơi”

Heechul: “Chỉ là tai nạn nhỏ thôi mà”

Kibum: “Không rượu”

Heechul: “Thôi được, một cốc nước xoài thì có thể chứ?”

Ông Kim gọi một cốc nước xoài cho Heechul, sau đó họ ngồi xuống cùng bàn bạc bước tiếp theo đối phó với Siwan.

Heechul rời công ty lúc 11h: “Tôi phải tuyên bố với giới truyền thông rằng tôi đã mua công ty, sau đó tôi sẽ đến thăm hân ta hoặc gửi hân ta một món quà”

Kibum: “Hứa với tôi cậu sẽ không tìm gặp hân ta”

Heechul bĩu môi: “Được”

Kibum: “Cậu sẽ gửi gì cho hân ta”

Heechul: “Cảnh báo đầu tiên về cái chết”

Jaejoong: “Là gì?”

Kibum: “Cậu chắc chắn cậu muốn gửi cái đó?”

Heechul: “Đúng”

Sau đó anh ta rời đi.

Jin Ho: “Cảnh báo về cái chết gì vậy?”

Kibum: “Nhận được năm cảnh báo có nghĩa là chết! Một truyền thuyết nói rằng, cảnh báo đầu tiên là hoa hồng có máu, điều này có nghĩa là bạn sẽ mất đi thứ quan trọng nhất đối với bạn”

Ông Kim: “Đó là cái gì?”

Kibum: “Đối với Siwan thì đó là quyền lực, quyền lực là thứ quan trọng nhất đối với hân, hân bất chấp tất cả vì quyền lực”

Yunho: “Còn những cảnh báo còn lại?”

Kibum: “Mình sẽ nói với cậu khi đến lúc”

Kibum rời công ty: “Mình phải đi gặp người yêu mình”

Jaejoong nhìn Kibum: “Anh và Min đến ăn trưa nhé, em rất nhớ Min”

Kibum: “Để xem đã”

Jaejoong: “Nếu anh không đến em sẽ nói xấu anh với Min”

Kibum quay đầu lại: “Min sẽ không tin em đâu, Min rất yêu anh”

Jaejoong: “Nhưng em là anh của Min, nó sẽ tin những gì em nói”

Kibum thở dài: “Thôi được!”

Jaejoong cười tươi chiến thắng.

Kibum: “Trời đất, khi nào thì em giống quỳ như vậy chứ?”

Jaejoong bĩu môi: “Yunie, Kibum nói em là quỳ”

Yunho: “Này, Jaejoong của tôi là thiên thần đó”

Kibum lắc đầu đi khỏi đó để gặp Changmin, anh muốn có chút thời gian riêng tư cùng người mình yêu...(Hãy tự tưởng tượng đoạn sau nhé...)

Trở lại văn phòng, Jinho nhì ông Kim: “Bố nghĩ sao về gã Heechul?”

Ông Kim: “Nếu cậu ta là đồng minh sẽ là sự giúp đỡ tuyệt vời, nhưng thực đáng sợ nếu đó là kẻ thù”

Jaejoong nhìn bố rồi kéo cánh tay người yêu: “Em nghĩ anh ta thật điên khùng...em không thích anh ta”

Jin Ho cười lớn: “Lý do thực sự khiến em không thích anh ta là vì anh ta nói Yunho đẹp trai”

Jaejoong bĩu môi: “Yunho là của riêng em”

Tất cả mọi người bật cười, còn Jaejoong thì xấu hổ đỏ mặt trốn trong cánh tay Yunho...

37. Chương 37

Chapter 37: Bởi vì anh đã nói như thế!

Khi Kibum và Changmin đến, Jaejoong đang ngồi trong lòng Yunho thì thầm gì đó, Jinho thì đang nói chuyện với bố anh ấy về một bài báo. Changmin chạy về phía Jaejoong: “Anh”

Jaejoong nhảy xuống chạy về phía Changmin: “Minnie anh rất nhớ em”

Changmin cười ngọt: “Em cũng rất nhớ anh”

Kibum: “Này, hai người tách nhau ra được không?”

Jaejoong khiêu khích nhìn Kibum: “Không”

Yunho bĩu môi: “Này, Changmin đến đây đi, anh cũng rất nhớ em”

Jaejoong lập tức chạy đến ôm Yunho, Kibum thấy vậy chỉ lắc đầu rồi đi đến ôm Changmin từ phía sau.

Đúng lúc này người làm đến thông báo: “Bữa trưa đã được chuẩn bị xong”

Mọi người đều đứng lên đi đến bàn ăn, Jaejoong ngồi trong lòng Yunho, Kibum ôm Changmin đang đỏ mặt, ông Kim và Jinho mỉm cười nhìn Jaejoong hạnh phúc trong lòng người yêu, họ đã không thấy cậu hạnh phúc như vậy lâu rồi.

Ở MỘT NƠI KHÁC:

Một chàng trai trẻ có mái tóc nâu, ánh nhìn sắc bén đang ăn tối và nghĩ thật tuyệt vời khi được tự do sau một thời gian dài bị giam trong một nhà tù dưới lòng đất.

Đột nhiên người bồi bàn đi tới đưa cho hắn ta một cái hộp: “Nó mới được gửi đến, họ nói hãy đưa nó cho anh khi anh gọi bữa trưa”

Siwan nói cảm ơn rồi nhận cái hộp, không có tên người gửi, đó có thể là ai? Không ai biết hẳn ta ở đây, họ chỉ biết một Daniel đây quyền lực kinh tế khiến họ sợ hãi và kính trọng.

Hắn mở hộp ra, đôi mắt mở to vì bị shock khi hắn thấy bên trong hộp là bông hồng tẩm máu.

Hắn nhìn xung quanh hi vọng có thể tìm ra người gửi cái thứ chết tiệt này, à đúng vậy, hắn biết rõ ý nghĩa của bông hồng máu này...đó là cảnh báo đầu tiên về cái chết: bạn sẽ mất đi tất cả những gì bạn quý trọng.

Nhưng ai? Ai gửi cho hắn cái này? Chỉ có duy nhất ba người trên thế giới này biết về truyền thuyết đó mà vẫn còn sống, người gửi chắc chắn là một trong số đó! Một người là hắn, hai người còn lại là Kibum và cái gã đáng sợ...nổi ám ảnh kinh hoàng của hắn Kim Heechul!

Heechul...thám tử đã báo với hắn hôm nay có một gã lạ mặt đã tới công ty nhà họ Kim nhưng đó có phải là anh ta không? Chuyện xảy ra ngày đó vẫn ám ảnh hắn...hắn hét to lên để chứng minh mình còn sống! Nếu đó không phải là Kibum thì hắn sẽ chết mất! Anh ta là người duy nhất trên Trái Đất này làm cho hắn thấy sợ hãi.

Hắn ta nhìn vào bông hoa hồng lần nữa thì thấy có gì đó bên dưới, đó là một tờ báo, hắn ta chậm rãi bỏ ra đọc.

MỘT ĐỨA TRẺ NĂM THÁNG TUỔI BỊ MỘT KẺ MÁU LẠNH GIẾT CHẾT

Hôm nay một đứa trẻ năm tháng tuổi đã bị giết trên phố London, mẹ của cậu bé bị thương nặng do kẻ giết người đang lái xe cố chạy thoát khỏi cảnh sát thì đâm vào mẹ con họ.

Đứa trẻ đang bình yên ngủ trong vòng tay mẹ đã phải chịu một cú va chạm nặng nề, mẹ của cậu bé bị đâm văng ra xa, còn cậu bé bị văng ra thành cầu rơi xuống sông chết.

Cảnh sát không bắt được tên giết người máu lạnh, kẻ đã giết chết một doanh nhân người Hàn – Ông Kim, trước khi hắn chạy thoát và đâm vào hai mẹ con làm đứa trẻ năm tháng tuổi chết.

Hai tuần sau khi đứa bé chết, mẹ cậu bé đã tự tử bằng cách uống 20 viên thuốc hỗn hợp các loại khi ở nhà một mình, anh trai của bà đã phát hiện ra xác bà nằm trên sàn bếp sau khi đi thăm mộ cháu trai về...

Siwan không đọc tiếp nữa mà xé tờ báo ra thành từng mảnh nhỏ, hắn nhìn vào hộp thấy vẫn còn một tờ báo nữa, đó là báo mới có hình Daniel, bức hình gần đây nhất của hắn khi hắn mua một công ty tại Seoul, nhưng khuôn mặt đã bị cắt mất, phần cơ thể thì nhuộm đầy máu.

Siwan đánh rơi tờ báo xuống bàn, giờ thì hắn có thể khẳng định chính là anh ta, Heechul đã trở lại Seoul, anh ta tới đây để trả thù, nếu hỏi ai biết Heechul có thể làm những gì thì hẳn ta là rõ nhất.

Siwan vội đứng dậy trả tiền, hắn ta nhanh chóng rời khỏi nhà hàng trở về căn hộ nhỏ của mình...

TRỞ LẠI NHÀ CỦA KIBUM

Kibum ôm Changmin đang ngủ say giấc vào nhà, đi đến phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt xuống rồi phủ chăn lên cho Changmin. Sau đó anh nhẹ nhàng đi xuống uống nước, khi quay lên anh thấy một bóng người đang ngồi trong phòng khách.

Kibum vào phòng khách thì thấy Heechul đang thoải mái ngồi trên sofa uống caffe.

Kibum: “Làm thế nào mà cậu vào đây được?”

Heechul: “Vệ sĩ của cậu lười quá”

Kibum: “Giờ cậu đang uống café”

Heechul: “Tôi phải tự mình làm đấy chỉ vì cậu đã sa thải hầu hết nhân viên, còn những người làm thì đã ngủ hết mất rồi”

Kibum: “Đây là cái gì?”

Heechul: “Tôi phải nói với cậu điều này”

Kibum ngồi xuống cạnh Heechul: “Ok”

Heechul: “Bốn năm trước tên khốn đó có đi trượt tuyết phải không?”

Kibum gật đầu khẳng định.

Heechul: “Lần đó tôi đã thấy anh ta lừa cậu”

Kibum: “Cái gì?”

Heechul: “Khi mà cậu lên giường”

Kibum: “Sau đó?”

Heechul: “Tôi gọi hắn ra nói chuyện rồi đánh hắn bằng một chiếc gậy sắt, sau đó ném hắn vào trong tuyết”

Kibum: “Cậu đã làm gì cơ?”

Heechul: “Đúng vậy nhưng sau đó cậu đã tìm ra hắn rồi cứu cái mạng chó của hắn”

Kibum: “Nghĩ lại đáng ra tôi phải kệ hắn chết ở đó”

Heechul: “Đúng, cậu nên làm như vậy”

Kibum thở dài: “Vậy cậu nói chuyện này với tôi để làm gì?”

Heechul: “Tôi đã gửi cho hắn cảnh báo đầu tiên và giờ tôi có một kế hoạch nhỏ cho hắn”

Kibum: “Kế hoạch gì?”

Heechul: “Bí mật”

Kibum: “Vì sao?”

Heechul: “Vì tôi nói như vậy”

Kibum: “Nói cho tôi đi”

Heechul: “Không được”

Kibum: “Thôi được, nhưng cậu chắc nó sẽ hiệu quả chứ?”

Heechul: “Tất nhiên”

Kibum: “Vì sao”

Heechul: “Vì tôi nói như vậy”

Kibum: “Vậy sao cậu lại nói với tôi về cái kế hoạch chết tiệt của cậu mà lại không hé lộ chút nào”

Heechul: “Vì khi tiến hành kế hoạch này hắn sẽ đi theo cậu”

Kibum: “Cậu nói gì?”

Heechul: “Vì vậy bắt đầu từ sáng mai hãy cẩn thận đấy”

Kibum gật đầu.

Heechul đứng lên: “Ok, chuyện cần nói đã nói rồi, tôi đi đây”

Kibum cũng đứng lên gật đầu

Heechul: “Tôi biết lối ra rồi, hãy quay lại với người cậu yêu đi”

Kibum cười nhẹ.

Heechul: “À, còn cái này”

Kibum: “Cái gì vậy?”

Heechul: “Súng, giữ nó bên mình 24/7 nhé”

Kibum thở dài nhìn khẩu súng bằng bạc: “Tôi có đúng không đây?”

Heechul chỉ mỉm cười rồi rời khỏi đó.

38. Chương 38

Chapter 38: Cảnh báo cái chết thứ hai

Ngày hôm sau khi ông Kim đang ngồi trong văn phòng đọc báo như thường lệ, ông nhìn trang báo đầu tiên.

CÔNG TY LIFE ĐÃ HỒI SINH VÀ NHẬN ĐƯỢC HỢP ĐỒNG QUAN TRỌNG NHẤT HIỆN HAY

CEO mới của công ty Life đã thành công hồi sinh công ty khi mà nó đã gần như phá sản vào hai năm trước, Ông Kim Heechul, người mua lại công ty này đã đầu tư một số tiền lớn để giúp công ty hồi sinh và trở thành một trong những công ty phát triển nhất hiện nay chỉ đứng sau công ty họ Kim và công ty Black (Công ty của Siwan)

Công ty Life mới ký một hợp đồng trị giá 5 tỷ USD với một công ty lớn của Trung Quốc, hiện nay công ty Life đang được hỗ trợ về an ninh và kỹ thuật từ phía các công ty Trung Quốc.

Kyuhyun – người đứng đầu công ty Trung Quốc cho biết Life đã đưa ra lời đề nghị hết sức hấp dẫn chỉ trong vài phút gặp mặt, vì vậy họ đã đồng ý ký hợp đồng này ngay trong ngày hôm đó thay vì ký với công ty Black....

Sau khi đọc xong ông Kim gọi điện cho Kibum ngay lập tức:

Kibum: “Alo!”

Ông Kim: “Cháu đã đọc báo chưa?”

Kibum: “Rồi, cháu đang trên đường đến công ty”

Ông Kim: “Bác chờ cháu”

Kibum: “Cháu sẽ đến trong vòng năm phút”

Ông Kim: “Ok”

Năm phút sau Kibum đã có mặt trong văn phòng của ông Kim cùng với Changmin, Changmin cúi chào rồi đi tới ngồi lên sofa cạnh cửa, Kibum đi tới trước mặt ông Kim cúi chào: “Hôm qua cháu đã nói chuyện với Heechul, cậu ấy đã gửi cảnh báo đầu tiên về cái chết cho hần, cậu ấy sẽ gửi cảnh báo thứ hai vào ngày hôm nay, cậu ấy...”

Đột nhiên cửa phòng mở ra, Heechul bước vào: “Xin chào tất cả mọi người”

Ông Kim mỉm cười: “Hôm qua cậu đã làm một chuyện thật tuyệt vời!”

Heechul mỉm cười cúi chào: “Cảm ơn, chỉ là chuyện nhỏ thôi, cháu chỉ cần gọi một cuộc điện thoại cho người yêu cháu và anh ấy lập tức gửi hợp đồng cho cháu”

Kibum thở dài: “Cậu có bao nhiêu người yêu vậy?”

Heechul cau mày: “Sao cậu lại hỏi vậy?”

Kibum: “Chỉ hỏi thôi mà”

Heechul: “Công ty Black đã mất hết quyền lực ở Trung Quốc rồi, tôi đã gọi điện cho người yêu tôi ở London, anh ấy sẽ gửi cho chúng ta một hợp đồng vô cùng quan trọng cho chúng ta”

Ông Kim: “wow”

Kibum: “Khi nào cậu gửi cảnh báo tiếp theo?”

Heechul: “Đã gửi đi rồi, hần là giờ hần đã nhận được”

Ông Kim: “Cảnh báo thứ hai là gì vậy?”

Heechul: “Cảnh báo đầu tiên là hoa hồng máu, bạn sẽ mất đi thứ mà bạn coi trọng nhất, cảnh báo thứ hai là một quan tài nhỏ chứa máu có ý nghĩa bí mật bị trôn sâu trong quá khứ”

Kibum: “Trong trường hợp này nó sẽ là...”

Heechul: “Bí mật lớn nhất để sau tôi sẽ nói...nó là một bí mật lớn nhưng hiện giờ chỉ nên đưa ra những bí mật nhỏ”

Kibum: “Giống như?”

Heechul: “Những bí mật nhỏ như sử dụng thuốc phiện và nghiện rượu, hoặc như những bí mật mà ngày mai cậu sẽ thấy nó trên mặt báo, nó sẽ làm cho công ty của hần đi xuống”

Kibum thở dài: “Có những lúc cậu làm tôi thấy sợ”

Heechul: “Cậu nên như vậy, haha, cậu vẫn mang súng theo chứ?”

Kibum gật đầu.

Changmin: “Anh mang theo súng? Vì sao?”

Kibum ôm lấy Changmin: “Để chắc chắn rằng hần không thể động đến em, em yêu, để chắc chắn rằng chúng ta an toàn và mọi chuyện sẽ tốt đẹp”

Changmin: “Anh biết cách dùng súng chứ?”

Heechul: “Cậu ta là tay súng đứng thứ hai trong cậu lạc bộ súng tại London, chỉ sau tôi”

Changmin: “Nhưng em ghét súng”

Kibum: “Đừng lo em yêu, em sẽ không nhìn thấy nó đâu...Anh đã mang súng cả ngày hôm qua mà em không hề biết, thậm chí khi...”

Changmin đỏ mặt vội hôn Kibum.

Heechul cười khúc khích cổ tình trêu đùa: “Khi nào vậy?”

Changmin: “Không có gì”

Heechul: “Ý em là khi các em đến với nhau như những con thú đói sao?”

Kibum: “Này, cậu mới làm những chuyện như vậy”

Heechul: “Người yêu tôi thích vậy đấy, có cần tôi chỉ cho cậu một số kỹ thuật không?”

Kibum dường như đang suy nghĩ về lời đề nghị của Heechul, Changmin xấu hổ đánh anh: “Này, anh đừng bao giờ nghĩ về chuyện đó nếu không em sẽ không để anh động vào em nữa đâu! Em sẽ đến chỗ anh Jaejoong”

Ông Kim nhìn bọn họ cười.

Heechul: “Oh cưng à, anh nghĩ sẽ có một anh chàng đẹp trai đến đá em ra rồi nhảy đến ăn hết người yêu em đấy nếu em không chịu học hỏi một chút”

Kibum: “Yah, chỉ có mình tôi mới được gọi Min là cưng”

Changmin thở dài: “Em muốn đi cafe”

Kibum: “Đừng ra khỏi phạm vi công ty”

Changmin gật đầu rồi rời khỏi đó đi xuống tầng một...

TẠI MỘT NƠI NÀO ĐÓ

Siwan ngồi một mình đang rất bức tức về chuyện mất hợp đồng với phía Trung Quốc, Heechul đã cướp mất hợp đồng này. Đây là một hợp đồng rất quan trọng, hần cần hợp đồng này để nâng cao quyền lực của mình, hơn nữa hần còn nhận được tin Heechul đã giành được hợp đồng tại London.

Chuyện này đã đi quá xa, hần không thể để nó đi xa hơn được nữa.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, người giúp việc mang một cái hộp vào: “Thưa cậu, nó vừa được gửi đến cho cậu”

Siwan nhận hộp rồi ra hiệu cho người giúp việc đó rời đi, hẩn ngồi xuống mở hộp ra.

Trong hộp carton là một quan tài nhỏ bằng gỗ chứa đầy máu, dưới quan tài là một tờ báo.

Siwan cầm tờ báo lên đọc :(

SỰ THẬT CHƯA ĐƯỢC BIẾT TỐI VỀ CÔNG TY BLACK

Một CEO hoàn hảo dường như có một quá khứ đen tối chưa hề được biết đến, đó là việc sử dụng thuốc phiện và nghiện rượu, điều này được chứng minh bằng bức ảnh dưới đây, hình ảnh CEO này trong một bữa tiệc với hai chai whiskey rỗng và một túi thuốc bên cạnh.

Một nguồn tin đáng tin cậy đã cung cấp thông tin cho chúng tôi rằng Choi đã phải vào trại cai nghiện do dùng thuốc phiện và bị bắt nhiều lần nồng độ cồn quá cao khi đang lái xe, nhưng mọi chuyện chưa phải tất cả.

Cũng nguồn tin đó đã đưa ra một bức ảnh cho thấy Choi khi mới 17 tuổi đã tiêm trực tiếp thuốc trắng vào tay.

Choi đã phải vào viện vài lần tại London, LA và một số nước khác sau khi dùng thuốc kích thích quá liều, chúng tôi có trong tay danh sách những bệnh viện đó, thậm chí là cả số phòng mà vị này từng ở.

Dường như Choi là nhân vật khá nổi tiếng tại các hộp đêm tại London, thậm chí còn là khách hàng VIP. Anh ta đã bị bắt gặp đi vào hộp đêm Faces tại London, hộp đêm này đã bị đóng cửa do sử dụng thuốc phiện và đánh bạc, Choi cũng là khách hàng VIP của hộp đêm này.

Tất cả quá khứ đen tối này đã được chính Choi giữ bí mật và tìm mọi cách xóa đi. Tuy nhiên một người bạn thân nhất của CEO này đã đến và đưa các thông tin này cho chúng tôi vì lý do người bạn này muốn sự thật được công bố và giúp các nhà đầu tư cân nhắc hơn khi hợp tác với một người có quá khứ như vậy.

Hi vọng những thông tin trên có thể giúp các nhà đầu tư có lựa chọn chính xác hơn khi đầu tư vào công ty Black.

Siwan không thể tin vào mắt mình! Bài báo này sẽ phá hủy công ty của hẩn, hẩn không thể để chuyện này xảy ra! Hẩn không thể để chuyện ngu ngốc này phá hủy tất cả của hẩn! Hẩn phải ngăn chặn mọi thứ lại, đúng vậy, giờ cần làm ngay lập tức.

Siwan đứng lên gọi điện thoại cho ai đó, hẩn khẽ mỉm cười, việc này nhất định sẽ mang lại kết quả, họ sẽ phải chịu sự trừng phạt tột độ nhất vì dám chống đối lại hẩn! Đúng vậy, các người hãy chờ xem!

TRỞ LẠI CÔNG TY NHÀ HỌ KIM

Changmin đang ngồi một mình trong quán cafe thưởng thức món sữa lắc, đúng lúc này một viên cảnh sát đi đến trước mặt cậu.

Viên cảnh sát: “Shim Changmin?”

Changmin gật đầu: “Vâng”

Viên cảnh sát: “Cậu bị nghi ngờ rửa tiền và đánh bạc bất hợp pháp, chúng tôi có lệnh bắt cậu”

Changmin: “Cái gì?”

Viên cảnh sát: “Đi theo tôi hoặc tôi sẽ phải sử dụng vũ lực đối với cậu”

Changmin: “Không...chắc các anh đang nhầm lẫn”

Viên cảnh sát lấy cớ ra: “Cậu có quyền giữ im lặng, mọi lời nói của cậu có thể được dùng để chống lại cậu trước tòa”

Changmin bị viên cảnh sát mang đi, trong suốt quãng đường đến đồn cảnh sát Changmin cố gắng nói mình vô tội nhưng không ai nghe cậu.

Trong đồn cảnh sát, viên cảnh sát kéo cậu vào một phòng giam rồi khóa cửa lại: “Hãy ngoan ngoãn ở đây đi”

Changmin: “Chờ đã, tôi muốn gọi điện thoại”

Viên cảnh sát: “Không, cậu không được phép sử dụng điện thoại”

Changmin: “Tôi có quyền được gọi điện thoại”

Viên cảnh sát: “Nhưng không phải ở đây, hãy câm miệng lại nếu không muốn tôi vào đó cho cậu một trận”

Changmin bắt đầu khóc, cậu ngồi vào một góc phòng giam nhìn những người đáng sợ ở đây, lúc này cậu rất muốn có Kibum ở bên cạnh, cậu muốn ra khỏi chỗ này ngay lập tức, cậu muốn biết chuyện gì đang xảy ra!

Changmin hoảng sợ nhìn một người đàn ông có hình xăm đang đi tới gần, cậu sợ hãi khóc khi nhìn vào mắt người đàn ông đó, sao hắn ta lại giấu một tay ra sau lưng, hắn ta sẽ làm gì cậu...

39. Chương 39

Chapter 39: Cái chết của Shim Changmin

Gã đó đi đến trước mặt Changmin thì dừng lại, hắn nhìn Changmin cười gằn rồi bỏ tay đang giấu sau lưng ra, đó là một con dao...

Changmin run rẩy lắc đầu mạnh khi cậu nhìn thấy con dao đang ngày càng tiến gần đến cậu, chỉ một giây ngắn ngủi mà cậu thấy như cả thế kỷ, khi cậu thấy con dao đó đâm về phía cậu, cậu sợ hãi nhắm mắt lại thì đột nhiên cậu thấy đau nhói ở ngực, cậu hét lên đau đớn: “aaaaaaaahhhhhhhhhhh”

Sau đó mọi thứ đều trở nên tối đen!

TẠI CÔNG TY NHÀ HỌ KIM

Kibum điên cuồng tìm người yêu nhỏ bé của anh ở mọi nơi nhưng không thấy bóng dáng cậu đâu, anh bắt đầu lo lắng có chuyện xảy ra với cậu.

Kibum đi đến chỗ mấy người bảo vệ cửa chính của công ty, lấy ra bức ảnh anh và Changmin cho họ xem: “Các anh có thấy người này ra khỏi công ty không?”

Bảo vệ nhìn vào bức ảnh: “Tôi không biết, tôi mới thay ca, anh hãy đi hỏi những người bảo vệ của ca trước, có lẽ họ biết”

Kibum thở dài quay lại quán cafe, anh đi đến hỏi một người làm trong quán này: “Cô có thấy người này không?”

Bồi bàn: “Xin lỗi tôi không nhớ”

Kibum dường như muốn điên lên, anh đang rất lo lắng cho người mình yêu, đồng thời anh tức giận chính mình vì đã không bảo vệ tốt cho cậu.

Đúng lúc này có một thanh niên đến gần Kibum: “Xin lỗi, hình như người này...hai tiếng trước bị cảnh sát mang đi”

Kibum: “CÁI GÌ?”

Người thanh niên: “Đúng vậy, có một viên cảnh sát đến đây và bắt cậu ấy đi”

Kibum chạy ra khỏi công ty, lao vào trong xe, anh vừa vội vàng lái xe vừa gọi ột người bạn trong Interpol. “Alo”

Kibum: “Cho tôi gặp thám tử Adam số hiệu 5038478 ngay bây giờ, đây là trường hợp khẩn cấp”

“Chờ chút”

Một giọng nói khác: “Tôi là Adam”

Kibum: “Là tôi”

Adam: “Có chuyện gì vậy?”

Kibum: “Một tên cảnh sát chết tiệt nào đó đã đến công ty tôi bắt Changmin đi, tôi phải tìm ra hắn ta! Đây nhất định là do Siwan làm ra!”

Adam: “Bình tĩnh, tôi sẽ giúp cậu tìm ra, nhưng cậu hãy bình tĩnh lại”

Kibum: “Sao tôi có thể bình tĩnh được, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với Changmin tôi sẽ...”

Adam: “Này, cậu có muốn tôi bắt cậu vì tội lập kế hoạch giết người không?”

Kibum: “Không, tôi không có ý định này”

Adam: “Vậy đừng có nói như thế”

Kibum: “Tôi nên làm gì bây giờ?”

Adam: “Hãy hành động như bình thường, tôi sẽ gửi người của tôi đến tất cả các đồn cảnh sát để tìm cậu ấy, đừng quá lo lắng”

Kibum: “Sao tôi có thể bình thường được cơ chứ”

Adam: “Vậy hãy về nhà và ở yên đó, tôi sẽ mang cậu ấy về cho cậu”

Kibum: “Không tôi không muốn, tôi muốn đi tìm Min”

Adam: “Chúng tôi sẽ làm việc đó, vì vậy bây giờ hãy hít thở sâu, bình tĩnh lại, cậu không thể làm gì ở đây được đâu”

Kibum: “Thôi được, hãy nhanh chóng đi tìm Min”

Adam: “Chúng tôi sẽ cố gắng”

Hai người gác máy, Kibum ngồi trong xe khóc lớn đắm vào bánh lái, anh không thể mất Changmin, anh không thể mất đi người anh yêu. Đầu tiên là mẹ anh, sau đó đến bố anh, người mà anh yêu thì phản bội, trở thành kẻ giết người. Giờ khi anh có được hạnh phúc lần nữa thì số phận lại muốn tước đoạt đi của anh, anh không thể để chuyện này xảy ra! Không thể! Anh không thể để mất đi người anh quan tâm nhất được!

Kibum lau những giọt nước mắt đi, hít một hơi sâu trước khi gọi cho người duy nhất có thể giúp được anh bây giờ, KIM HEECHUL:

Heechul: “Alo”

Kibum: “Họ ...họ đã...”

Heechul: “Đồn cảnh sát Seoul, Phòng giám dưới mặt đất”

Kibum: “Cái gì?”

Heechul: “Nơi họ giữ người yêu cậu”

Kibum: “Làm sao...?”

Heechul: “Tôi biết về thế giới ngầm nhiều hơn bất cứ ai, tôi biết hắn ta sẽ làm gì đó với người yêu cậu vì vậy tôi đã cho người theo dõi”

Kibum: “Tôi sẽ đến đó ngay bây giờ”

Heechul: “Đừng”

Kibum: “Nhưng...”

Heechul: “Nghe này, cậu hãy đứng ngoài chuyện này đi, cưng của tôi sẽ lo chuyện này”

Kibum: “Nhưng...”

Heechul: “Chỉ cần gọi bác sĩ đến nhà cậu ngay bây giờ, tôi sẽ mang cậu ấy về trong một giờ nữa”

Kibum: “Bác sĩ? Vì sao?”

Heechul: “Người yêu cậu vừa bị đâm vào ngực”

Kibum: “SAO CỐ?”

Heechul: “Hãy bình tĩnh lại đã”

Kibum: “Sao tôi có thể bình tĩnh khi nghe tin Changmin bị đâm vào ngực”

Heechul: “Là người của tôi đâm cậu ấy”

Kibum: “CÁI GÌ, NGƯỜI CỦA CẬU?”

Heechul: “Siwan gọiafia, muốn họ phải một người đến giết người yêu cậu trong tù nên tôi đã tương kế tựu kế trả cho người đó nhiều tiền hơn để đâm Changmin nhưng không làm cho cậu ấy bị nguy hiểm, vì tôi biết hẳn ta cho người theo dõi ở đó để chắc chắn mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch”

Kibum: “Nhưng...”

Heechul: “Người của tôi rất chuyên nghiệp, đừng lo nhưng gọi bác sĩ đến nhà cậu ngay đi, tôi sẽ mang người yêu cậu tới ngay”

Kibum: “Tôi sẽ giết hẳn ta”

Heechul: “Chưa đến lúc đâu”

Kibum: “Vì sao?”

Heechul: “Tôi đã có kế hoạch cho cái chết của hẳn”

Kibum: “Tôi hi vọng đó sẽ là cái chết đau đớn nhất”

Heechul: “Đúng vậy”

Kibum: “Tôi về nhà ngay đây”

Heechul: “Tôi sẽ liên lạc với người của tôi”

Kibum: “Được, còn chuyện này”

Heechul: “Ừm”

Kibum: “Hãy chăm sóc cậu ấy cẩn thận”

Heechul: “Chắc chắn rồi”

Kibum gác máy rồi lái xe về nhà nhat hết mức có thể, anh gọi điện cho bác sĩ riêng của mình đến nhà càng nhanh càng tốt. Sau đó Kibum lo sợ đứng ở cửa chính đợi Heechul mang Changmon về.

Sau 15’ hoặc lâu hơn anh nghe thấy tiếng gõ cửa, vội vàng mở cửa ra thì thấy bác sĩ đang đứng đó, Kibum mời bác sĩ vào phòng khách rồi kiên nhẫn chờ đợi.

Nửa tiếng sau lại có tiếng gõ cửa truyền đến, khi cửa mở ra thì thấy Heechul đang ôm Changmin bất tỉnh đứng đó, họ nhanh chóng đưa Changmin vào phòng ngủ để bác sĩ kiểm tra, hai người thì ra khỏi phòng chờ đợi.

Một tiếng sau bác sĩ đi ra nhìn Kibum: “Tôi đã khâu vết thương lại, đã không còn chảy máu. Tôi đã tiêm cho cậu ấy thuốc an thần để giảm đau và giúp cậu ấy ngủ, cậu ấy sẽ tỉnh sau hai tiếng nữa, cậu ấy không được rời giường, phải để cậu ấy nghỉ ngơi, hãy cho cậu ấy ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, hai ngày sau tôi sẽ quay lại kiểm tra”

Kibum cúi chào: “Cám ơn bác sĩ”

Heechul: “Việc này xin hãy giữ bí mật”

Bác sĩ: “Tất nhiên” sau đó bác sĩ rời đi.

Ngay sau khi bác sĩ rời đi, Kibum chạy ngay vào phòng quỳ trước giường nắm lấy tay người mình yêu, nước mắt lãnh dãi: “Anh xin lỗi...anh xin lỗi đã không bảo vệ tốt cho em...anh xin lỗi về tất cả....anh yêu em...Minnie”

Heechul vỗ lên vai Kibum: “Cậu ấy không sao đâu, đừng khóc nữa, cậu như vậy sẽ làm cho Changmin lo lắng, như vậy sẽ lâu khỏi”

Kibum gật đầu rồi lau nước mắt đi, anh ngồi xuống cạnh Changmin, hôn lên tay cậu: “Hãy mau tỉnh dậy đi em yêu”

Heechul khẽ thở dài: “Hãy nghe tôi nói này...từ giờ hãy coi như Shim Changmin đã chết, coi như cậu ấy đã biến mất khỏi thế giới này, cậu có nghe không?”

Kibum gật đầu.

Heechul: “Cậu không được cho cậu ấy rời khỏi phòng ngủ này cho đến khi tất cả kết thúc, khi ra ngoài cậu phải luôn mặt đồ đen như thể...chết tiệt, như thể người cậu yêu thực sự đã chết và cậu không thể sống thiếu cậu ấy”

Kibum gật đầu lần nữa, Heechul bước ra khỏi phòng để anh và Changmin được bên nhau.

40. Chương 40

Chapter 40: Điều đó không đúng!

Kibum ở lại với Changmin, 2 giờ trôi qua, Changmin khẽ rên lên do vết thương đau, cậu hé mắt: “Bummie”

Kibum hôn nhẹ vào vết thương rồi ân cần hỏi: “Trong người thấy thế nào rồi em?”

Changmin cười nhẹ: “Khá hơn rồi”

Kibum: “Em muốn ăn gì không?”

Changmin lắc đầu: “Em không ăn gì đâu”

Kibum ôm nhẹ Changmin vào lòng, nói chắc nịch: “Anh thề là anh bắt thằng @\$%\$#@ đó phải trả gấp 10 lần cái thứ nó gây ra cho em bây giờ”

Changmin meo máo: “Ở lại với em đi, đừng bỏ em mà”

Kibum: “Anh sẽ ở đây, ở với em, không đi đâu cả. Chúng ta ở đây mãi mãi luôn =))”

Changmin gật đầu vâng lời, mặt đỏ ửng lên khi được Kibum khẽ lau nước mắt rồi hôn lên mắt: “Em nghỉ ngơi đi cho khỏe”

Changmin lại gật: “Ngủ với em :*”

Kibum leo lên giường với Changmin, nằm nghiêng sang ôm Minnie vào lòng, thêm thiếp say giấc nồng.

Đứng ngoài cửa, Heechul chứng kiến tất cả. Gạt đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt, trầm giọng nói: “Tao sẽ không bao giờ để mày làm tổn thương họ nữa, thằng @\$%\$#@!”

Heechul ra khỏi nhà lên xe phóng như bay: “Hình như chúng ta sắp bỏ lỡ một vài cảnh báo nhỉ”

Dừng lại ở một tòa nhà khá sang trọng, Heechul ra khỏi xe, lên tầng ba gõ cửa một căn hộ nào đó.

NHÀ CỦA KIM:

Jaejoong đang nằm trong vòng tay của tình yêu xem tv tại phòng khách. Cậu đang xem hoạt hình thì đổi sang kênh thời sự: “Một phóng viên đang có mặt trước đồn cảnh sát Seoul trích dẫn – Một chàng trai trẻ tầm 17 tuổi đã chết do bị đâm trúng tim khi đang bị giam giữ tại Đồn cảnh sát Seoul. Nạn nhân là Shim Chang Min, con trai của ông Shim đang bị tình nghi đánh cờ bạc trái phép.... xác nạn nhân đã được đem đến nhà xác chờ khám nghiệm tử thi trước khi đưa đi hỏa thiêu...”

Jaejoong run lên bần bật, sợ hãi nhìn Yunho: “Không phải đúng không Yunho? Trả lời em đi, không phải Changmin đúng không? Làm sao mà... làm sao có thể là Changmin được đúng không anh.”

Yunho ôm chặt Jaejoong, cố gắng trấn tĩnh cậu: “Bình tĩnh nào Jae, Chắc có sự nhầm lẫn ở đây thôi”

Jaejoong: “Gọi cho Kibum, Gọi Kibum ngay đi”

Yunho sợ Jaejoong sẽ phát điên mất nếu anh cứ để cậu như thế này. Anh cố gắng gọi Kibum cho cậu an tâm nhưng không ai trả lời điện thoại.

Jaejoong càng run mạnh hơn: “Không... không thể thế được”

Yunho càng ôm jae chặt hơn: “Bình tĩnh nào Joong, anh chắc chắn một điều với em là cậu ấy rất ổn mà”

Jaejoong nhìn vào mắt Yunho với tia cầu khẩn anh hãy chắc chắn, tìm một điều gì đó cho cậu có thể tin tưởng. Yunho nặn ra một nụ cười: “Min sẽ ổn mà, Kibum sẽ điên tiết lên nếu có đứa nào dám đụng tới Changmin, nhưng Kibum vẫn chưa có động tĩnh gì cả. Nên em đừng có rối lên được không hả ?”

Jaejoong: “Đúng vậy, cậu ấy nhất định không sao, không sao”

Anh tiếp tục dỗ dành: “Nên bây giờ em đi nghỉ ngơi đi, thả lỏng người ra, ok?”

Jaejoong lắc đầu: “Không, em đi tìm Changmin trước”

Yunho vẫn kiên quyết: “Em không nghỉ ngơi ít nhất hai tiếng trên giường thì đừng hòng anh cho em đi đâu”

Cho dù Jaejoong khóc lóc, van nài, méo máo tới đâu, vẫn bị Yunho ôm vào phòng: “Hứa với em nếu anh biết điều gì thì phải đánh thức em dậy.” Jaejoong bất đắc dĩ nói.

“Anh hứa” Yunho gật đầu

Jaejae lên giường, kéo chăn lên đắp, nhắm mắt lại và cố gắng ngủ. cậu ngủ gần như ngay lập tức. Cơ thể cậu đã quá mệt mỏi, và nó đang yêu cầu cậu phải cho nó nghỉ ngơi.

Sau khi dụ dỗ, bắt ép được Jaejoong nhà mình đi ngủ, Yunho thở dài cố hết sức gọi vào số Kibum. Mặc cho anh có cố gọi cách mấy, không ai nghe điện thoại, nó làm anh lo lắng lắm. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, đừng nói Jaejoong sẽ phát điên cỡ nào, mọi người chắc không ai bình thường được luôn mất. Gấu ngổ cuối cùng cũng bắt lực thả người xuống ghế sofa cạnh chỗ Jaejoong đang ngủ trong khi ông Kim và JinHo chạy bổ vào phòng

“Jae đâu?” ông Kim lên tiếng

Yunho đáp: “Cậu ấy vừa mới chợp mắt”

Jin Ho nhẹ nhõm: “Ôn trời, chúng tôi chạy ngay đến đây khi vừa nghe được tin.”

Yunho: “Nó đã run lên bần bật khi nghe được tin ấy đấy!”

Jin Ho: “Cứ gọi anh Bum xem”

Yunho: “Gọi cả chục cuộc rồi nhưng chả ai nghe máy cả.”

ông Kim: ” Jae chắc sống không nổi nếu thằng Min có mệnh hệ gì”

Yunho tán thành: “Jae coi Min như em ruột vậy”

Sau đó, ba người đi vào phòng xem thử Jaejoong thế nào rồi, để chắc chắn không có những thứ như ác mộng hay mộng du.

Hai tiếng sau.

“Jaejoong ah, đi đến nhà Kibum thôi” Yunho gọi khẽ

Jaejoong vẫn mơ màng “hả, ờm, ờ, chờ em.”

Thay đồ trong vòng năm phút, Jaejoong ép Yunho chở cậu đến nhà Kibum ngay, liền, và lập tức.

41. Chương 41

Chapter 41: Tình yêu của tôi, sự đau khổ của tôi

Jaejoong và Yunho đến đứng trước nhà Kibum, bấm chuông như muốn phá hư luôn cái chuông nhà người ta. Ra mở cửa cho hai người lại là cô gái giúp việc. Quên cả phép lịch sự, hai người xông thẳng vào phòng khách.

“Kibum đâu?” Jaejoong bắt đầu mất bình tĩnh

“Gọi Kibum ra đây gặp chúng tôi đi” Yunho cố gắng giữ cho Jaejoong bình tĩnh lại.

Năm phút chờ đợi người hầu gái quay lại đối với Yunjae mà nói là dài vô tận. Tuy nhiên, không phụ lòng hai người, người hầu gái vui vẻ nói: “Ông chủ dặn tôi dẫn các vị lên phòng ngủ”

Vừa tới nơi, Jaejoong hùng hổ xông vào:”ya...”

Nhưng anh chết điếng người khi thấy ChangMin đang ở đó, vẫn sống, còn nhe răng cười với anh. Chần chừ trong giây lát để chắc chắn rằng đó chính là chính là Min, Jaejoong chạy tới ôm thật chặt như sợ Min chạy mất.

Jaejoong nức nở:”Anh tưởng em đi trước anh luôn rồi chứ”

Changmin vỗ về ông cậu:”Em xin lỗi. Bây giờ thì không có chuyện gì nữa rồi. Nín nào”

Như nhớ tới chuyện gì, Jae quay sang Kibum mắng xối xả: “Sao mà anh có thể để em lo lắng đến chết thế hả? Em đã nghĩ Changmin đã ra đi thật đấy.”

Kibum ngơ:” Huh?”

Yunho:”Anh gọi chú mày cả chục cuộc, chả cuộc nào được chú mày thương mà bắt máy cả”

Kibum lôi ra điện thoại, nghĩa qu: “Điện thoại mình hết pin, sorry =))”

Jaejoong nói như gào:” Sorry? Tìm em như ngừng đập tới nơi mà anh nói một câu đơn giản thế thôi đó hả?”

Kibum lí nhí: “Anh xin lỗi nhưng lúc đó anh không thể nghĩ được gì cả khi nhìn thấy Min nằm yên ở đó, lúc đó anh chỉ có thể ngồi đó nắm tay Min chờ cho cậu ấy tỉnh dậy”

Yunho nắm vai an ủi Kibum :” Được rồi, mình hiểu mà”

Jaejoong vẫn lì đòn:” Em thì không”

Changmin đột nhiên lên tiếng :” Em xin lỗi, nếu không phải do em đi cùng Kibum thì đã không có chuyện gì xảy ra”

Jaejoong nhận ra mắt đứa em trai bé bỏng đã ngập nước tự khi nào :” Không, ý anh không phải vậy mà”

Changmin :” Nhưng”

Kibum :” Đó không phải lỗi của em. Anh sẽ bắt đứa gây ra cái này cho em phải trả giá, Minnie ah”

Jaejoong và Yunho ở lại với Min cả buổi an ủi cậu, thậm chí đến tối Jaejoong cũng không muốn rời đi: “Em không về đâu, em muốn ở lại với Minnie”

Yunho :” Nhưng mà...”

Jaejoong :” Không là không”

Changmin nhìn Kibum cầu khẩn :” Cho Jae ở lại với em đêm nay đi mà anh”

Kibum đành bó tay :” Được rồi. Anh sẽ nói người giúp việc chuẩn bị chỗ ngủ.”

Jaejoong hào hứng :” Bây giờ thì chúng ta nên ăn tối chứ?”

Changmin làm nũng :” Hyung, em muốn hyung nấu”

Jaejoong :” Ừm, hyung nấu cho em hết. Yunie, đi anh”

Yunho thất vọng, không biết bây giờ anh còn được mấy lạng trong mắt Jae nữa. Hai người ra khỏi phòng, tiến tới bếp nấu bữa tối cho Changmin.

Kibum ỉu xiu nhìn Changmin :” Ya, sao em lại muốn hai người họ ở lại đây cơ chứ ?”

Min:” Em thấy có lỗi với Jae hyung chết đi được ấy”

Kibum :” Nhưng mà tối...”

Min chống chế :” Em đang bị thương đó, và tất cả những gì anh nghĩ được là mấy cái thứ đó ấy hả?”

Kibum cũng không vừa :” Cái thứ đó em đang nghĩ chính là ôm em đi ngủ đấy. Em nghĩ sau khi thấy em nằm bất động thế mà anh còn sức hả? Jae mà ở đây thì anh có mà ôm gối ngủ”

Min ngượng chín người :” Thì em nói hyung cho anh nằm chung giường với em.”

Kibum mắt sáng rực :” Thiệt không ?”

Vừa nói anh vừa kéo Changmin sát lại hôn âu yếm :” Yêu cực cực quá đi!!!!”

Changmin :” Em cũng yêu anh :>”

Jaejoong và Yunho quay lại với cơ man nào là bát là đĩa:” Ăn mau chóng khỏe nha Min =D”

Min hạnh phúc gật đầu rồi ăn ngon lành. Bị thế này cũng tốt quá ấy chứ. Rồi đầu ra, Junsu mở cửa phòng nhảy bổ nhào vào Changmin nước mắt nước mũi tùm lum tèm lem, Yoochun lết xác theo sau hoang mang cực độ.

Mọi người đều dồn ánh mắt vào hai người.

Yunho lên tiếng trước :” Hai người làm cái gì ở đây?”

Junsu vẫn mè nheo :” Anh tưởng không được gặp em nữa chứ.”

Changmin vòng tay ôm ông anh:” Em xin lỗi.”

Yoochun cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng như Yunho, chợt nhớ đến ai đó liền đổ quạu: “Sao em không thương hyung mà bắt cái điện thoại giùm một cái? Điện thoại của em để chừng hả ?”

Kibum :” Điện thoại em bị hết pin =D”

Yoochun thở dài :” Em làm người yêu bé nhỏ của anh cứ khóc mãi không chịu nín từ lúc lên máy bay cho tới khi đến nhà em.”

Yunho :” Jae cũng đầu thua, gần như quy luôn, ép ngủ hai tiếng rồi mới cho qua đây đó”

Kibum nghiêng răng nghiêng lợi :” Em không bắt thằng đó xuống mồ em không là Kim Kibum”

Yunho :” Bằng cách nào ?”

Yoochun :” Đừng có làm cái trò gì ngu ngốc đấy”

Kibum :” Em không biết. Muốn tấn công em thì không nói, nhưng muốn đụng tới cọng tóc của Changmin thì thằng đó không muốn sống nữa rồi.”

Yunho :” Nhưng đừng có âm thầm mà làm một mình đó. Làm gì thì làm ơn báo trước cho bọn hyung này biết một tiếng.”

Kibum gật đầu.

Trở lại với Heechul

Cánh cửa mở ra, một chàng thanh niên nhìn Heechul với ánh mắt không tin nổi :” Là em sao ?”

Heechul nhếch mép :” Anh khỏe chứ ?”

Chàng trai sốc không nói nổi, nhưng vẫn dùng ngôn ngữ cơ thể, tỏ ý mời Chun vào.

Buông người xuống ghế, đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng. Ngắm kĩ bức tường treo đầy ảnh của mình với các kiểu pose, khung cảnh khác nhau, anh cười cay đắng :“Không tôi là anh vẫn còn chưa chỗ nhớ về tôi”

Chàng trai ngồi xuống phía đối diện :” Làm sao anh quên em được cơ hả?”

Heechul :” Sau cái ngày ấy thì tôi nghĩ là anh làm được cơ đấy”

Chàng trai :” Khi đó anh không hề có sự lựa chọn nào cả, làm như vậy là cách duy nhất anh bảo vệ được em.”

Nụ cười trên mặt Heechul, đang thật sự rất khó coi :” Ừ, chắc chắn rồi.”

Chàng trai vẫn nhìn Heechul đắm đuối, sau từng ấy thời gian, anh được gặp lại cậu rồi. Sự thật này, khó tin quá.

Heechul lại lên tiếng :”Làm giúp tôi một chuyện.”

Chàng trai không hề do dự :” Bất cứ chuyện gì.”

Heechul :” Nhưng nó không giúp tôi quay về bên anh hay tha thứ cho anh về ngày hôm đó.”

Chàng trai :” Anh biết.”

Heechul tiếp tục :” Siwan đã trốn khỏi tù, và làm một...”

Chàng trai sốt ruột :” Em muốn anh làm gì?”

Heechul :” Loại bỏ hắn ta.”

Chàng trai gật đầu :” Anh sẽ làm.”

Heechul đứng dậy :” Tôi đi đây.”

Chàng trai vội đứng dậy nắm tay Heechul :” Nghe anh nói đi.”

Heechul kiên quyết :” Để tôi đi. Người anh thuộc về là con ả đó, không phải tôi.”

Chàng trai gào lại :” Anh chưa bao giờ là của cô ta cả. Anh mãi mãi là của em.”

Heechul cười gượng :” Làm ơn cho tôi đi.”

Chàng trai nhìn thẳng vào mắt Heechul :” Anh yêu em.”

Heechul :” Tôi đang sống rất tốt, anh cũng nên như vậy.”

Chàng trai :” Không, em không hề và em sẽ không.”

Heechul giằng ra khỏi cái nắm tay, chạy thật nhanh ra khỏi cửa với khuôn mặt đầy nước mắt. Vào xe không thèm để ý tới dây an toàn, phóng xe chạy thẳng....

42. Chương 42

Chapter 42 :Một cơ hội nữa

Junsu nói với Jaejoong :” Anh ở đâu tối nay ?”

Jaejoong chỉ tay vào chiếc nệm gần đó :” Ngay đây, anh không để Min một mình.”

Junsu gật đầu :” Em cũng vậy.”

Yoochun há hốc mồm :” EM NÓI CÁI GÌ CƠ?”

Junsu :” Em muốn ở lại.”

Yoochun :” Nhưng mà em à, tối nay...”

Junsu gào bằng giọng cá heo :” Ya, Changmin đang bị như thế này mà tất cả những gì trong đầu anh nghĩ được là chuyện ấy hả ?”

Yoochun thăm thiết :” Nhưng nó có bị sao đâu nào TToTT.”

Junsu :” Em ở lại đây tối nay, anh làm gì thì làm một mình anh ấy.”

Changmin đổ dầu vào lửa :” Em cũng cần Junsu ở lại nữa.”

Kibum thở dài không biết làm gì hơn, đành kêu người giúp việc kê thêm nệm cho Yoosu.

Yunho bước tới Yoochun thì thầm :” Ngâm miệng hoặc đi chết. Cậu chọn đi =)).”

Jaejoong ôm Junsu :” Ya, anh nhớ em quá Su ah.”

Jusu cũng ôm lại Jae :” Em cũng thua gì đâu, nhớ anh chết luôn ấy chứ.”

Cả ba người ngồi xuống, nói chuyện vui vẻ quên cả trời đất làm ba kẻ kia cảm thấy như bị sút ra ngoài không thương tiếc.

Yunho nói :” Có bia rượu gì không?”

Kibum :” Có chứ.”

Yoochun :” Sai người đi lấy chút gì đi. mình sắp chết mất.”

Kibum sai người đi lấy rồi quay lại vào phòng, vừa bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Changmin :” Anh đi đâu vậy ?”

Kibum :” Bảo người đi lấy chút bia thôi, tại mấy em cứ coi bọn anh như không khí vậy.”

Changmin đổi thái độ 180 độ, quay sang khuôn mặt dễ thương :” Em được uống chứ =>”

Kibum :” Em mơ à, em chưa đủ tuổi đâu.”

Changmin vẫn nài :” Nhưng...”

Jaejoong :” Không có nhưng nhị gì hết.”

Changmin thở dài :” Chỉ một ngụm thôi mà.”

Kibum cũng không qua khỏi ả mỹ nam :”Thôi được rồi. Nhấp môi thôi đấy.”

Changmin rạng rỡ gật đầu.

Quay lại với Heechul-

Heechul tới quán bar cũ, cố gắng nốc thật nhiều, anh muốn quên đi mọi thứ về chàng trai kia...

Nhưng số phận không buông tha cho anh, nó cứ nhắc lại kí ức xưa kia, một kí ức anh muốn quên đi...

Sau ly thứ năm, trời đất trong mắt Heechul quay cuồng, mắt đỏ lên vì khóc quá nhiều, một người đàn ông đến ngồi xuống kế bên anh.

Người đàn ông :” Sao người đẹp đây lại ngồi một mình, lại còn khóc thảm thế này ?”

Heechul :” Cút.”

Người đàn ông :” Để anh mời em một ly.”

Heechul mặc cho người đàn ông lạ mặt nhét ly rượu vào tay mình, cầm lấy tu một hơi một hết sạch, rồi lại đập mạnh chiếc ly thủy tinh xuống bàn.

Người đàn ông đưa tay lên vuốt nhẹ đùi Heechul :” Chúng ta đến nơi nào riêng tư một chút nhé.”

Heechul không phản ứng.

Bỗng một giọng nói từ đâu vọng tới tai anh, một giọng nói quen thuộc.

Một giọng nói ầm ập mà anh yêu biết bao nhiêu, để rồi bây giờ nó làm đau anh hơn cả ngàn lần: giọng nói của HanKyun.

Hankyun :” Để em ấy yên trước khi tôi tặng ông một cú đấm.”

Người đàn ông lạ mặt đứng dậy :” Em ấy là của tao.”

Hankyun :” Em ấy không phải là của ông, Cút.”

Người đàn ông cười khẩy, định cho Hankyun một phát vào mặt nhưng lại chậm một bước, bị Hankyun ột cước nằm đo sần :” Còn không biến.”

Người đàn ông bị cướp mỗi giận dữ bỏ đi, để lại Heechul đang được Hankyun đưa đi :” Đi nào.”

Heechul nhào người ra khỏi Hannie :” Để tôi yên.”

Hankyun chụp mạnh người Heechul áp vào mình :” Em say rồi đó.”

Heechul vẫn cố lì :” Tôi ghét anh.”

Hankyun :” Em có thể nghe anh nói một lần được không hả ?

Heechul nức nở :” Không....”

Hankyun không thể kiên nhẫn thêm một phút giây nào nữa. Nắm Heechul cho vào xe, lái một mạch về nhà rồi bế vào phòng mình :” Em nghỉ ngơi đi.”

Heechul :” Thả tôi ra.”

Hankyun :” Không. Em không có cơ hội rời khỏi anh lần thứ hai đâu.”

Heechul :” Anh nói rằng anh sẽ bảo vệ tôi... trước cả thế giới này. Và sau lần thứ hai nói chuyện với ba mẹ, anh bỏ tôi... bỏ tôi để đi lấy con ả kia! Anh thậm chí còn có con nữa kia. Tôi chả là cái thá gì đối với anh cả khi mà anh cưới nó, tôi đã đứng một mình trong mưa đêm, đã đau đớn chừng nào. Ngay sau đó anh còn vui vẻ với mái ấm riêng mình nữa đấy...Anh định biến tôi thành như thế nào thì mới hả dạ hả ?”

Hankyun :” Em cho anh một lần được giải thích được không?”

Heechul :” Không bao giờ, buông tôi ra.”

Hankyun :” Anh yêu em. Yêu em đến chết đi được. Anh đã yêu em và sẽ mãi yêu em.”

Heechul :” Nói dối.”

Hankyun :” Anh có lí do để cưới cô ấy.”

Heechul :” Tôi không muốn nghe, không muốn một chút nào cả. Phải mất rất nhiều thời gian tôi mới có thể bình tâm lại. Để trở thành một người đàn ông như hôm nay, tự đóng băng trái tim mình lại, nhưng anh....”

Hankyun :” Cô ấy đã sắp chết. Cô ấy ra đi ba năm trước, một tháng sau khi sinh được một đứa bé gái.”

Heechul :” Tôi không tin..”

Hankyun :” Lí do để anh đồng ý cưới cô ấy là vì bố anh sẽ giết em nếu anh không làm theo ý ông. Cô ấy sắp chết, nhưng lại muốn cưới anh và có một đứa bé. Anh chỉ giúp cô ấy thực hiện điều đó mà thôi. Ngoài ra giữa hai bọn anh không có gì cả, ngủ phòng riêng, không âu yếm ân ái gì nhau cả! Cô ấy đã cảm thấy thật tệ khi làm chúng ta tan vỡ và anh có thể nghe tiếng cô ấy khóc vào mỗi đêm khuya.”

Heechul không nói nên lời nào cả.

Hankyun quỳ hẳn xuống trước Heechul :” Anh chưa bao giờ quên được em và sống tốt được khoảng thời gian đó... Anh đã, đang, và mãi là của em... sẽ mãi mãi Heechul ah...”

“Nó dần vật tôi mỗi ngày...” Heechul nói trong nước mắt.

Hankyun ôm Heechul vào lòng :” Một cơ hội thôi Chullie... Một mà thôi.”

Heechul :” Em...”

Hankyung :” Heechul ah.. làm ơn...”

Heechul nhìn Hankyung lưỡng lự, rồi đẩy anh ra, chạy đi.... vào nhà vệ sinh để nôn =D (tưởng chạy luôn chứ).

Hankyung chạy vào giúp Heechul lau chùi miệng mềm, mặt mũi cho sạch sẽ rồi ôm lên giường, ru ngủ.

Heechul :” Tôi nên rời khỏi đây.”

Hankyung :” Không... Nghỉ ngơi tại đây và anh sẽ đi xử lí lũ căn bã cho em, được không?”

Heechul cuối cùng cũng bỏ cuộc, kéo mền lên đắp, và khẽ nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Hankyung cười, bước ra khỏi phòng, liên lạc với ai đó rồi nhìn vào đứa con gái ba tuổi đang đứng cạnh cửa ngắm “ai kia” của anh.

Cô bé :” Bố ah?”

Hankyung cười :” Lại đây với bố nào.”

Cô bé chạy đến hỏi :” Bố có khách hả ?”

Hankyung :” Ừm. Con tới xem thử đi, người đó đang ngủ trên giường bố ấy.”

Cô bé nhìn Heechul rồi cười :” Mẹ mới của con đó hả bố ? Mẹ đẹp quá cơ!”

Hankyung :” Con đoán đúng rồi, bé cưng.”

Cô nhóc xem ra rất thích thì phải :” YAY”

Hankyung :” Ngắm như vậy được rồi, bây giờ để mẹ ngủ nào.”

Cô bé hạnh phúc gật đầu, nhảy chân sáo đi ra khỏi phòng với bố. Từ nay, mỗi khi bố bận, bé sẽ có mẹ thay thế rồi...

Và chúng ta sẽ là một gia đình hoàn hảo...

43. Chương 43

Chapter 43: Thiếu dữ liệu

Heechul mở mắt nhìn xung quanh mình, cơ thể anh đang ở một trạng thái tồi tệ đến nỗi ngay cả việc ngồi thẳng lên giường hoàng anh cũng không làm được. Anh biết anh vẫn còn ở trong phòng ngủ Hankyung, lặng lẽ thờ dài. Heechul phải làm gì bây giờ, liệu có nên tin câu chuyện tối qua của Hankyung hay không....

Đang nghĩ ngợi, cánh cửa phòng bật mở và một bé gái dễ thương tầm ba tuổi chạy vào, không hề ngại ngùng mà ngồi kế anh

“Mẹ dậy rồi sao?” Cô bé nói.

Heechul nhìn cô bé với ánh mắt đầy khó hiểu :”Cái gì?”

Hankyung bước vào phòng :”Jan Di con đây rồi.... Em dậy rồi, cảm thấy trong người khỏe chứ?”

Heechul tránh né ánh nhìn từ người đó :”Tôi muốn về nhà thôi.”

Hankyung :”Em cũng tự biết tình trạng cơ thể của mình như thế nào mà, không cần anh phải nói đâu nhỉ.”

Heechul: “Không cần tới anh lo. Cho tôi đi.”

Jan Di bật khóc: “Mẹ muốn đi sao?”

Heechul đưa mắt nhìn cô bé chưa gặp bao giờ đang ngồi kế mình, lúng túng không biết làm thế nào cho đúng.

Hankyung dỗ dành: “Không phải đâu, mẹ sẽ ở đây với chúng ta mãi luôn ấy chứ.”

Jan Di: “Thật chứ bố, mẹ sẽ ở chứ không đi đúng không?”

Heechul vẫn không trả lời cô bé, Hankyung mỉm cười: “Con đi thay đồ chuẩn bị đi, bố chở con đi đến trường.”

Jan Di: “Mẹ cũng đi cùng chúng ta luôn chứ?”

Hankyung: “Ừm, con đi chuẩn bị mau đi.”

Nghe xong, Jan Di liền chạy đi thay đồ, bỏ lại hai người lớn nói chuyện =D...

Heechul: “Tôi không phải là mẹ con bé.”

Hankyung: “Con bé mới sinh ra một tháng đã mất mẹ, không biết mẹ mình như thế nào... Nhưng khi nhìn hình em trên tường thì lại muốn em là mẹ nó. Hơi lạ nhưng nói anh không vui vì điều đó là nói dối.”

Heechul: “Tôi không muốn ở đây. Anh nghe không hiểu hay sao vậy?”

Hankyung: “Đưa con bé đến trường rồi anh có chuyện muốn nói với em.”

Heechul: “Chuyện gì?”

Hankyung: “Chuyện có liên quan đến Siwan.”

Heechul thở dài, nhận viên thuốc từ tay Hankyung: “Nó sẽ giúp em khỏe hơn đấy!”

Heechul nhận lấy, lí nhí cảm ơn rồi uống một lèo.

Hankyung cười vui vẻ, ngồi xuống giường, nhìn thẳng vào mắt Heechul. Anh cảm nhận được hơi thở nóng ấm của Hankyung đang phả vào mặt mình, dường như ý chí của anh đang bị đánh đổ thì phải, anh nhớ lắm, chàng trai ngày nào mà anh yêu...

Heechul muốn tha thứ, rồi hai người sẽ sống hạnh phúc bên nhau suốt quãng đời còn lại.... nhưng giữa hai người còn có đứa bé, một bằng chứng sống, một bé gái từ người vợ trước để nhắc nhở anh về quá khứ ngày ấy, Hankyung bỏ anh để đi cưới một người khác không phải là anh...

Hankyung: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Heechul nhìn thẳng vào mắt Hankyung, rồi né tránh ánh nhìn mà trả lời: “Không gì cả.”

Hankyung: “Con bé rất thích em.”

Heechul: “Gì cơ?”

Hankyung: “Ý anh là Jan Di... anh kể cho con bé nghe về em mỗi buổi tối trước khi đi ngủ... Câu chuyện về lúc anh gặp em như thế nào luôn làm con bé thích thú...”

Heechul chỉ biết cười... Phải, họ gặp nhau như câu chuyện cổ tích của nàng công chúa và chàng hoàng tử, họ yêu nhau... nhưng đáng tiếc, đây là đời, và đời thì luôn phũ phàng...

Hankyung nhận ra được sự đau buồn đâu đó trong ánh mắt Heechul.

Trước đây, mỗi khi anh nhìn được nỗi buồn của người yêu như thế này, anh sẽ không ngồi yên. Anh sẽ bắt kẻ dám làm người yêu anh buồn trả giá đắt! Nhưng biết làm sao khi lần này kẻ đó lại chính là anh...

Đưa tay nắm nhẹ cằm Heechul, rồi từ từ kề sát vào đôi môi ai kia. Khi chạm vào, ngay lập tức cảm nhận được vị ngọt môi người yêu, thế là anh đề cái kẻ còn đang bị ngơ kia xuống giường, chạm rãi thưởng thức môi mềm ngọt ngào của Heechul.

Heechul vẫn còn sốc trước hành động của anh, nên cứ thuận theo Hankyung mà nằm xuống, cũng đáp trả lại nụ hôn kia...

Tay Hankyung bắt đầu di chuyển, luồn xuống dưới áo Heechul sục sạo. Anh thêm muốn Heechul đến điên dại mất rồi, muốn nếm mãi cái vị ngọt trên con người này, bù lại cho những tháng ngày qua... Hankyung chỉ muốn lột trần người đang nằm ngay dưới anh, làm tình từ lần này đến lần khác, cho đến khi nào Heechul không thể đứng dậy, nằm trên giường nguyên cả một tuần thì càng tốt...

Anh muốn chuộc lại những lỗi lầm anh đã gây ra ba năm trước cho người anh yêu nhất quả đất này, anh muốn làm tất cả, những gì tốt nhất...

Một cách bất ngờ, Jan Di mở cửa phòng, nhìn vào ba mẹ mình một cách hạnh phúc, mẹ chịu ở lại nhà với Jan Di và bố rồi =))

Heechul liền nhìn thấy Jan Di đang đứng ở cửa, đẩy mạnh Hankyung ra, thở hổn hển cố gắng lấy lại hơi.

Hankyung nhìn Heechul cười ngây ngất, hạnh phúc, anh vẫn có thể làm cậu thở một cách khó nhọc chỉ với một nụ hôn.

Heechul sửa lại áo quần, đứng lên khỏi giường, nhưng không hiểu sao anh lại thấy chóng mặt, bước lùi lại định vịn vào giường thì lại được Hankyung ôm gọn trong vòng tay mạnh khỏe

Heechul liền đỏ mặt, chui ra khỏi lòng anh, bước tới nắm tay Jan Di dắt đi: “Con xong rồi phải không ?”

Hankyung: “Chúng ta đi thôi nào.”

Jan Di: “Vâng ạ.”

Heechul gạt đầu, để im cho Jan Di dắt tay mình đi, cảm thấy thật ấm áp. Heechul phải thừa nhận rằng ngoại trừ một điều đó là đây là con gái của người phụ nữ đó, con bé là đứa trẻ dễ thương nhất mà anh từng gặp, hơn nữa, con bé giống ba như khuôn đúc nên cái sự thật kia có thể coi như tạm quên đi.

Hankyung cảm thấy thật dễ chịu khi Heechul và cô con gái nhỏ bé nắm tay nhau thân mật như vậy, anh chạy lên nắm tay còn lại của con bé, ba người cùng đi xuống xe Hankyung.

Heechul ngồi hàng ghế trên, trong khi Hankyung cho Jan Di ngồi vào ghế trẻ em đằng sau, rồi cũng ngồi vào ghế và lái xe đến trường.

Trên suốt con đường, Heechul không hề rời mắt cô bé đang ngồi ghế sau cứ hát líu lo, cố gắng đặt tên cho cảm xúc anh dành cho cô bé. Mẹ con bé là cô ả, nhưng một mặt khác, con bé cũng là con gái của Hankyung, hơn nữa Jan Di không phải là lí do để hai người bị chia cắt, nó chỉ là một đứa trẻ vô tội mà thôi.

Hankyung đậu xe, chạy nhanh lui sau giúp Jan Di ra khỏi xe, Heechul cũng theo quán tính mà nắm lấy tay còn lại của con bé, dắt đến lớp học.

Sau khi được Heechul hứa là sẽ đến đón và đi mua đồ cùng mình, Jan Di mới buông tay ra khỏi áo anh và cho anh đi.

Hankyung đi cùng Heechul ra bãi đậu xe, lấy xe đưa Heechul đến một nhà hàng gần đó để ăn sáng.

Heechul: ” Anh muốn nói chuyện gì?”

Hankyung: “Một người bạn gọi cho anh vào tối qua vào báo rằng, có vẻ như Siwan đã tráo đổi một số thông tin trong kho dữ liệu của Interpol trước khi hắn bỏ đi.”

Heechul: “Anh đang nói tới cái gì vậy?”

Hankyung: “Tên đã dùng vũ lực với em em và ông Kim, tên hắn đã được đổi thành Kim Jong Kook, không hề có một vết tích gì của Choi Siwan !!! Có vẻ như hắn ta không xuất hiện nhưng có một số thông tin về Choi Daniel, một người có một hồ sơ sạch sẽ, cho dù là vé thu lệ phí xe gì đó.”

Heechul như không tin: “Làm thế nào mà được?”

Hankyung: “Có vẻ như có một nhân viên trong công ty làm việc này cho hắn ta.”

Heechul: “Nhưng làm thế nào mà...”

Hankyung: “Anh sẽ bắt được hắn thôi. Hắn đang rong chơi vui vẻ ở ngoài vì nghĩ rằng không ai đưa hắn vào tròng được, nhưng anh sẽ đổi thông tin lại và Siwan sẽ bị truy nã thôi.”

Heechul: “Bằng cách nào?”

Hankyung: “Việc này rất nguy hiểm nhưng vì đó là em, anh sẽ làm mà không cần nghĩ tới lần thứ hai đâu.”

Heechul: " Tôi không nhớ có nói cho anh cơ hội thứ hai."

Hankyung: "Anh không cần em phải nói, anh thấy được cách em nhìn Jan Di."

Heechul nhìn vài đĩa đồ ăn còn nguyên của mình: "Con bé rất dễ thương."

" Jan Di yêu em và anh cũng thế." Hankyung đáp.

Heechul ngập ngừng: "Em...."

Hankyung: "Em vẫn còn yêu, vẫn còn cần anh đúng không?"

Heechul phủ nhận một cách yếu ớt: "không..."

Hankyung: "Vậy là em không cần anh?"

Heechul: "Ý em không phải vậy."

Hankyung đặc ý: "Oh, vậy là em cần anh."

Heechul cãi không lại: "Yash, dừng lại đi."

Hankyung xích lại gần hôn Heechul ngọt ngào: "Dừng cái gì cơ"

Heechul cười nhẹ: "Không có gì."

Hankyung: " Ăn đi nào, em ốm quá rồi đấy."

44. Chương 44

Chapter 44:Kế hoạch

Sau khi ăn xong, Heechul nhìn Hankyung: "Em muốn đến công ty bây giờ."

Hankyung cười: "Anh đi cùng em."

Heechul: "Nhưng mà..."

Hankyung: "Không nhưng nhị gì cả."

Heechul: "Nhưng chúng ta cần đến Kim Co. nói chuyện cùng Kibum trước."

Hankyung: "Vậy thì chúng ta đi thôi."

Heechul và Hankyung đứng lên, trả hóa đơn, lên đường đến Kim Co,. Hai người bước đến phòng tổng giám đốc để tìm Kibum, vừa gõ cửa bước vào, nhìn thấy người đang đứng trong phòng, cả hai giật bản mình. Kibum trong bộ đồ đen từ trên xuống dưới, lại thêm khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu sưng vù.

Heechul: "Chuyện gì vậy ?"

Kibum: "Em nhờ người trang điểm cho đây ạ, như vậy mới giống thật."

Heechul: " Chi ?"

Kibum: "Bởi vì người yêu em chết! Đúng không? Anh bảo em giả như thế còn gì."

Heechul: "Ồ nhỉ, anh quên mất."

Kibum: "Anh quên? Cái gì..."

Kibum chưa nói xong câu đã nhìn thấy ai kia đang đứng kế Heechul, cười ra mặt : " Omo, Anh..."

Hankyung cũng ôm chầm Kibum: "Em lớn nhanh đấy."

Kibum cười: "Hai người đi cùng nhau cơ đấy."

Kéo Hankyung xoay vòng vòng: "Anh vẫn là một khối nguyên vẹn."

Hankyung cười vui vẻ: "Người yêu bé bỏng có thể làm đau anh sao ?"

Heechul: “Chỉ cần em muốn là cả tá đứa ra xử đẹp anh đấy.”

Hankyung: “Nhưng em không làm vậy, em yêu anh.”

Heechul không nói nổi...

Kibum: “Dù sao thì hai người đến đây làm gì vậy?”

Hankyung: “Siwan đã đổi một số thông tin trong kho dữ liệu của Interpol rồi.”

Kibum: ” Anh đang nói về cái gì vậy?”

Heechul: “Hắn xóa toàn bộ dữ liệu về Choi Siwan, chỉ còn một người tên Choi Daniel, lí lịch tên đó thì như thiên sứ vậy.”

Kibum: “Thật á?”

Hankyung: “Anh sẽ đổi nó lại.”

Kibum: “Bằng cách nào?”

Hankyung: “Với sự giúp đỡ của em.”

Kibum: “Em???”

Hankyung: “Anh là một thiên tài về máy tính sau tất cả những chuyện đã xảy ra, đúng chứ?”

Kibum đồng ý.

Hankyung: “Anh có thể hack kho dữ liệu của Interpol và đổi dữ liệu lại như bình thường nhưng anh cần một chuyện.”

Kibum: “Bất cứ chuyện gì.”

Hankyung: “Anh cần em đến London, giả danh một người khách, em có thể nói là có chuyện cần giải quyết. Sau đó anh sẽ nói phần còn lại.”

Kibum: “Nhưng anh cần cái gì mới được chứ?”

Hankyung: “Mật khẩu gồm ba chữ số để hack bức tường lửa và em sẽ giúp anh lấy được nó.”

Kibum: “Làm sao?”

Hankyung: “Tất cả những gì em cần làm là gửi cho anh một email từ máy trong nội bộ công ty, và để phần còn lại cho anh.”

Kibum: “Như vậy thôi ah?”

Hankyung: “Nhưng em phải làm thật nhanh.”

Kibum: “Em sẽ đi đêm nay.”

Hankyung: “Hoàn hảo.”

Kibum: “Em nghĩ rằng em muốn gặp anh ta để tìm hiểu xem nếu họ có thông tin gì mới về tình hình hiện tại.”

Hankyung: “Ừ, nhưng đừng quên có một điệp viên trong đó. Cẩn thận và đừng tin ai cả.”

Kibum: “Em hiểu rồi.”

Hankyung: “Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Heechul: “Tại sao?”

Hankyung: “Bởi vì anh muốn em trong vòng tay anh cho đến hết ngày hôm nay.”

Heechul đỏ mặt, ra khỏi công ty của Kibum cùng với Hankyung. Đúng như lời Hankyung nói, cậu dành tất cả thời gian còn lại của mình trong vòng tay anh, lấy lại những gì đã mất trong khoảng thời gian qua. Sau khi ở cùng nhau khá lâu, Heechul nhìn anh: “Chúng ta nên đi đón Jan Di thôi.”

Hankyung cười, cùng Heechul ra xe đến trường. Heechul: “Anh ở đây để em vào đón con bé.”

Hankyung hôn nhẹ vào môi Heechul: “Ok.”

Heechul cười hạnh phúc, bước đến lớp Jan Di...

Heechul gõ cửa lớp, giáo viên chủ nhiệm bước ra chào lịch sự: “Anh cần gì ạ?”

Heechul: “À, tôi đến để đón...”

Chưa kịp nói hết câu, Jan Di từ trong lớp học bay vào người Heechul ôm chầm: “Mẹ ơi!!”

Heechul cũng ôm Jan Di lại, cười nói: “Về thôi nào?”

Jan Di gật đầu: “Ba đâu hả mẹ?”

Heechul: “Đang đợi ở ngoài xe.”

Jan Di đeo cặp có hình búp bê vào, nắm tay Heechul bước về phía chiếc xe hơi không thể quên thuộc hơn.

Sau khi Heechul giúp Jan Di, anh yên vị trên ghế bên Hankyung: “Đến khu mua sắm thôi nào.”

Hankyung lại hôn Heechul: “Ừ, theo ý em tất.”

Heechul cùng Jan Di từ gian hàng này qua cái kia mà không biết mệt, lựa đồ biết bao nhiêu mà kể, nhưng kệ, người phải trả tiền là Hankyung cơ mà =)). Tuy tiền ra như nước, nhưng Hankyung cảm thấy thật sung sướng, ba người họ bây giờ thật giống như một gia đình thật sự.

Tại nhà Kibum-

Kibum vào nhà, đi thẳng đến phòng Chang Min không suy nghĩ.

Chang Min: “Bummie? Anh về sớm vậy ah?”

Kibum: “Anh đi London tối nay.”

Chang Min mếu: “Nhưng mà....”

Kibum ngồi xuống cạnh Chang Min và hôn: “Anh sẽ về sớm thôi.”

Chang Min: “Anh bỏ em ở nhà một mình hả?”

Kibum: “Làm gì có, Jaejoong và Junsu sẽ đến ở chung với em.”

Chang Min gật đầu: “Nhớ về sớm đó.”

Kibum cười: “Anh sẽ về sớm với em, anh muốn nhìn thấy một Shim Chang Min lành lặn ngày anh trở về.”

Chang Min: “Có thánh mà lành nhanh vậy.”

Kibum: “Chúng ta sẽ xem xét về điều đó.”

Chang Min làm nũng một cách dễ thương, ngả đầu vào vai Kibum: “Em sẽ nhớ anh nhiều lắm đó.”

Kibum: “Anh cũng sẽ nhớ em.”

Chang Min: “Bummie, chúng ta ăn trưa được chưa?”

Kibum: “Thỉnh thoảng anh vẫn hay thắc mắc là em yêu anh hay yêu thức ăn nhiều hơn vậy?”

Chang Min: “Bằng nhau =D”

Kibum: “Vậy anh nói người giúp việc đem đồ ăn lên cho em.”

Chang Min xem tiếp chương trình tv trong khi Kibum đi ra ngoài, rồi trở về nằm ôm Chang Min vào lòng cùng xem phim.

Một lát sau, người giúp việc đem đồ ăn trưa vào đặt lên bàn, không quên cúi chào trước khi ra khỏi phòng. Kibum bắt đầu mớm cho Chang Min ăn một cách từ tốn, xong xuôi, anh nói: “Anh phải đóng gói đồ đạc rồi.”

Chang Min gật đầu, Kibum đứng lên lấy một vài bộ quần áo, đồ dùng rồi bỏ vào một cái vali nhỏ, hôn môi Chang Min: “Mọi thứ sẵn sàng rồi, khi nào Jaejoong và Junsu tới, anh sẽ đi.”

45. Chương 45

Chapter 45: Ở London

Hai tiếng đồng hồ sau, Jaejoong cùng Junsu đến nhà, Kibum đành tạm biệt Chang Min đến sân bay.

Kibum lên thử dài máy bay, anh phải thành công bằng mọi giá, anh không thể để cái thằng mất nét kia hưởng thụ cuộc sống một cách tự do thế được.

Thời gian rảnh trong chuyến bay, Kibum dành để xem qua một vài cuốn catalogs và chắc chắn rằng sự lựa chọn của anh là tốt nhất. Kibum thậm chí hỏi cả cô người mẫu kế bên, cô đồng ý nhưng anh vẫn đầy thấp thỏm lo âu cậu sẽ không thích nó.

Chuyến bay thứ hai đáp xuống, Kibum lấy hành lí, bắt một chiếc taxi đến nhà cũ và gọi điện thoại ột người bạn

Một giọng nói :” A lô?”

Kibum :”Trả lời bằng điện thoại di động, vậy là tan sở rồi ah ?”

Adam :”Ừ, mới xong.”

Kibum :”Đang ở London đây.”

Adam :”Đi làm vài chén chứ.”

Kibum :”Tối nay thì không, tớ cần sắp xếp công việc. Nhưng ngày mai tớ sẽ đến gặp cậu ở công ty, tớ có chuyện cần hỏi.”

Adam :”Ok. Vậy tớ sẽ bảo thư kí để cậu vào.”

Kibum cúp máy, gọi ngay người yêu đầu

Chang Min :”A lô?”

Kibum :”Anh xin lỗi nhé, lại đi gọi điện cho em vào sáng sớm thế này.”

Chang Min :”Không sao cả, em đang chờ anh gọi đấy.”

Kibum :”Anh nhớ em rồi.”

Chang Min :” Thế thì mau về với em.”

Kibum :”Tuân lệnh.”

Chang Min :”Em yêu anh.”

Kibum :”Anh cũng yêu em nhiều, cục cưng.”

Sau cuộc gọi với Chang Min, Kibum ngả lưng lên giường nhìn căn nhà cũ, gọi lại cho anh biết bao nhiêu kỉ niệm buồn, ba anh bị giết ngay vườn sau nhà, căn phòng ngủ bên cạnh là nơi mẹ qua đời. Anh sinh ra tại đây, lớn lên cũng vậy, nhưng anh thật sự không muốn quay trở về nơi đây tí nào, anh muốn quên đi mọi thứ thuộc về quá khứ và sống với Chang Min thật vui vẻ, đầm ấm.

Kibum chớp mắt định nghỉ ngơi một lát, nhưng khi vừa nhắm mắt lại đã gặp ác mộng. Thức dậy mồ hôi chảy đầy người, gương mặt còn nét kinh sợ, anh vừa mơ thấy ba anh nằm chết ngay trước mắt, Siwan đứng đó với tia nhìn của quỷ dữ.

Kibum tắm sơ qua, vợ lấy ví và điện thoại bước ra ngoài. Xe anh vẫn còn nằm trong ga-ra nhưng anh không lái mà bắt một chiếc taxi rồi đến Interpol. Vừa vào cửa đã gặp phòng nhân sự

Cô tiếp tân :”Anh cần gì ạ?”

Kibum :”Tôi muốn gặp ông Adam.”

Cô tiếp tân :”Xin anh cho hỏi họ tên ạ?”

Kibum :”Kim Kibum.”

Lướt qua màn hình kiểm tra kỹ càng, cô tiếp tân niềm nở :”Phía bên trái, lầu sáu thưa anh.”

Kibum : “ Cảm ơn.”

Kibum bước tới thang máy bên trái, một mỗi đưa tay nhấn lầu sáu, tới nơi, anh bước tới chỗ một bà cô khá già :” Tôi cần gặp ông Adam.”

Bà cô lướt mắt qua người Kibum, sau đó chỉ về hướng hành lang :”Phòng số 10.”

Kibum chào lịch sự :”Cảm ơn.”

Kibum đi về hướng được chỉ, dừng lại ở cánh cửa được khắc mấy con số bằng vàng cẩn thận, gõ nhẹ.

Một giọng trầm vang lên từ bên trong :”Mời vào.”

Kibum mở cửa phòng :”Hi.”

Một người đàn ông cao to, mắt xanh lá, tóc đen vuốt keo dựng thẳng đứng dậy :”Hey.”

Kibum bắt tay với người bạn :”Có gì mới không hả?”

Adam :”Mình nghĩ là không.”

Kibum :”Mình muốn hấn đi tong cho rồi.”

Adam :”Mình biết điều đó và mình đang cố gắng hết sức cho cậu đây.”

Kibum :”Hấn dám tấn công người yêu tớ.”

Adam :”Nhưng chúng ta không có bằng chứng.”

Kibum :”Người tớ yêu nhất đã bị giết.”

Adam :”Tớ biết nhưng mà...”

Kibum :”Nhưng gì?”

Adam :”Tớ biết, cậu cũng biết là hấn nhưng số còn lại của thế giới thì...”

Trước khi Adam kịp nói xong câu thì có người mở cửa bước vào :”Cấp trên cần gặp ngài.”

Adam đứng dậy : “Tớ quay lại ngay.”

Kibum :”Tự nhiên đi.”

Adam đi khỏi để lại một mình Kibum trong phòng làm việc của mình.

Kibum cười hài lòng, bây giờ là lúc anh hành động, bây giờ hoặc không bao giờ.

Kibum tiến về phía chiếc máy tính, nhìn sơ màn hình, bắt đầu gửi mail cho Hankyung : “Hyung ah, em đây. Đây là thứ hyung cần nè, chúc may mắn.”. Nhấn gửi, Kibum thanh thản về chỗ ngồi.

Vài phút sau Adam về phòng, hết nhìn máy tính rồi lại nhìn Kibum thờ dãi :”Cậu dùng địa chỉ mail tớ ah?”

Kibum nhìn thẳng :”Ừ.”

Adam :”Như thế này là vi phạm quy tắc và cậu biết điều đó.”

Kibum : “Đi chết với ba cái luật lệ ấy đi! Có người trong chính công ty này đã thay đổi thông tin, giúp hắn chạy nhảy vui vẻ ngoài kia! Hắn đã gây nên cái chết người yêu tớ, bây giờ cậu bảo tớ ngồi đây đợi.?”

Adam :”Nhưng không phải bằng cách này.”

Kibum :”Vậy thì như thế nào? Gọi mafia và sắp xếp cho hắn một cái chết hoành tráng ư? Tớ sẵn lòng.”

Adam :”Không phải như vậy.”

Kibum : “Tớ sẽ làm mọi thứ trở về ban đầu.”

Adam :”Nhưng mà...”

Kibum : “Ngay bây giờ đang có một người vô tội đang ngồi trong tù, và một kẻ sát nhân đang bước đi ngoài đường.”

Adam: “Tớ biết nhưng chúng tớ muốn tìm ra người...”

Kibum: ” Ai là gián điệp? Tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Adam :”Sao cậu biết?”

Kibum :”Bạn tớ sẽ dùng thông tin để tìm ra người đã giúp Siwan, mỗi người trong các cậu có số series riêng để đăng nhập vào kho dữ liệu nên bạn tớ sẽ điều tra ra được, lôi ra nhân chứng cho cậu.”

Adam : “Bạn tớ đã dùng cách đó nhưng vô dụng.”

Kibum :”Bạn tớ sẽ làm nó hữu dụng.”

Adam :”Chỉ có thiên tài của thiên tài máy tính mới làm được điều đó mà thôi.”

Kibum :”Bạn tớ là người giỏi nhất.”

Adam :”Ai vậy?”

Kibum :”Sao vậy?”

Adam : “Nói tớ biết trước đi.”

Kibum :”Bộ não của phần mềm máy tính tốt nhất tại Châu Á.”

Adam :”Và một sự trùng hợp nào đó, tên người đó là Hankyung.”

Kibum :”Có thể.”

Adam :”Bình tĩnh lại nào, chúng ta cần nói chuyện.”

46. Chương 46

Chapter 46:Sự tham gia có hiệu lực

Kibum nhìn Adam :” Sao?”

Adam :”Hankyung đồng ý làm chuyện này sao?”

Kibum gật đầu.

Adam :”Chúng tớ đã từng nhờ anh ta giúp đỡ nhưng bị từ chối. “

Kibum :”Anh ta có biết tình hình không?”

Adam :”Tớ đã không thể nói chi tiết, và anh ta nói mình rất bận rộn.”

Kibum :”Ừ, anh ấy đang bận giúp mình.”

Adam :”Vậy thì chúng ta nên làm việc này cùng nhau.”

Kibum :”Cho tớ một lí do.”

Adam : "Vì cậu muốn hắn vào tù."

Kibum : "Không, tớ muốn hắn chết cơ."

Adam thở dài : "Vậy thì tớ không làm được đâu."

Kibum : "Nhưng người khác thì có thể."

Adam : "Cậu sẽ không trở thành mafia để làm điều đó, và nó là như thế."

Kibum : "Có điệp viên trong công ty cậu."

Adam : "Tớ đang cố gắng tìm ra kẻ đó."

Kibum : "Nếu hắn ta biết thì sao?"

Adam : "Hắn ta sẽ không biết."

Kibum : "Làm thế nào?"

Adam : "Tớ hứa danh dự. Không một ai biết điều này ngoại trừ chúng ta."

Kibum : "Và..."

Adam : "Tớ sẽ không nói ai về cái email nhưng Hankyung cần cho tớ biết những thông tin anh ta thu lượm được."

Kibum : "Tớ sẽ nhắn anh ấy cho cậu một bản photo."

Adam : "Vậy thì ok."

Kibum : "Việc tớ tới đây là xong, tớ về Seoul đây."

Adam : "Ở lại một chút nữa đi."

Kibum : "Hẹn cậu lúc khác vậy."

Adam : "Thôi được."

Kibum tạm biệt, ra khỏi tòa nhà và bắt một chiếc taxi trở về nhà cũ, lấy chiếc vali nhỏ và đi ra khỏi nhà. Quay người lại nhìn ngôi nhà lần cuối, bước đi... để lại những kí ức buồn đốt cháy nơi sân nhà sau.

Kibum không đến ngay sân bay, mà đến cánh đồng của mình, nơi ba mẹ anh đang yên nghỉ. Từng bước chậm rãi, với hai cánh bông trắng trên tay, anh đặt lên mỗi ngôi một cánh, quỳ xuống dọn dẹp cỏ dại, phủi đi đất cát. Anh thì thầm : "Ba mẹ ah, con nhớ hai người lắm, con đang sống rất tốt, tên đáng chết đó sẽ về chỗ của mình sớm thôi và con..."

Kibum cười hạnh phúc : "Con đã tìm thấy cậu ấy, người mà con đã kể cho ba mẹ, cậu ấy bây giờ đã thành người yêu con rồi, cậu ấy hiền và yêu con hơn bất kì ai, trong sáng và ngây thơ, thông minh nhưng cũng ngốc nghếch, dễ thương, biết yêu thương, quan tâm người khác, và con chắc là ba mẹ sẽ thích cậu ấy."

Kibum lau đi giọt nước mắt : "Con sẽ đem cậu ấy đến ra mắt hai người khi tất cả mọi chuyện đã được giải quyết."

Kibum đứng dậy : "Con phải đi nếu không sẽ trễ giờ bay mất."

Kibum bước đi đến chiếc taxi vẫn còn đang đợi mình, vào xe, đóng cửa : "Đến sân bay."

Chiếc xe chạy đi trong khi Kibum vẫn còn ngoái lại nhìn cánh đồng cho tới khi không thể nhìn thấy nữa. Vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Kibum say sưa ngắm dòng người qua lại tấp nập nơi đây, những tòa nhà cao tầng, những nơi anh hay đến ngày xưa, tất cả gợi lại cho anh về ngày xưa, lúc anh còn sống ở đây.

Chiếc taxi dừng lại ở sân bay, nhưng không hiểu sao Kibum lại có cảm giác chẳng lành về chuyến bay, thế là cậu nói : "Tới sân bay tư của tập đoàn Kim."

Bác tài gạt đầu, chiếc xe lại chạy đi. Kibum ngồi ghế sau rút ra chiếc điện thoại

Một giọng nói vang lên đầu dây bên kia : "A lô?"

Kibum: "Tôi đây, chuẩn bị máy bay sẵn sàng cho tôi."

Đầu dây bên kia: "Bây giờ thưa cậu."

Kibum : "Tôi đến đó trong vòng mười phút nữa."

Đầu dây: "Máy bay sẽ sẵn sàng thưa cậu."

Kết thúc cuộc gọi, bất giác Kibum ngấm hình nền của chiếc điện thoại. Trong hình là Chang Min, cậu đang ngủ thật bình yên, nhìn như thiên thần lạc vào trần gian ấy.

Chẳng bao lâu chiếc taxi lại dừng, Kibum thấy thời gian trôi qua thật mau mỗi khi anh nghĩ về Chang Min đáng yêu của mình.

Trả tiền taxi, tiến đến anh chàng phi công đứng ở cửa : "Đến Seoul"

Phi công : "Vâng, thưa cậu."

Kibum bước lên máy bay, ngồi vào một chiếc ghế bọc da thật thoải mái, bật chiếc ipod, đeo tai nghe, Kibum nhấn tay vào một bài nhạc lãng mạn, nhắm mắt lại nhớ về Chang Min, tưởng tượng đến lúc về nhà ôm cậu vào lòng.

Chuyến bay đáp xuống Seoul lúc nửa đêm, Kibum vội vàng lên xe lái về nhà gặp cục cưng.

Kibum đỗ xe trước nhà, bắn vào phòng Chang Min thì thấy cậu đang ngủ với hai bên là Jaejoong Junsu, Yunho và Yoochun thì gật gà trên sofa.

Kibum: "Hey."

Yunho và Yoochun ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười : "Mừng trở về."

Kibum: "Cám ơn."

Kibum nhìn vào 'ai kia' đang ngon giấc : "Cậu ấy như thế nào rồi?"

Yunho: "Thằng nhóc buồn thiu, nhớ em mà ngủ hoài, Jaejoong với Junsu ép dậy coi tv mãi mới được thì cũng mới ngủ lại rồi."

Kibum thấy vui hẳn, cục cưng ở nhà cũng rất nhớ anh nữa, nghĩ vậy, anh liền tiến tới cúi người xuống hôn Chang Min lên trán.

Jaejoong đột nhiên thức giấc: "Về rồi ah?"

Kibum : "Mới thôi."

Jaejoong : "Chào mừng trở về."

Kibum : "Cảm ơn."

Yunho : "Jae ah, về nhà thôi nào."

Jaejoong gật đầu, đứng dậy nhìn Yunho một cách dễ thương : "Em mệt."

Yunho cười rồi ôm Jaejoong vào lòng : "Em có thể ngủ tiếp trong xe mà."

Jaejoong gật đầu : "Bye, Kibum."

Kibum cười : "Bye, hyung."

Yoochun bước tới chỗ Junsu lay nhẹ : "Su ah, dậy nào."

Kibum : "Để Junsu như vậy đi."

Yoochun : "Thôi, mình biết cậu muốn ngủ riêng với Chang Min mà."

Kibum bị nói trúng tim đen, chỉ biết cười. Anh thật sự muốn ở cùng cậu đêm nay, chứ không anh đâu hót ha hót hải chạy về nửa đêm làm gì. Anh sẽ ôm cậu vào lòng, ôm thật chặt, và ngủ.

Yoochun vẫn cố gắng lay Junsu, một lúc sau thì Junsu mở : "Chunnie."

Yoochun :”Về nhà nào baby.”

Junsu :”Chang Min...”

Yoochun:”Kibum về rồi.”

Junsu chỉ biết gật đầu, đứng dậy, mà rồi thì Yoochun vẫn phải ẵm cậu ngủ gật trong lòng.

Yoochun lắc đầu với người yêu bé nhỏ, nói với Kibum :”Mình về đây.”

Kibum :”Đi cẩn thận.”

Thay bộ đồ ngủ, sau đó Kibum đi nhẹ nhàng, leo lên giường nằm kế Chang Min, ôm cục cưng vào lòng. Hồi nãy trên máy bay anh ngủ nhiều quá rồi, không ngủ thêm được nữa, thế nên chỉ biết nằm im ngắm nhìn ‘ai kia’ thôi...

47. Chương 47

Chapter 47:Sự kết thúc

Chang Min’s POV:

Mở mắt ra, cảm nhận luồng hơi ấm đang phả vào cổ. Nhìn quanh mình, cuối cùng, tôi cười mãn nguyện khi thấy Kibum nằm cạnh đang ôm chặt eo mình, anh về khi nào vậy?

Tôi chui vào lòng anh, vòng tay ôm anh, không ngờ làm anh tỉnh giấc, nhìn tôi ầm ập :” Em dậy rồi ah?”

Tôi gật đầu :” Anh về khi nào vậy?”

Kibum :” Đêm qua.”

Tôi cười, anh đưa người tới hôn tôi nhẹ nhàng, rồi một lần lại thêm một lần...

Tôi đẩy anh ra sau một hồi để im cho anh hôn:” Khoan... Jae và Junsu...”

Kibum lại hôn tôi:” Về tối hôm qua rồi”

Tôi nhìn thẳng vào anh:” Bây giờ thì sao đây?”

Kibum :” Đợi Hankyung xong việc của mình.”

Tôi gật đầu, nhìn Kibum bước ra khỏi giường :” Anh đi tắm đã nhé.”

Tôi đồng ý, đợi anh đi tắm.

Mười lăm phút sau, anh trở ra với độc chiếc khăn tắm quấn lỏng quanh eo, tóc vẫn còn ướt, có vài giọt lã xuống cổ. Lạy chúa, anh thật sạch-xì làm tôi không thể rời mắt.

Anh thậm chí còn mặc đồ ngay trước mặt tôi, làm thân nhiệt tôi tăng cả lên, hơi thở cũng gấp gấp hơn bình thường.

Tôi nhìn Kibum :” Anh đi đâu vậy?”

Kibum :” Anh đi dặn người chuẩn bị bữa sáng thật thịnh soạn cho em, vì có ai đó mấy ngày hôm nay tâm trạng không tốt lắm thì phải.”

Chang Min :” Ai nói cơ chứ.”

Kibum:” Em không cần giấu đầu, Yunho nói cho anh nghe tối qua đấy :P”

Tôi xấu hổ chết được, sao Yunho lại nói cho anh ấy biết chứ. Rồi một ngày không xa Yunho sẽ chết dưới tay mình, sau đó tôi sẽ cao bay xa chạy trước khi Jaejoong đến trả thù. Một kế hoạch thật ơ phệt

Điện thoại Kibum reo lên

Kibum :’ Xin chào?”

Kibum :” Điều đó thật tuyệt.”

Kibum :” Em đến đó ngay đây.”

Kibum :” Em vẫn đang thực hiện nó.”

Kibum:” Cảm ơn hyung.”

Kibum :” Okay, bye hyung.”

Kibum ngắt điện thoại

Tôi nhìn Kibum :” Chuyện gì vậy?”

Kibum cúi xuống hôn tôi :” Anh phải đi bây giờ, chúng ta nói chuyện sau được không?”

Tôi vẫn còn rất thắc mắc, nhưng chắc là công việc của anh nên đành gật đầu, anh quay lưng đi ra khỏi phòng.

Kết thúc Chang Min’s POV

Kibum’s POV:

Tôi chạy ra khỏi nhà, phóng xe như điên đến nhà Hankyung. Chạy lên gõ cửa nhà, một vài phút sau, một bé gái xin xắn chạy ra mở cửa.

Tôi :” Ba đâu rồi con?”

Cô bé chạy vào nhà gọi Hankyung ra tiếp tôi :”Oh, Kibum, vào nhà đi.”

Tôi bước vào nhà cùng Hankyung :” Jan Di vào ngủ với mẹ đi nhé?”

Cô bé gật đầu đồng ý rồi chạy vào phòng ngủ

Hankyung quay lại nhìn tôi :” Ngồi đi.”

Tôi ngồi xuống chiếc sofa cạnh đó, nhìn anh :”Sao vậy hyung?”

Hankyung :” Anh nhận được email của em vào tối qua, Adam gọi cho anh và tường thuật lại mọi chuyện,. Anh hack kho dữ liệu, cho dù nó là một công việc khó nhưng anh đã làm xong, anh đã đổi lại được thông tin trở lại. Bây giờ chỉ cần đợi người điệp viên trong công ty của hắn ra tay là được.”

Tôi :” Nhưng...”

Hankyung :” Anh biết nhưng nó sẽ không mất nhiều thời gian của chúng ta đâu, sẽ sớm thôi.”

Tôi :” Anh biết đó là ai không?.”

Hankyung :”Dường như đó là một cô gái, do vướng vào lưới tình với Siwan nên đã giúp hắn.”

Tôi cảm thấy tiếc cho cô gái đó, dù cho đó có là ai đi nữa, Siwan sẽ lợi dụng cô ta như một công cụ và vứt cô ta đi khi hết giá trị lợi dụng.

Hankyung :”Nên bây giờ em hãy ngồi yên và chờ đợi đi.”

Tôi :”Vì sao?”

Hankyung :”Trong vài ngày tới, Siwan sẽ có một buổi đấu thầu lớn, để làm hồ sơ, hắn cần một tờ giấy chứng minh mình ‘sạch sẽ’...”

Tôi nhếch môi : "Và hẳn ta sẽ phát hiện thông tin đã bị đổi."

Hankyung : "Tới lúc đó điệp viên của hẳn sẽ hành động, chúng ta chỉ cần đợi đến lúc đó để tóm chúng."

Tôi : "Em hi vọng kế hoạch này sẽ tiến hành thuận lợi."

Hankyung đưa tôi một tách cà phê : "Đừng lo lắng quá."

Tôi nhấp một ngụm cà phê : "Vây thôi em về đây."

Hankyung : "Sao vội vậy?"

Tôi : "Chang Min đang ở nhà một mình, em muốn về nhà với em ấy."

Hankyung cười chọc tôi : "Vây thì đi đi."

Tôi : "Cám ơn hyung nhiều nha, thật đó."

Hankyung : "Không có gì đâu."

Tôi trở về nhà, vào phòng tìm Chang Min, thấy cậu đang ngồi trên giường với đĩa thức ăn còn nguyên

Tôi bước nhẹ đến bên: "Sao em không ăn?"

Chang Min nhìn tôi mếu : "Em nhớ mẹ quá anh à."

Tôi : "Anh sẽ dẫn em đến gặp bà khi trời tối, bây giờ thì ăn đi đã nào."

Chang Min mắt sáng rực: "Thật chứ?"

Tôi móc ngón út hứa với Chang Min, sau đó ngồi ăn cùng cục cưng. Chúng tôi ở cạnh nhau trong suốt buổi còn lại ngày hôm đó.

Kết thúc Kibum's POV

HAI NGÀY SAU:

Siwan bước chân tự tin vào phòng họp, đảo mắt xung quanh các CEO khác đang ngồi sau bàn của hẳn chờ đợi, Siwan tiến tới chỗ mình rồi ngồi xuống. Sau nửa tiếng đồng hồ ngồi bàn bạc, hội đồng quản trị đồng ý họp đồng của Siwan đưa ra.

Siwan không khỏi cười thầm bước ra khỏi phòng họp, lại đi về văn phòng của mình, mở laptop, định lấy ra nhưng văn bản chứng minh sự trong sạch của mình thì hẳn không khỏi bất ngờ khi cái tên Choi Daniel không hề tồn tại trong kho dữ liệu!!!

Siwan vẫn cố gắng thử đi thử lại nhưng kết quả cho ra vẫn chỉ có một : TÊN ĐĂNG NHẬP VÀ SỐ ID KHÔNG TỒN TẠI, VUI LÒNG THỬ LẠI !

Giờ đây Siwan bắt đầu cảm thấy rợn da cóc. Hẳn đưa tay run rẩy gõ tên CHOI SIWAN, số ID và bấm tìm, toàn bộ thông tin hiện ra gần như ngay lập tức, hẳn nhấp chuột vào đó.

Mắt Siwan như muốn lọt ra ngoài khi hẳn thấy toàn bộ thông tin đã quay về như cũ, đầy đủ, không sót một chữ. Công sức hẳn bỏ ra để tạo ra một Choi Daniel, xóa đi Choi Siwan, tất cả như hư không. Hẳn muốn biết chuyện gì đã xảy ra !!!

Lôi chiếc điện thoại ra gọi cho ai đó, sau một vài hồi chuông có một giọng nữ trả lời

Siwan : "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Người nữ : "Chuyện gì là chuyện gì hả anh yêu?"

Siwan : "Thông tin trở về ban đầu hết rồi."

Người nữ : "Cái gì cơ?"

Siwan : "Kiểm tra nó lại đi."

Người nữ : "Em đổi lại nó ngay bây giờ đây."

Siwan :”Tốt.”

Và hấn cúp máy.

Hấn không thể làm gì ngay lúc này ngoài việc chờ đợi, có lẽ sẽ mất đến vài tiếng đồng hồ.

TẠI MỘT NƠI KHÁC

Một người đàn ông đã có tuổi bước ra khỏi máy bay riêng. Ông cải trang thật kĩ lưỡng, chắc chắn rằng không ai nhận ra, bắt một chiếc taxi đến nhà người bạn của mình, ông ta không nghĩ đây là thời gian tốt đẹp gì! Ông tìm thấy được tin tức mà ông đã giấu anh, bây giờ là lúc trả giá cho chuyện đó!

Ông không thể bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng được! Thành con trai duy nhất của ông bị hấn giết, điệp viên bí mật của ông đã tiết lộ ai đứng đằng sau! Chính là CHOI SIWAN và đã đến lúc nó phải chịu đựng những gì nó gây ra cho con trai ông hằng yêu dấu.

Ông gõ cửa một cách kiên nhẫn, sau một lúc, một chàng trai trẻ ra mở cửa :”Xin chào?”

Đẩy thằng ấy vào phòng đóng cửa lại :”Mày là cái thằng c** đ**”

Siwan :”Ông là ai?”

Người đàn ông gỡ bỏ lớp hóa trang :”Nhận ra tao rồi chứ?”

Siwan mở to mắt nhìn ông :”Ông Shim ? Ông là gì ở đây?”

Ông Shim :”Mày đã gây ra cái chết của con trai tao, hôm nay tao đến đây đòi nợ đây.”

Siwan :”Không, tôi...”

Ông Shim lôi khẩu ra khẩu súng từ trong áo khoác, chìa thẳng khuôn mặt đang trắng bệch :”Còn trăn trối gì nữa không?”

Siwan run lấy bầy :”Không...”

Ông Shim kéo cò, một xác người ngã xuống sàn

Nhếch mép khinh bỉ, đổ acid lên xác chết đến khi nó biến dạng hoàn toàn không nhận ra được, bây giờ hấn trông thật kinh tởm và thậm chí không giống người, mà giống một miếng thịt bị thối rữa hơn!

Ông Shim thở dài, ông mất hết động lực để tồn tại trên cõi đời này rồi, ông mất gia đình, cuộc sống, công ty, và bây giờ là con trai.. ông không còn một thứ gì nữa, thật là đã mất hết tự lúc nào rồi. Tự chìa súng vào đầu, nhắm mắt lại để giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, lẩm nhẩm lời xin lỗi, sau đó là tiếng súng nổ, kết thúc cuộc sống đau khổ của một con người

TẠI LUÂN ĐÔN:

Adam ngồi trong văn phòng tự mỉm cười, cuối cùng cá cũng cắn câu. Anh đang thu âm toàn bộ cuộc nói chuyện kia và có đầy đủ bằng chứng. Báo hiệu cho nhân viên của mình, và họ đã bắt được cô ả khi cô đang cố gắng đổi lại dữ liệu.!

Anh đã tóm được cả hai, kẻ giết người hàng loạt và tên điệp viên của hấn sẽ ngồi tù

Kibum chắc hấn sẽ hài lòng khi nghe tin này...

48. Chương 48

Hai ngày sau:

Kibum đang ngồi xem Tv với cục cưng ngồi trong lòng thì điện thoại rung

Kibum :”Xin chào?”

Một giọng nói quen thuộc :”Tớ đây.”

Kibum :”Oh, Adam.”

Adam : "Tớ có một tin tốt và một tin xấu."

Kibum : "Ok, cậu nói đi."

Adam : "Chúng tớ đã bắt được điệp viên và điều tra ra được nơi ở Siwan nhưng mà..."

Kibum : "Sao?"

Adam : "Người của bọn tớ tìm được tận hai xác chết tại căn hộ của Siwan ở Seoul."

Kibum : "Ok..."

Adam : "Một trong số đó là của ông Shim, ba của người yêu cậu. Cái xác còn lại thì bị biến dạng hoàn toàn nên tớ đang chờ giám định DNA nhưng sẽ mất một vài ngày."

Kibum : "Nhưng mà cậu có chắc..."

Adam : "Tớ rất tiếc."

Kibum mặt tái nhợt, anh sẽ nói cho Changmin biết về chuyện này như thế nào đây?

Adam : "Theo suy luận thì ông ta nghe tin về cái chết con trai mình, điều tra ra được do Siwan nên đã bắn chết hẳn, còn ông cũng tự bóp cò súng tự tử."

Kibum hít thở mạnh: "Bằng cách nào?"

Adam : "Ông ta bắn Siwan sau đó đổ acid vào, cuối cùng là tự bắn vào đầu mình."

Kibum : "VẬY CÁI XÁC KIA LÀ..."

Adam : "Tớ tin vào giả thiết trên nhưng chúng ta vẫn phải chờ kết quả giám định."

Kibum : "Ok."

Adam : "Bảo trọng."

Kibum cảm ơn bạn mình, cúp máy. Anh nhìn Changmin thật lâu rồi ôm cậu chặt vào lòng mình

Changmin : "Chuyện gì vậy Bummie?"

Kibum : "Ba em..."

Changmin mở to mắt : "Làm sao?"

Kibum : "Ông ấy nghĩ rằng Siwan đã giết em nên..."

Changmin có một cảm giác bất an : "Nên?"

Kibum : "Có vẻ như ba em đã tự tử tại căn hộ của Siwan sau khi giết hẳn."

Changmin không thể nào tin những điều mình vừa nghe thấy : "không... hức.. hức... th..ế"

Kibum càng ôm Changmin chặt hơn : "Anh thật sự xin lỗi."

Changmin sau một hồi khóc lóc thì ngủ thiếp đi, Kibum lén rút điện thoại ra gọi ai đó : "Chuyện gì?"

Một giọng nói : "Bà ta vừa mới tỉnh, chúng ta vẫn cần làm một số kiểm tra nữa nhưng bà ta không ngừng hỏi về con trai."

Kibum : "Làm kiểm tra xong thì đưa bà ta về nhà ngay."

Giọng nói : "Vâng, thưa cậu."

Kibum cúp máy. Gọi cho Heechul, Jaejoong, Junsu nói sơ tình hình và bảo họ đến nhà mình. Sau đó là một cuộc gọi cho ai đó trước khi cất điện thoại và quay trở lại ôm Changmin

Mười phút sau, chuông cửa reo. Heechul & Hankyung, Jaejoong & Yunho, Junsu & Yoochun vào nhà

Kibum xuống tiếp họ dưới phòng khách, tránh làm phiền Changmin đang ngủ. Tường thuật lại chi tiết cho họ, rồi nguyên một đám kéo nhau lên phòng Changmin.

Một vài giờ sau, Kibum có chuyện cần ra ngoài ngay khi một người giúp việc vào phòng nói nhỏ gì đó. Nửa giờ đồng hồ sau quay lại thì thấy Changmin đã tỉnh dậy ngồi khóc trong lòng Jaejoong.

Kibum tới ‘giành’ Changmin của anh :”Nín nào, anh thương...”

Changmin khóc nghẹn ngào nói: “Em mất...hết...hức hức....đầu tiên..là..mẹ..bây giờ...là...hức..b..ba”

Kibum :”Làm gì có nào, mẹ em vẫn còn sống mà.”

Changmin :”Hầu như không có khả năng đó.”

Kibum :”Bà ấy đã đỡ hơn rất nhiều rồi đó. Anh đã nói là sẽ dẫn em đi thăm mẹ mà, em quên rồi sao?”

Changmin tròn mắt :”Đâu?”

Kibum :”Bà ấy đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, đi thăm mẹ em đi.”

Changmin gần như ngay lập tức đi sang phòng bên cạnh sau câu nói của Kibum

“Mẹ”

Một người đàn bà nằm trên giường cười lại với Changmin :”Min”

Changmin chạy tới ôm người đó, khóc thút thít :”Ba chết rồi mẹ ơi!!!”

Mẹ Changmin :”Không sao cả, không sao mà”

Kibum nhìn Changmin âu yếm :”Anh chưa không gian riêng tư cho hai người”

Mẹ Changmin :”Cám ơn vì đã giúp chúng tôi.”

Kibum chỉ cười không nói gì, cùng mọi người còn lại đi xuống phòng khách

Junsu nhìn Yoochun :”Vậy bây giờ mọi chuyện ổn hết rồi chứ?”

Yoochun gật đầu :”Người xấu đã bị giết nên có vẻ là đúng như vậy.”

Junsu thở phào :”Vậy thì tốt.”

Kibum :”Em có nói chuyện với một số người, em sẽ tổ chức một đám tang riêng cho ba Changmin ngày mai, ý em là nếu mọi người muốn đến.”

Yunho :”Chắc chắn rồi.” Và Jae cũng gật đầu

Yoochun :”Không vấn đề.” Và Junsu đồng ý

Heechul :” Anh không biết ông ta nhưng vì ông ta đã giết Siwan nên ok, anh tới.” Hankyung cũng đồng ý.

Kibum cười :”Cám ơn mọi người.”

Sau một tiếng nói chuyện, mọi người ra về. Kibum lên gõ cửa phòng mẹ Changmin, có tiếng nói nhỏ ra hiệu cho anh vào. Trong phòng, Changmin nằm ngủ bình yên trong vòng tay mẹ, trong khi mẹ thì nhìn cậu một cách hạnh phúc.

Kibum bước tới :”Con xin lỗi vì đã làm phiền.”

Bà Shim :”Đừng nói vậy, Changmin đã kể tất cả cho ta nghe về những việc con đã làm cho nó, cho chúng ta. Ta lấy làm biết ơn về điều đó.”

Kibum :”Con sẽ làm bất kì điều gì vì cậu ấy.”

Bà Shim cười rồi chuyển ánh mắt sang cậu con trai đang ngủ trong tay bà, miệng còn lẩm nhẩm gì đó.

Kibum :”Con sẽ tổ chức một đám tang nhỏ cho ba Changmin ngày mai.”

Bà Shim :”Cám ơn con.”

Kibum :”Không cần đâu ạ, con vui vì mình có thể làm được điều đó.”

MỘT THÁNG SAU:

Dưới mặt trời chói chang, trên nền cát nóng, có sáu anh đẹp trai ngồi trong mấy cây dù trên bãi biển. Changmin thì ngồi trong lòng Kibum, tương tự với Jaejoong và Yunho, Junsu và Yoochun.

Kibum nhìn Changmin :”Đang nghĩ gì vậy em yêu ?”

Changmin nhìn lại :”Mẹ sẽ ổn khi ở một mình chứ?”

Kibum cười :”Mẹ đã nói với em là được, luôn có người giúp việc bên cạnh nên bà ấy sẽ không sao đâu. Hơn nữa mẹ muốn em đến đây để thư giãn mà đúng không? Đừng lo lắng nữa nào.”

Changmin gật đầu

Kibum cười gian :”Mà cách hay nhất để hưởng thụ biển là...”

Kibum đứng dậy từ từ, tay vẫn ôm Changmin. Cậu chưa hiểu trời đất gì thì bị anh thả rơi tự do xuống làn nước biển trong xanh kia. Ôi! Thật là cái số Changmin. Mà Changmin không lùn, nên mực nước đối với cậu không là gì cả, ngồi dậy nhìn Kibum :”Ya, kéo em đứng lên.”

Kibum ngây thơ nào có biết ý đồ ai kia, giơ tay ra định kéo Changmin lên thật thì bất ngờ bị cậu lôi luôn xuống nước. Sau đó là màn tát nước nhau thật ‘tình tứ ‘, vui vẻ của hai người.

Yoochun nhìn thấy vậy, cũng muốn chơi đàn ông Junsu trong lòng thả xuống nước, Susu vừa đựng nước, liền lôi ra cái giòng cá heo của mình.

Yoochu cười vui vẻ :”Cá heo dễ thương của anh được về với nước rồi nhỉ?”

“Và cá heo bơi đi luôn được không nhỉ?”

Nói đoạn Junsu bơi đi ra xa khỏi Yoochun

Yoochun :” Không, em không làm như thế được.”

Và anh nhảy xuống bơi đuổi theo Junsu

Yunho hết nhìn hai cặp kia rồi lại nhìn người yêu, Jae bĩu môi :”Đừng hòng nghĩ đến chuyện đó, em muốn phơi nắng cơ.”

Yunho không quan tâm, anh muốn chơi hơn là phơi da rám nắng bánh mật gì đó. Anh tóm Jae thả xuống nước biển một cách dễ dàng. Jaejoong nhìn Yunho giận dữ

Yunho đành tới ôm mà nói nhỏ vào tai Jae :” Anh thích làn da trắng hiện tại của em cơ.”

“Thiệt không?” Mặt Jae có chút đỏ

Yunho hôn môi Jae :” Anh yêu em vì đó là em.”

Jae :”Vậy nếu em mập cực mập, mập hơn heo luôn thì sao?”

Yunho cười :” Anh cũng yêu heo luôn =))”

Jaejoong và Yunho sau đó bơi cùng nhau

Chơi đùa nhau chán chê, mọi người mới bắt đầu lên bờ khi trời chiều tà, về phòng riêng.

PHÒNG YUNJAE:

Jaejoong vừa tắm xong, ra ngoài thì thấy có một con đường nền lung linh dẫn đến tủ đồ. Mở ra thì có một bộ vest bánh bao với đồng note :”Mặc tôi.”

Jaejoong mỉm cười, mặc nó vào và bước ra ngoài phòng.

Lại thấy một tờ note khác đặt trên giường, còn có một chiếc bản đồ nằm cạnh đó. Tuy nhiên, thu hút sự chú ý của Jae nhà ta đó chính là một trái tim đỏ rực ở góc có ghi :”Đến đây.”

Bĩu môi bước ra khỏi phòng, cứ mỗi vài mét là một cảnh hoa hồng chỉ đường cho anh. Hoa hồng thật đẹp, đỏ rực, anh thích =)). Cứ đi mãi anh cuối cùng cũng thấy một chiếc bàn bày biện thật sang trọng, đẹp mắt dành cho hai người. Yunho đứng đó, mặc bộ vest màu trắng đen, cầm thêm một cành hoa hồng khác.

Jaejoong bước tới Yunho cười, Yunho cũng tặng cành hoa cuối cho Jaejoong. Hai người có một buổi tối khó quên với những món ăn ngon, tráng miệng bằng kem dâu tây.

“Nhắm mắt lại năm giây đi Jae.” Yunho nói

Jaejoong nhắm mắt lại đếm năm giây, mở mắt ra nhìn Yunho đang quỳ xuống một chân, tay cầm chiếc hộp đỏ :”Em yêu, em biết trên thế giới này anh yêu em nhất, muốn sống bên em trọn đời mà đúng không?”

Jaejoong gật

Yunho bật hộp, bên trong là chiếc nhẫn bạch kim có cây thánh giá

Jae :”Yunie...”

Yunho :”Em sẽ lấy anh chứ?”

Jaejoong ngồi khóc ngon lành, sau đó chạy ra khỏi chỗ ngồi tới ôm cổ Yunho :”Vâng.”

Yunho cười toe toét, ôm Jaejoong và lau nước mắt cho cậu :”Thôi nào, Jae khóc xấu quá đi mất.”

Jaejoong :”Những giọt nước mắt hạnh phúc đó.”

” Anh hứa, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em Jae ah.”

Jaejoong cười và gật đầu :”Em biết mà.”

“Nhìn lên bầu trời đi baby.”

Jaejoong thôi không nhìn Yunho, ngẩng mặt lên trời để ngắm pháo bông... Nó là một khởi đầu cho hạnh phúc mãi về sau của họ.

PHÒNG YOOSU:

Junsu nằm trên giường đọc sách, Yoochun bò lên người cậu :”Chơi trò chơi với anh nào Su.”

“Trò gì mới được?”

“Anh hỏi em và em phải trả lời thật nhanh.”

“Không thì sao?”

Yoochun cầm lấy bàn tay trái của Junsu, cột vào ngón đeo nhẫn một sợi dây :”Đầu cuối của sợi dây là một món quà, nếu em thắng anh tặng cho em.”

Junsu cười :”Ok.”

“Em tên gì?” – ” Kim Junsu.”

“Con vật yêu thích?” – “Cá heo.”

“Màu yêu thích?” – “Hồng” (thật không nhĩ ???)

“Người đàn ông em yêu?” – ” Yoochun.”

“Người em yêu nhất trong gia đình?” – “Mẹ.”

“Ước mơ?” – “Có một cửa hàng bán bông.”

“Em sẽ lấy anh chứ?” – ” Ok.”

“Thật chứ?”

Junsu trợn mắt chống tay ngồi dậy :” CÁI GÌ?”

“Em, Kim Junsu, có đồng ý lấy anh, Park Yoochun làm chồng không?” Yoochun

Junsu im lặng, sau đó giận dỗi gật đầu. Yoochun cười, chỉ cho Junsu xem cái vật đang được đeo trên ngón tay cậu. Junsu há hốc mồm, nó là một chiếc nhẫn vàng trắng với ba viên kim cương đính chính giữa :”Khi nào mà...?”

Yoochun hôn môi Junsu :”Anh yêu em, Junsu.”

Junsu cũng hôn lại :”Em cũng yêu anh.”

Họ cùng cười, cũng là một bắt đầu cho hạnh phúc mãi mãi từ đây về sau của họ.

PHÒNG KIMIN:

Changmin đang ngồi trên giường xem thực đơn của khách sạn, nhần mặt nhìn Kibum. Kibum không cho cậu ăn tối, bỏ đói cậu cho đến giờ làm cậu đói muốn chết. Sau một hồi, Kibum đi đâu đó để lại Changmin một mình trong phòng.

Changmin nghe tiếng cửa mở, chạy ra coi thì thấy Kibum cầm một cái hộp trắng to đùng. Kibum nhìn con người đang khó chịu kia hỏi :”Đói lắm rồi hả?”

Changmin gật đầu

Kibum :” Anh mang cho em một chiếc bánh kem chocolate mà anh tự làm đây.”

Changmin mở to mắt rõ thấy, giật hộp bánh trên tay Kibum mang lên bàn mở ra. Chiếc bánh kem thật đẹp mà anh đã dày công làm, ai nỡ ăn cơ chứ ! Ngoại trừ bạn Shim Chang Min ==”

Changmin lấy từng miếng nhỏ bỏ vào đĩa rồi ăn một cách vui vẻ trong khi Kibum ngồi nhìn từng hành động nhỏ nhặt của cậu như đang đợi điều gì đó xảy ra...

Changmin ăn mãi, đến miếng cuối cùng thì cậu thật sự là no lắm rồi :” Anh thật sự không muốn ăn sao?”

Kibum lắc đầu :”Em ăn đi.”

Changmin lắc đầu :”Em no lắm rồi.”

Kibum bĩu môi :” Ăn giùm anh đi mà.”

Changmin :”Thôi, em muốn ngủ ah.”

Changmin chừa lại miếng bánh cuối cùng trên bàn, leo lên giường kéo chăn hết người :”Ngủ thôi nào.”

Kibum thất vọng nhưng cũng tắt đèn đi ngủ. Nằm sang bên cạnh Changmin, lần đầu tiên mà anh không một lời chúc cậu ngủ ngon, không quay sang ôm cậu. Kibum quay lưng vào cậu, nhắm mắt ngủ

Changmin nhìn bạn trai mình và cảm thấy lo lắng, cậu không biết tại sao Kibum lại trở nên lạnh nhạt như vậy, có lẽ vì cậu không ăn hết cái bánh? Nhưng cậu no rồi mà TTtoTT

Changmin lại leo xuống giường đến bên chiếc bánh, nếu nó giúp Kibum nói chuyện, đối xử bình thường lại với cậu thì cậu sẽ ăn nó vậy. Changmin bắt đầu ăn chiếc bánh, Kibum nhìn người yêu mình cười :”Em không cần ăn nó đâu.”

Changmin muốn nói điều gì đó, nhưng cậu thấy có gì đó cứng cứng trong miệng, nhả ra thì thấy một chiếc nhẫn vàng ý màu trắng khắc chữ C&K

Changmin quay sang nhìn Kibum :”Shim Changmin, em sẽ lấy anh làm chồng chứ?”

Changmin cười toe đến tận mang tai :”Omo, em đồng ý.”

Kibum vẫn còn cười khi đeo nhẫn vào cho Changmin, hôn cậu :”Giờ thì chúng ta đi ngủ được rồi.”

Cả hai ôm nhau đi ngủ, lại là một khởi đầu khác cho một hạnh phúc mãi mãi từ nay về sau.

TẠI LUÂN ĐÔN:

Heechul và Hankyung cùng nhìn thiên thần nhỏ đang nằm ngủ phía ghế sau, tuần trăng mật của họ thật tuyệt khi Hankyung chiều ý Heechul mọi thứ, Jan Di của họ cũng rất ngoan, mọi thứ đang trở nên thật hoàn hảo, một hạnh phúc đơn giản, mở đầu cho hạnh phúc mãi mãi từ đây về sau...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-hoang-tu-cai-trang>